

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

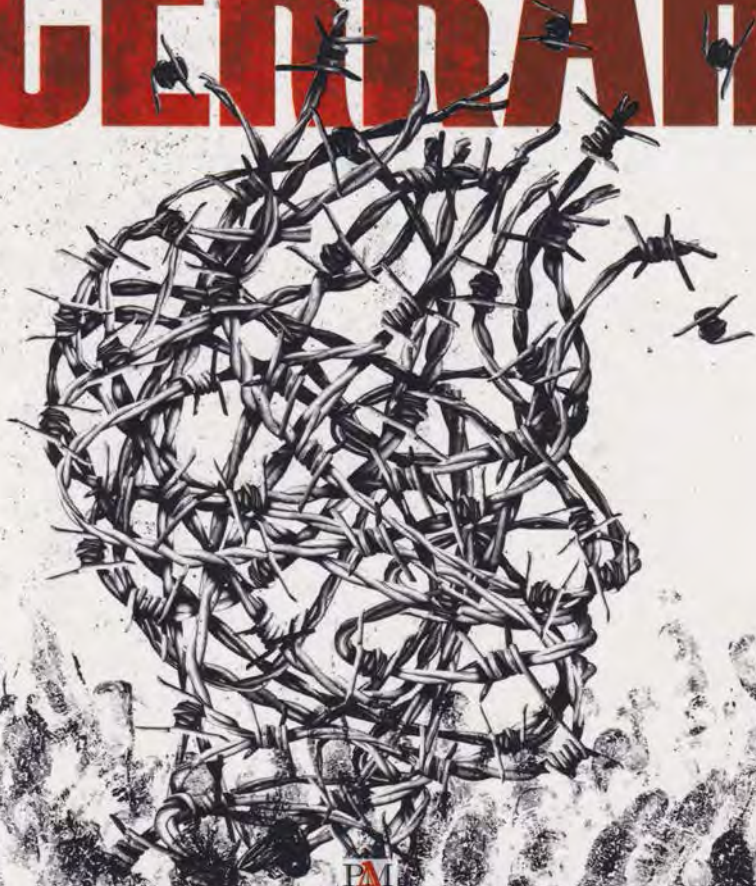
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**JOHANA
GUSTAWSSON**

CERRAH

Kötülük unutulmaz...

Falkenberg, İsveç, 2014.

Gelecek vadeden mücevher tasarımcısı, genç ve güzel Linnéa Blix'in parçalanmış bedeni karla kaplı küçük bir limanda bulunur.

Hampstead Heath, Londra, 2014.

Linnéa'ninkine benzer şekilde öldürülmüş bir erkek çocuğunun cesedi ortaya çıkarılır.

Buchenwald Toplama Kampı, 1944.

Soykırım esnasında cehennemın tam-ortasına düşen Erich Ebner, hayatta kalabilmek ve yeniden insan gibi yaşayabilmek için her şeyi yapmaya hazırdır.

Tespit edilen iki cinayet bir seri katilin işi midir?

Geçmişte Buchenwald'de yaşanmış şaşırtıcı olaylarla bu cinayetlerin arasında nasıl bir bağlantı vardır?

Kanada Kraliyet Atlı Polisi'nden yapılan atamayla İngiltere'deki Scotland Yard'da çalışmaya başlayan Kriminoloji Profil Uzmanı Emily Roy, Linnéa'nın yakın arkadaşı ve kurgu dışı cinayet yazarı Alexis Castells ile birlikte olayı soruşturan ekibe katılır.

İsveç'le Londra arasında mekik dokuyan bu iki kadın, önlerindeki gizemli bulmacayı çözebilmek için geçmişe, 1944 yılında yaşanmış ürkütücü olaylara dönmek zorundadır.

Doğasında kötülük bulunan birinin ne korkunç şeyler yapabildiğini ortaya koyan bu romanı okurken tüyleriniz ürperecek!

ISBN 978-605-2221-82-2

₺35.00
(KDV'DEN
MUAFTIR.)

🐦 / panamayayinevi

📘 / panamayayincilik

📺 / panamayayincilik

www.panamayayincilik.com

CERRAH

JOHANA GUSTAWSSON

CERRAH

Johana Gustawsson

Panama Yayın No: 478

ISBN: 978-605-2221-82-2

Kitabın Orijinal Adı

Block 46

Genel Yayın Yönetmeni

Caner Vural

Çeviren

Perçem Dinçer

Kitap Editörü

Oğuz Özteker

Kapak Tasarımı

Leyla Çelik

Baskı Tarihi: Eylül 2020

Baskı-Cilt: Ayrıntı Matbaası

Sertifika No: 13987

Yayıncı Sertifika No: 42278

Copyright © Bragelonne, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Panama Yayıncılık'a aittir.

Yayınevinin yazılı izni olmadan bu kitabın hiçbir bölümü,

hiçbir şekilde çoğaltılamaz.

AnatoliaLit Telif Hakları Ajans aracılığıyla, Editions Bragelonne ile yapılan sözleşmeyle yayımlanmıştır.

Panama Yayıncılık

Yüksel Caddesi 7A/7

Kızılay-ANKARA

Tel-Fax: (0.312) 432 14 89

www.panamayayincilik.com

info@panamayayincilik.com

Depo

Libya Caddesi 25/B

Küçükesat-ANKARA

CERRAH

JOHANA GUSTAWSSON

ÇEVİREN
PERÇEM DİNÇER

JOHANA GUSTAWSSON, 1978 yılında Fransa'nın Marsilya kentinde doğdu. Siyaset bilimi bölümünden mezun olan Gustawsson, Fransız basın ve televizyonunda gazeteci olarak çalıştı. İsveçli biriyle evlidir ve Londra'da yaşamaktadır. Çok satan bir kitap olan *On se retrouvera*'nın ortak yazarıdır. Kitap, Fransa'daki Fayard Noir tarafından yayımlanmış ve televizyon uyarlaması Haziran 2015'te yedi milyondan fazla izleyiciye ulaşmıştır. Bir sonraki kitabı üzerinde çalışmaktadır.

*Bana kelimeleri ve çok çalışmayı sevdiren
annem ve babam,*

Odile ve Jean-Louis'e

“İnsanlık onurundan artakalanlara bile
ele geçirilmiş ruhlar gibi nefret le saldıran,
kör ve lanetli kişilerle çevrili yedi yıl boyunca
yaşadıklarım hakkında söyleyebileceğim
tek olumlu şey yok.”

Eugen Kogon

7 Kasım 2013, Perşembe

Üç el fenerinden gelen ışık, çukuru aydınlatıyor.

Kusursuz bir dikdörtgen. Bir metre otuz santimetre uzunluğunda, elli santimetre genişliğinde. Tamı tamına ölçülerek yapılmış.

Küreği eline alıyor, toprağı kazıyor ve çukurun içine döküyor. Tek kürek dolusu toprakla bacakları kaplanıyor, açıkta kalan tek şey ayak parmakları. Parmak uçlarıyla dokunmak istediği ayak parmakları çakıl taşları kadar pürüzsüz, buz gibi soğuk.

Pürüzsüz ve soğuk.

Karnının üzerine bir yığın daha toprak boşaltıyor. Toprağın bir kısmı göğüs kafesinin altına, göbek deliğinin etrafına, kalanıysa yanlara dökülüyor. Birkaç kürek dolusu toprak daha atınca tüm vücudu kaplanmış olacak.

Tüm bunlar, onun için çocuk oynucağıydı.

Birdenbire küreği bırakıyor ve çamurlu eldivenleriyle kulaklarını kapatıyor.

“Kapa çeneni.”

Sözcükler ağzından birdenbire çıkıyor, çenesi öfkeden kaskatı oluyor.

“Hayır, hayır, hayır, hayır! Kes bağırmaı. Sus!”

Çukurun bir ucuna diz çöküyor ve ellerini onun solgun dudaklarına götürüyor.

“Şşş... Şşş... Kes sesini dedim sana...”

Burnu, cesedin buz gibi yanağına değıyor.

“Tamam... Tamam... Yapacağım... İstedığın şarkıyı söyleyeceğim... ‘Imse Vimse’yi” söyleyeceğim ama sessiz olmalısın. Anladın mı?”

Ayağa kalkıyor ve üzerindeki tozları silkeliyor.

“The itsy bitsy spider climbed up the water spout...”

Küreğı tekrar eline alıyor ve epey toprak atıyor. Çenesinden boynundaki çukura kadar olan derin kesiğın içine toprak doluyor.

“Down came the rain, and washed the spider out...”

Bir kürek dolusu toprak da yüzüne... Toprak alnına dökülüyor, saçlarını kaplıyor ve göz çukurlarına sızıyor.

“Out came the sun and dried away all the rain...”

Çamur, mermer kadar beyaz vücudun üzerine, çocuk şarkısındaki ritme uyarak, yağmur gibi yağıyor.

Son toprağı da üzerine atıp düzeltiyor, ardından bir demet kahverengi kış yaprağını abartılı, süslü bir sanatsallıkla mezarın üzerine diziıyor. Mezarı geride bırakarak uzaklaşıyor ama gözlerini mezardan ayıramıyor. Adımlarını takip ederek geldiğı yoldan geri dönüyor ve yürürken yerdeki yaprakları iteliyor.

Eldivenli elleriyle küreğı temizliyor, el fenerlerini kutularına koyuyor, eldivenlerini çıkarıp tozlarını silkeliyor ve eşyalarını teker teker çantasına yerleştiriyor.

Tam çantasını sırtına asacakken, muhabbet kuşlarının ötüşlerini duyuyor. Bu egzotik kuşların, Bogart’ın 1951 yılındaki Oscar ödüllü “Afrika Kraliçesi” adlı filminin çekimleri sırasında, Surrey’deki Shepperton film stüdyosundan kaçtığını

* Imse Vimse: Yağmura yakalanan örümcek hakkındaki çocuk şarkısı. (ed. n.)

bir yerde duymuştu. Ancak gerçek şu ki bu tür bir kuş kesinlikle sette kullanılmazdı ve film de aslında Isleworth'teki stüdyoda çekilmişti. Peki, nereden gelmişti bu kahrolası kuşlar?

Bir an öylece duruyor ve gecenin zifiri karanlığında kuşların elma yeşili tüylerini arıyor. Tek duyabildiği yakınlardan gelen bir hışırtı.

Gece görüşü de olan ikinci bir dürbüne gerçekten ihtiyacı var. Artık sadece fener ışığıyla dolaşamaz, bu oldukça tehlikeli. Daha iyi planlamalar yapmak ve bu gibi tedbirsizliklerden kaçınmak zorunda. Parkasının cebinden fenerlerden birini çıkartıyor ve parlaklığını kısararak yoluna devam ediyor.

ALEXIS CASTELLS'IN EVİ,
HAMPSTEAD VILLAGE,
LONDRA, İNGİLTERE

11 Ocak 2014, Cumartesi, 15:00

Tilki, bahçeyi saran dingin güneşin tadını çıkarıyordu. Yirmi dakika önce çalılıkların arasından sessizce gelmiş ve o andan beri bir milim dahi kıpırdamamıştı. Yan yana üç bahçe boyunca iki küçük kız çocuğu yalın ayak oradan oraya koşuşturuyor, kızıl kıvrıcık saçları rüzgârda uçuşuyordu. İnsan nasıl hasta olmadıklarına şaşıyordu doğrusu!

Alexis, pencereleri bahçelerin alt kısmına bakan çalışma odasında otururken arkaya doğru şöyle bir gerindi, arkasındaki yastığı düzeltti ve ses kayıt cihazını tekrar açtı. Rosemary West'in monoton sesi tüm odayı kapladı.

Alexis Northumberland'daki Low Newton hapishanesinde iki ay önce Rosemary ile karşı karşıya otururken kadının küçük ince ellerine, kendi kızına dayak atan, gırtlaklayan ve tecavüz eden o ellere öylece bakakalmıştı. Rosemary'nin öz kızını nasıl öldürdüğünü Alexis'e anlatırken gözlerini diktiği o ellere.

Alexis bir an tedirgin oldu. Anne ve babasının belirsiz yüzleri gözünün önüne geldi. Kaydı durdurdu.

"Nasıl yapacağını bilmiyor musun?" Annesi biraz gergindi. "Bak, şuraya tıklayacaksın."

İnternet bağlantısı kesilince ekran karardı. Alexis gülümseyerek tekrar geri aradı.

Babasının yüzü ekranda belirince, "Selam," dedi.

"Şşş... Sessiz ol, Mado! Bak, kim var burada, küçük kızımız. Alexis tatlım, nasılsın?"

Otuz yedi yaşındaydı ve hâlâ babasının küçük kızıydı.

"Neden dışarı çıkmıyorsun canım?" Annesi geçti ekrana, ağzı şimdi kameraya daha yakındı. "Londra'da bugün havanın çok güzel olduğunu söylüyorlar. Yani, diyorum ki bulutların arasından biraz gün ışığı görürsün belki. Şimdi çıkmazsan bu yıl fırsatı bir daha yakalayamazsın."

"Dışarı çıkmıyor çünkü kitabını bitirmek zorunda, anlamıyor musun? Hatırlasana, yayınevi kitabı iki ay içinde teslim etmesini istiyor."

"Ama onun da temiz havaya ihtiyacı var. Yüzüne baksana."

Alexis gözlerini devirdi. Ne varmış yüzümde? Ne kadar kötü görünebilirim ki?

"Pekâlâ, yeğenlerim nerede?" diye sordu konuyu değiştirmek için.

"Hediyeleriyle oynuyorlar."

"Hediyeler mi? Neyi kutluyorsunuz?"

"The Kings. *Els Reis Mags*," dedi babası mükemmel Katalancasıyla.

Çocuklarımıza köklerini unutmamayı öğretmeliyiz. Onlar artık yarı—"

* *Els Reis Mags*: İsa'nın doğumundan sonra altın, buhur ve laden reçinesi hediye edilen Hristiyan geleneği. (çev. n.)

“İspanyol... Evet, biliyorum, baba.”

“Hayır. Katalan! Yarı Katalan. Eee, kızım kitap nasıl gidiyor?”

“Dünden beri sadece beş sayfa ilerleyebildim, babacığım. Kapatmak zorundayım maalesef, kitaba geri dönmem gerek, biliyorsun...”

“Senin için hazırladığım *fideua**’nın* birazını saklamamı ister misin, tatlım?” diye sordu annesi. “Dondurucuya koyarım ve bir dahaki sefere geldiğinde yiyebilirsin? Ne zaman geleceksin buraya? Biletini aldın mı?”

“Ne zaman geleceğimi bilmiyorum, anne...”

“*Fideua*’dan istemiyor musun?”

“Tabii ki *fideua* istiyorum ama bir daha ne zaman gelebileceğimi bilmiyorum. Şimdi kitaba devam etmem gerek. Herkesi benim için öp.”

“Kız kardeşine ve Xavier’e bir şey söylemek ister misin, en azından...”

“Onlarla daha dün konuştum anne... Neyse, size iyi eğlenceler.”

Alexis annesinin itirazlarına aldırmadan kameraya birkaç öpücük yolladı ve Skype’ı kapattı.

İstemeyerek de olsa mutfağa gitti ve bir fincan daha kahve doldurdu. Her yazması gerektiğinde buzdolabının yanına bıraktığı ve oldukça cazip duran telefonunu eline aldı. Yalnızca kafein ya da peynir molalarında telefonunu eline alırdı.

Birden gözleri fal taşı gibi açıldı. Londra’daki bir nu-

* Valencia kıyılarına özgü, paellaya da benzeyen, deniz mahsulleriyle yapılan bir yemek. (çev. n.)

maradan on yedi cevapsız çağrı ve dört mesaj vardı. Numarayı hemen geri aradı.

“Alexis Castells, beni aramışsınız...”

“Alexis, ben Alba...”

Normalde kişiliği de kıyafetleri kadar renkli bir İspanyol olan Alba Vidal konuşurken size sarılıyormuş gibi hissederdiniz. Ama şimdi sesi sanki tüm sıcaklığını kaybetmiş gibiydi. Soğuktu ve acıyla paramparçaydı.

“Dükkânın telefonundan arıyorum. Kendi telefonumdan aramadım meşgul etmemek için, bir şey olursa... Hayır, hayır hayır! Vitrin camekânına dokunmayın!” Alba’nın canının sıkkın olduğu aşikârdı.

Biraz itiraz ettikten sonra, öfkesi geçsin diye homurdandı.

“Ben buranın halka ilişkiler müdürüyüm ve size vitrin camekânına dokunmayın diyorum, Tanrı aşkına! Kusura bakma, Alexis... Burası tam bir curcuna... Aylarca bir şeyleri düzgün yapmaya çalışıyorsun ve tam o gün, her zamanki gibi yine her şey karmakarışık oluyor...” Alba derin bir iç çekti. “*Dios mio**, Alexis...”

“Neler oluyor, Alba?”

* *İsp. Tanrım!* (çev. n.)

ALMANYA

Temmuz 1944

Tren yola çıkarken yavaşladı.

Mahkûm, vagonun kapısını bir hayvanmışçasına homurdanarak itti. İçeridekiler boyunlarını esnetirken beklenmedik soğuk havayı, boğazlarını yakan susuzluğu söndürecekmiş gibi içlerine çektiler.

Bir serçenin ağacın dalından uçmayı ertelediği gibi bir süre bekledi mahkûm ve sonra aniden zifiri karanlık gecede gözden kayboldu. Tren tam duracakken diğer mahkûmlar da atlamaya başladılar.

Büyük bir sessizlik çöktü ve orman birdenbire sapsarı tozların ışıltısıyla doldu: Kulelerin üzerindeki ışıldaklar insan avının başladığının habercisiydi. Işıldaklar çalıları, sıra sıra ağaçları ve otları bile yarıp geçiyordu.

*“Ich habe sie! Ich habe sechs von ihnen!”**

Bu bağrıışmaların ardından makineli tüfeklerin kesik kesik sesi duyuldu. Bir çember gibi konvoyu saran yayılım ateşinden bile daha ürpertici olan sessizlik çökünceye kadar Almanca emirlerle patlama sesleri birbirine karıştı.

Erich Ebner kaç kişinin öldüğünü merak etti. Kaçının kaçmayı başardığını ve kaçının yaralı hâlde dayanılmaz acılar içinde kıvranarak yavaş yavaş öldüğünü. Belki de

* Alm. Onları buldum! Altısını da buldum! (çev. n.)

böylesi daha iyidir, diye İngilizce fısıldadı eski komşusu. Çünkü her hâlükârda, bu yolculuğun sonunda cehennem onları bekliyordu. Erich şüphelenmişti: Dışarıda sıcaklık yirmi beş dereceyken bu kokuşmuş, suyun bile olmadığı sığır arabasında durmaktan daha kötü ne olabilirdi? Vagonlar kırk adamı ya da sekiz atı taşıyacak şekilde tasarlanmıştı. Ancak vagonda yüz kırk iki kişi vardı. Her nasılsa, yüz kırk iki kişi de bu yolculuğa başladığında hayattaydı.

Yaşlı İspanyol adam, konvoy yola çıktıktan sadece birkaç saat sonra ölen ilk kişi olmuştu. Oğlu babasının artık nefes almadığını anladığı an gözyaşlarına boğuldu. Babasının ağzının kenarındaki salyasını sildi ve acıyla inleyerek onu kollarına aldı, ölen adamın moraran çehresi, *danse macabre*'deki* gibi bir yandan diğer yana sallanıyordu. Daha sonra adamın oğlu yanındaki kişiye doğru dönmeden önce vagonun duvarlarını yumruklamaya başladı. Ayakkabısını çıkardı ve zavallı adama ayakkabısının ökçesiyle defalarca vurdu. Hiçbiri kıpırdamıyor ve bu saldırıya tepki göstermiyordu. Bu dövüş tıpkı başladığı gibi birden sona erdi. Bitkinlik öfkeyi alt etmişti.

O andan itibaren diğerleri pes etmişti ancak öylesine bitişik duruyorlardı ki ölen yolcular üst üste yığılan cesetler sayesinde ayakta durabiliyorlardı. Erich aslında ölüleri göremiyor ama kokularını duyabiliyordu. Ölümün o iğrenç kokusu, ter ve idrar kokusuyla karışarak vagonun dört bir yanını sarmıştı. Bu insanların berbat kokusu, hayvani bir hâle dönüşmüştü. Sadece bir kovaları vardı ve

* Ölüm dansı. (çev. n.)

yola çıktıklarından beri, yani otuz altı saattir boşaltılmamıştı.

Ebner ayaklarının üzerinde döndü. Bitişğinde oturan mahkûm kendisini etrafındakilerin o sıkış tıkkış hâllinden kurtarmak istiyordu. Kaçma teşebbüsünden hemen önce yine aynı adam Erich'in boynundan süzülen teri yaladı. Erich onu şimdi fark etmişti, yavaş yavaş kovaya yaklaştı ve ondan dökülen idrarı yalayarak içti. Yüzü tiksinmekten buruşmuştu. Nazi askerlerinin postalları altındaki çakılların takır tukur sesleriyle duraksadı.

İki SS (*Schutzstaffel*) subayı, vagonun açık kapılarının önünde durdu. Sağdaki, tek eli tabancasındayken bir adım öne çıktı.

"Ausziehen!"

Hiç kimse kıpırdamadı. Vagonda toplanan adamların çoğu Almanca bilmiyordu.

"Nackt, verdammt Scheisse!"

Erich askerlerin emirlerini tercüme ederse hemen oracıkta öldürülmeyi göze almış olacağını biliyordu. Bir sürü cesedin arasında sıkışmışken olabildiğince hızlıca soyunmaya çalışıyordu.

Yarındakiler de hemen onun gibi soyunmaya başladılar. Uyuşmuş ve utanmış bir hâlde, cinsel organlarını elleriyle kapattılar.

"Die Anziehsachen zur ersten Reihe weitergeben!"

Şimdi ne yapmaları gerektiğini anlamak için arkadaşları Erich'e göz ucuyla baktılar. Ebner giysilerini as-

* Nazi Almanyası'nda Hitler'in muhafızlığını yapan birlikler. (çev. n.)

** Alm. Soyunun. (çev. n.)

*** Alm. Soyunun dedim, lanet herifler. (çev. n.)

kerlerin önünde duran mahkûmlardan birine doğru uzattı. Giysilerin tamamı trenin dışında bir yerde toplanınca, asker *Luger* tabancasını çıkardı ve karşısındaki mahkûmun alnuna dayadı, tetiği çekti. Patlama sesi, üzerlerine beyin ve kemik parçaları sıçrayan diğer adamların dehşet içindeki çığlıkları tarafından maskelenmişti.

*“Kein Entkommen mehr.”**

İkinci SS askeri, vagonun kapısını kapattı ve tren tekrar hareket etti.

Konvoy ertesi gün öğleden sonra istasyona vardı.

Kulak tırmalayan fren sesi, onca gürültünün arasınca giderek yok oldu. Almanca bağrışlar ve emirler birbirine karışıyordu.

Vagonun kapısı açıldı ve bir grup asker ortaya çıktı. Onlardan üçü, yeni gelenler için sabırsızlanan, ağzından köpükler çıkan Alman kurt köpeklerinin tasmalarını ellerinde tutuyorlardı.

*“RAUS! RAUS!”***

İlk sıradaki mahkûmlar korkarak öne çıktılar. Birdenbire ve aniden bastıran yağmur gibi askerler dipçikler ve kalın tahta sopalarla başlarına, omuzlarına ve karşı koymak için kaldırdıkları ellerine acımadan vurdular. Öylece yerde kalanların üzerlerine de Alman kurt köpeklerini saldılar.

“RAUS!”

Mahkûmlar vagondan olabildiğince hızlıca çıkarken,

* Alm. Artık kaçış yok. (çev. n.)

** Alm. Dışarı. (çev. n.)

ölüler platformlardan bez bebekler gibi döküldüler. Ceketler, hayatta kalmayı umut edenler ve saldırılardan kaçmaya çalışanlar tarafından çiğnendi. Plastik cop Erich'in sadece omuzlarına ve dizlerine isabet etti; köpeklerden kaçmayı başardı ve hayatta kalanların beklediği sıraya girdi.

Kampa doğru yürüyüş sonsuza kadar sürecekmış gibi göründü. Yan yana gelmiş beş topal adamla birlikte aksayarak yürüdü. Bunaltıcı güneşin altında, onlara eşlik eden orkestranın ritmine uydu.

Olanların hiçbirisi mantıklı değildi. Yolculuk, ölüm, acımasızlık, müzik, çıplak bedenler... Artık hiç kimse çıplaklığını gizlemeye bile uğraşmıyordu, her biri insanlığından feragat etmiş gibiydi. Tüm bu olanlara sessizlik hükmediyordu. Rahatsız edici bu müziğin ardında, koşulsuz teslimiyetin sessizliği saklıydı. Askerler hiç kimseye sessiz olmasını emretmedi ancak kimsenin konuşmaya cesareti yoktu. Korku, tüm duygularını yok etmiş; yerini acı, susuzluk, açlık ve hiç bitmeyen yorgunluğa bırakmıştı.

Neredeydi bu adamların oğulları, kızları, eşleri? Erich'in annesi ve babası neredeydi? Ve arkadaşları, üniversitedeki meslektaşları? Bu korkunç yolculuğun varış noktası neresiydi? SS askerlerinin Ettersberg Ormanı'ndan bahsettiklerini duymuştu. Bu da Thuringia'ya Weimar'a; Goethe'nin, Charlotte von Stein'ı düşünürken, kayın ağaçları arasında yürüyüş yaptığı tepeye yakın oldukları anlamına geliyordu. Askerler bir geçidin önünde durdu. Birliğe öncülük edenlerden biri, metal kapıların üzerine kazınmış yazıyı yüksek sesle okudu:

"Jedem das Seine!"

Herkes hak ettiğini bulur. *Suum cuique*.* Sanki ölümün eşiğindeki bu adamlar böyle felsefi bir ifadedeki ironiyi anlayacak durumdalarmış gibi.

Birdenbire acı bir feryat koptu.

Erich soluna baktı ve upuzun, elini havaya kaldırmış bir asker gördü. Çıplak bir adam, yerde iki büklüm olmuş inliyordu.

"Kalk!"

Adam yerde öylece duruyor, vücudu kasılmış, titriyordu.

"Sana ayağa kalk dedim, kahrolası sıçan!" Asker, kurbanının kafasına vurdu.

Erich askerin elinde ne olduğunu sonradan fark etti; kocaman bir taşı. Nazi askeri, zavallı adama o koca taş paramparça olmuş kafatasının içinde kalana kadar hiç acımadan vurdu.

Yürüyüş, düzenli bir ritim ve hareketli bir müzikle birlikte, kaldığı yerden devam etti. Erich boğazında bir çığ gibi büyüyen o korku topunu yutarak yok etmeyi denedi. Kana bulanmış ayaklarına baktı ve ne zaman, şayet bir gün mümkün olursa, yiyecek ve içecek bir şey bulabileceklerini düşündü. Daha şimdiden boğazından geçecek bir damla suyun hayaliyle ağzının suyu akıyordu.

On dakika sonra büyük bir barakanın önünde durdular. Mola zamanı gelmiş olmalıydı.

Ama Erich binaya girdiğinde etrafta ne giysi ne de hayalini kurdukları yemekler vardı. Şaşkınlıktan dona-

* Herkes hak ettiğini bulur, anlamına gelen Latince deyiş. (çev. n.)

kalmıştı, dehşet içindeydi. Arkasında duran bir mahkûm, Erich'i elinde ustura olan kahverengi saçlı adama doğru itti. Ustura Erich'in kafasında hareket ettikçe, cılız saman rengi saçları acı veren bir zarafetle, yerdeki daha koyu renkteki kıvrırcık saçlara karıştı.

Erich'in saç tıraşı bitince adam eline bir jilet aldı ve koltuk altında, kollarında, gövdesinde ve bacaklarında gezdirdi. Jilet penisine değdiğinde, Erich gözlerini kapattı. Aşağılanma duygusu tüm enerjisini tüketmişti. Kulakları muayene edilirken kafasını usulca yasladı. Ağzını öyle geniş açtı ki susuzluktan kuruyan boğazı görülebilirdi. Dudakları kupkuruydu ve sürekli kanıyordu. Ardından cop sesleri altında büyük su fıçısına doğru yöneldi. Sırtına yediği sert tekme onu fıçıya doğru itti. Fenolün o keskin kokusunu hemen tanıdı. Vücudu alev alev yanıyormuş gibi hissetti. Ona bakıp sırıtan SS subayının emri üzerine, ağzını ve gözlerini kapatarak kafasını asidin içine soktu ve bir süre sonra subaydan onay alır almaz başını geri çıkardı.

Daha sonra soğuk su fıskiyesinin önüne geldiğinde, tüm vücudunun alev alev yandığını unutarak, kendine engel olamadan ağzını açtı. Trendeki adam yerden göğeye kadar haklıydı. Bu yolculuğun sonunda onları bekleyen şey gerçek bir cehennemdi. Hem de en ince ayrıntısına kadar planlanmış bir cehennem.

HAMPSTEAD VILLAGE, LONDRA

11 Ocak 2014, Cumartesi, 16:45

Alexis taksiye binmeden önce giydiği kıyafeti düşünerek mümkün olduğunca zarif bir şekilde vücudunu saran elbisesini kalçalarına kadar çekti, neredeyse özel bölgesi görünecekti. İkinci kattaki dairelerinden yüksek topuklu ayakkabılarıyla koşarak indiği için hâlâ telaşlıydı. Bu kıyafetle taksiye binmek de pek kolay değildi. Kendini koltuğun üzerine bıraktığında derin bir oh çekti.

“New Bond Caddesi, 175 numara lütfen,” dedi elbisesini düzeltirken.

Şoför Fitzjohns Caddesi’ni geçti ve Avenue Road boyunca devam etti. Birkaç dakika sonra Regent’s Park’tan geçti.

Alexis taksinin camından dışarıyı izliyordu. John Nash tasarımı beyaz alçılı teraslar, simsiyah gökyüzüne âdeta başkaldırıyordu. Şimdi parkta hava kararıyor ve Londra kışı, İskandinav kışını andırıyordu.

Taksi, yürüyüş yapan birkaç kadına yol vermek için fren yaptı. Biraz hayranlık ve biraz da kıskançlık duyarak, spor ayakkabı giyen kadınları izledi. Zafer kazanmış gibi geçip giden kadınlar, akşamüstünü gölgeleyen, gri çizgilerle ince ince yağan yağmurun altında koşarken, lanet olası soğuğa meydan okuyorlardı. Paltosunun kollarını

sıvadı ve birden ürperdi, paltonun kolu küpelerine değdi. İki inciyle ve kızıl altın klipsleriyle arkadaşı Linnéa Blix tarafından tasarlanmış küpelerine.

Yutkunmakta zorluk çekti ve boğazını ovaladı. Linnéa, Cartier için itinayla seçilmiş özel müşterilerin de katılımıyla bu akşam tanıtılacak olan bir takı koleksiyonu hazırlamıştı. Linnéa'nın bugün öğlen Alba ile görüşmek için New Bond Caddesi'nde bir mağazada olması gerekiyordu ancak gelmemiş ve hiç kimse ona ulaşamamıştı. Linnéa'nın zaman kavramının biraz esnek olduğu doğrudu fakat bir iş görüşmesini asla kaçırmazdı.

"Hanımefendi?"

Taksi Cartier'in önünde durdu. Alexis ücreti uzattı ve su birikintisine basmamak için yana doğru adım atarak taksiden indi. Kafasının üzerine bir şemsiye açılmadan ve kapıya doğru yürürken onu korumadan önce mağazanın girişindeki kırmızı halıya basmak için çok az zamanı kalmıştı.

Alba'nın kocası Paul Vidal, etkileyici merdivene açılan bir dizi kapının ardında, içeride bekliyordu. Onun cüssesindeki bir adam için şaşırtıcı bir zarafette olsa da göletteki uzun bacak kuşu gibi ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. Alexis'i görünce neşelendi ve kısacık ama içten bir şekilde sarıldı. Yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Mağaza müdürü olan unvanı tanıtım dolayısıyla çoktan değiştirilmişti.

Biraz sonra kadının kulağına sessizce fısıldadı, "Hâlâ gelmedi."

Alexis'in boğazı tekrar tıkanı.

Kahretsin! Neredesin Linnéa?

Paul'un ses tonu, Alexis'in arkasında sabırla bekleyen Rus müşterilerini selamlamak için çabucak neşeli ve sakin moduna geri döndü.

"Hanımefendi, size toplantı odasının nerede olduğunu gösterebilir miyim?"

Bunu söyleyen ses saygılı, zeki ve gürdü. Alexis sesin geldiği yöne döndü. İnce belli, koyu renk saçları olan genç bir kız, samimi bir nezaketle ona bakarak gülümsüyordu. Alexis, baş döndüren yüksek topuklu ayakkabılarıyla bastığı her adıma dikkat ederek, kızı takip etti.

Merdivenlerin en yukarısında kapı, yüksek tavanlı bir odaya açıldı. Alexis, Alba'nın Asyalı bir çiftle hararetle şekilde tartıştığını hemen fark etti.

Alexis arkadaşıyla oturmak ve yersiz bir şekilde ergenler gibi Linnéa'dan konuşmak, Paul'un de dalga geçtiği gibi "ilkokul çocukları gibi dedikodu yapmak" istedi. Onun endişelerini gidermek, Alba'nınkilere kendininkileri eklemek, Hollywood'u dahi utandıracak saçma ve aşırı duygusal teoriler üretmek istedi. Tam o anda tuhaf giymiş, kumral saçlarını tepesine topuz yapmış ve uçağı kaçırdığı için oldukça mahcup görünen Linnéa karşısında belirseydi Alba herhâlde kahkahalara boğulurdu. Ancak öyle görünüyordu ki bu gece Alba, Alexis'e bir dakika bile ayıramayacaktı. Müşteriden müşteriye koşturuyordu, onunla kesinlikle konuşamazdı. Alexis endişeleriyle kendisi baş etmek zorundaydı. Linnéa, elbette gelecekti.

İnce ve zarif garson kızın uzattığı şampanya kadehini aldı ve konferans salonuna geçerken bir yudum içti. Şampanyanın hafif kabarcıkları damağını kapladı.

Alexis odaya girdi. Pahalı mobilyalar, görkemli, keskin hatları olan pervazlar, balıksırtı parke zemine değen ağır perdeler ona eski günlerini hatırlattı. General de Galle, savaş döneminde ve Londra sürgününde ofisi olan bu odada hâlâ öylece dolaşıyormuş gibiydi. Hatta bazıları, o ünlü 18 Haziran konuşmasını bu dört duvar arasında yazdığını düşünüyordu.

Odanın tam ortasında kırmızı kadifeden örtüyle sarılmış büyük bir ekran asılıydı. Büyük ihtimalle Linnéa'nın koleksiyonunun yer aldığı ekrandı. Her bir köşede Jeanne Toussaint'in ihtişamlı kreasyonlarını gözler önüne seren yuvarlak, altın kuş kafesleri vardı. Belçikalı tasarımcı, Coco Chanel için çantalar tasarladıktan sonra, kırk yılı aşkın süredir Cartier'in lüks mücevherini düzenliyordu.

Alexis boş kadehini altın bir servis tabağının üzerine bıraktı ve Panter koleksiyonundan daha prestijli parçaların sergilendiği kafese doğru yöneldi.

“Hanımefendiler ve beyefendiler...”

Paul, konuşmasına başlayınca otuz civarında konuk da yavaşça ona doğru döndü.

“Bu gece, Fransa'nın bağımsızlığının on yedinci yıldönümünde, burada sizlere, yeni tasarımcımız Linnéa Blix tarafından tasarlanan ve el yapımı olan yeni koleksiyonumuzun ön gösterimini yapmak, Cartier için büyük bir onurdur. Cartier sadece tarihin bir tanığı değil...”

Alexis, Alba'yı görmek için etrafına bakındı. Arkadaşı pür dikkat kocasının konuşmasını dinliyordu. Savi le Row takım elbisesiyle şık görünen kısa boylu, tıknaz

bir adamın yanında duruyordu. Alexis, bir elmas tüccarı olan Richard Anselme'yi hemen fark etti.

Alexis, ayaklarındaki ağrıyı hafifletmek için ağırlığını diğer ayağına verdi.

Linnéa uçağı kaçırmış olmalıydı. Yılda iki kez, İsveç'in batı kıyısında Falkenberg'de kendi kabuğuna çekilirdi. Kendisiyle baş başa kaldığı bu dönemlerde çoğunlukla kimseyle iletişime geçmezdi ve o bunu şımarık çocuk işi olarak adlandırırdı.

Alexis onu endişelendiren düşüncelerden uzaklaşmak için kafasını salladı ve konuşmayı dinlemeye devam etti.

"...Lansman boyunca Jeanne Toussaint, Paris'teki Cartier mağazasının vitrinindeki kafeste tutsak olmuş kuş şeklindeki ve Fransız bayrağının renklerinden oluşan parçayı sergiledi. Beklenildiği üzere, bu cesur hareket işgalci güçleri öfkелendirdi ve Toussaint birkaç gün hapse atıldı. 1944 yılında Jeanne Toussaint kuşun kafesten çıkmasını sağlayarak başkentin bağımsızlığını kutladı. Bu artık özgür Fransa'nın bir sembolüydü."

Paul ara vermiş gibi yaptı ve izleyicilere şöyle bir baktı. "Cartier'in bu gece sergileyeceğı yeni kreasyonlarda tabii ki Jeanne Toussaint de var. Koleksiyon, yarın sabah Paris basınına tanıtılacak ve yetmiş yıl önce "*Kafesteki Kuş*"u sergileyen ve "*Panther*" olarak bilinen rue de la Paris mağazamızın vitrinlerinde gösterime devam edecek."

Paul bir yönetici olarak tüm otoritesiyle kollarını havaya kaldırdı.

"Buyurun," dedi.

Kırmızı kadife örtü en sonunda, sanki aşığının önünde soyunan oynak bir kadının kendini beğenmişliğiyle ekrandan aşağı süzöldü.

Alexis, kapının yanında duran Linnéa'nın erkek arkadaşı Peter Templeton'ı görünce yanına gitmek istedi. Peter'ın gözleri telaş içinde birini arıyordu.

Alexis'in kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki bayılacakmış gibi hissetti.

LINNÉA BLIX'İN EVİ, SLOANE MEYDANI, LONDRA

11 Ocak 2014, Cumartesi, 21:00

Peter evindeki yemek odasında masada oturuyordu. Gözleri masanın ortasında duran şamdana takıldı. Linnéa'yı almak için Cartier'e gitmişti ama Linnéa orada değildi. Aylarını verdiği bu etkinliğe gelmemişti. Zaferinin gecesine. Belki de hâlâ İsveç'tedir, demişti Alexis endişeli de olsa. Belki de.

Hâlâ gece kıyafetiyle elinde telefon öylece bekleyen Alexis'e baktı, iki pencere arasında görünmez bir hat çekmişti sanki. Kadın gözlerini dikmiş zemine bakarken, dudaklarını ısırarak polis memurunu dinliyordu. Cevap verdiğinde, sigara dumanı gibi şekiller çizerek elini havada gezdirdi.

Telefonu kulağıyla ve omzunun arasına sıkıştırdı, masadan bilgisayarını aldı ve e-postalarına baktı. Polis memuruna teşekkür etti ve telefonu kapattı.

"Peter, sende Linnéa'nın polise verebileceğimiz bir fotoğrafı var mı?"

Peter, Alexis'e döndü; yüzü seğiriyordu. Birkaç saat içinde yanakları çökmüş ve beti benzi atmıştı. Yavaşça kalktı, yemek odasından çıktı ve Alexis'e verdiği kendi cep telefonuna baktı ve tam o sırada zil çaldı. Peter, yavaşça kapıya yöneldi.

Bir dakika sonra geri geldiğinde Alba arkasındaydı.

Alba'nın üzerinde takıları yoktu ve topuklu ayakkabılarını tuhaf bir terlikmiş gibi görünen düz sandaletlerle değiştirmişti. Ortadan ayrılan kahverengi saçlarını ilkokul çocuğu gibi atkuyruğu yapmıştı. Makyajıysa savaş alanı gibi görünüyordu: Fondöteni gözlerinin etrafındaki küçük halkalara çökmüş, maskarası akmış, bitkinliğini iyice ortaya çıkarmıştı. Kısa atkuyruğu saçları zaten uzun olan yüz hatlarını daha da uzun göstermişti. Akan makyajıyla da yas tutan biri gibi görünüyordu. Alba, ateşine bakmak istermiş gibi tek elini alnına koydu.

Alexis gergin bir gülümsemeyle arkadaşını karşıladı.

"Polisle konuştum," dedi. "Onlara Linnéa'nın iki fotoğrafını gönderdim."

"Bu sabahki Gothenburg-Londra uçuşunun yolcu manifestosunda olup olmadığını kontrol ettiler mi?"

"Araştırıyorlar, beni geri arayacaklar."

Alba kafasını salladı. Usulca kanepeye doğru yürüdü, büyük bir merakla eşyalara dikkatle baktı. Peter ve Linnéa buraya dört ay önce taşınmıştı ancak ne Alexis ne de Alba yeni evlerini ziyaret etmişti. Bakışları kızıl ahşap konsolun üzerinde duran resme, Linnéa'nın taç tasarımına takıldı.

Alba diğer tarafa döndü ve paltosunun düğmelerini açtı, sandaletlerini çıkardı ve ayaklarını kendine doğru çekerek yastıkların arasına kıvrıldı. Alexis uyurgezer gibi iki pencerenin arasında gidip gelirken, Peter tekrar masadaki yerine geçti. Her biri kendi sessizliklerinde hapsolmüştü. Sahnede öylece donup kalan oyuncular gibi perdenin kaldırılmasını bekliyorlardı sanki.

Alexis'in elindeki telefon aniden titreyince telefonu açtı.

Birkaç dakika sonra kapattığında, Peter ve Alba endişeli bir şekilde yüzüne bakıyordu.

"Uçağı bu sabah Heathrow'a inmiş ama yolcuların arasında yokmuş."

Odaya kurşun ağırlığında sessizlik çöktü.

Alba doğruldu, deri koltuk ses çıkardı.

"Kontrol—"

"Evet," dedi Alexis. "Kontrol etmişler. Bugünkü uçuşların hiçbirinde yokmuş. Dünkülerde de bulunmuyormuş."

HEATHROW HAVAALANI, LONDRA

12 Ocak 2014, Pazar, 18:45

Alexis, emniyet kemerini taktı ve Peter'ın ellerini tuttu. Normalde çok karizmatik olan Peter, şu anda çaresiz bir çocuk gibiydi. Endişeleri özgüvenini yerle bir etmiş ve omuzlarını düşürmüştü. Gözleri uçağın penceresine dalıp gitmişti. Elllerinde çakıl taşları olan çocuklar A320 Airbus uçağını atış talimi için kullanıyormuş gibi dolu taneleri uçağın kanadına âdeta saldırıyordu. Alexis koridorun diğer ucunda oturan Alba'ya göz attı. Bir süre bakıştılar ve birbirlerine ümitsiz gülümsemeler yolladılar.

Dün akşam İngiliz Kayıp Şahıslar Büro Amirliği, Falkenberg polisiyle irtibata geçmiş ve İsveç'teki polisler Linnéa'nın evine bir devriye arabası göndermişti. Ancak kapıyı açan olmamıştı. Pencereden içeri bakmışlar ama olağan dışı bir şey görememişlerdi. İsveç polisi, Linnéa'nın kaybolmasıyla ilgili olarak ön soruşturma başlatmıştı. Eve girip girmemeye daha sonra karar vereceklerdi.

Peter, Linnéa'dan gelecek haberleri Londra'da kalıp beklemek istemediğinden hemen Falkenberg'e gitmeye karar vermişti. Alexis ve Alba da onu bu yolculukta yalnız bırakmak istememişti.

Boş yer bulana kadar beklemek zorunda kalmışlardı. Sanki Londra'da yaşayan yirmi beş bin İsveçlinin hepsi,

bu hafta sonu İsveç'e gitmeye karar vermişti. Saat on civarında Gothenburg'a inecekler ve pazartesi günü sabah sekizde Falkenberg Emniyet Müdürlüğü'nde olacaktı.

Peter, Alexis'in ellerini sımsıkı tutuyordu.

"Ne yapacağım ben?" diye sordu, gözlerini dışarıdaki uçak pistinden ayırmadan. "Eğer ona bir şey olduysa ne yapacağım?"

Boğazı kurumuş ve sesi kısılmıştı. Sustu.

Alexis onu neşelendirmek için koluna vurdu. Linnea'nın iyi olduğuna emin olduğunu söyleyerek onun içini rahatlatılabirdi ama teselli etmekten yorulmuştu. Kaygılarından dolayı her söz yalanmış gibi geliyordu. Hâlâ hiçbir haber yoktu ve bu kötüye işaretli. Üstelik tek işaret de buydu. Teselli etmeye çalışmaksa yarayı kaşımak gibiydi. Onu teselli edecek tek şey içten bir sarılma, diye düşündü Alexis. Bu daha samimi olurdu.

"O hep böyledir, bilirsin," dedi Peter, aradaki kolçağa bakarak. "Kendine ayırdığı zamanın tadını çıkarıyor. İsveç'e gittiyse bu dinlenmek içindir. Bana arada sırada mesaj gönderir ama... Arayacak kişi bensem... Yani oradayken nasıl olduğunu biliyorsun..." Ellerini çatık alına dayadı.

"Sence daha fazla endişelenmeli miydim, Alexis? Polisi daha önce mi aramalıydım?"

"Hayır, Peter, endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Kesinlikle hiçbir şey yok."

Peter'ın beklediği cevap buydu. İçini rahatlatmıştı.

Başıyla onayladı. Alexis'in söyledikleriyle teselli olmuştu. Başını koltuğa yasladı ve gözlerini kapattı.

Alexis, Alba'ya döndü, arkadaşı uyuyakalmıştı. Başı bir o tarafa bir bu tarafa sallanıyordu.

Saatine baktı, yediye geliyordu. Neler olduğunu öğrenmeden önce gidilecek on üç saat daha vardı. Cevapların ortaya çıkmasına on üç saat kalmıştı.

TORSVİKS SMÅBÅTSHAMN, FALKENBERG, İSVEÇ

12 Ocak 2014, Pazar, 21:00

Komiser Lennart Bergström, yüzüne sertçe çarpan rüzgârın farkında değilmiş gibi karlı tepede yolunu fenerle aydınlatarak hızla koşuyordu.

Aşağı baktıkça donmuş ve boş, küçük marina, uzun süredir konuşmadığı eski bir arkadaşymış gibi tanınmaz oluyordu: Kış mevsimi kayıkları korkutarak kaçırmış, sazlık bölge kar altında kalmıştı. Ahşap barakanın yanında geniş ve beyaz bir çadır kurulmuştu. Her iki ucunda da birer polis memuru bekliyordu. Småbåtshamn'ın etki-leyici manzarası bu beklenmedik olayla bozulmuştu.

Olay yeri inceleme polisi Björn Holm, tepenin aşağısında komiseri bekledi.

“Yüce Tanrım, Lennart... Hayatım boyunca hiç böyle bir şey görmedim,” dedi, gergin bir şekilde sakallarındaki buzları silkelerken.

Bergström boğazını temizledi.

“Patolog geldi mi?”

“Henüz değil. Gothenburg’dan gelecek.”

“Lanet olsun. Başladınız mı peki?”

“Cesedi kısaca inceledik ve *snipa*’yı eski yerine koyduk. Bunca karın altında bir şey bulabileceğimizden pek

ümitli olmasam da görevlilerden tepeyi ve etraftaki kayıkları aramalarını istedim.”

Bergström koruyucu elbiseyi giydi ve üzerine bir çift mavi kauçuk eldiven taktı.

Björn kenara geçip, “Önden buyur,” dedi.

İki ark lambası çadırın içini parlak, güçlü bir ışıkla aydınlatıyordu. Ortasında ahşap bir sandal ters yüz edilmiş şekilde duruyor, üzerindeki kırmızı çizgi yukarıyı gösteriyordu.

Komiser içeri girdiğinde, üç teknisyen sandaldan başlarını çevirip şöyle bir baktı.

“Birkaç dakikaya daha ihtiyacımız var,” dedi en ufak tefek olan, maskesinin ardından ve incelediği alandan gözlerini ayırmadan.

“Cesedi bulan iki çocuğa ne oldu?” diye sordu Björn komisere.

“Olofsson ile birlikte istasyona bıraktık. Çok sarsılmışlardı.”

“Anladığım kadarıyla kör kütük sarhoşlardı. Ama o korkunç şokun içindeyken her şey aynıdır. İliklerine kadar donmuşlar, diye duydum. Gecenin bir yarısında Tor-sviks Småbåtshamn’da ne işleri varmış?”

“Belki de içmek için sessiz sakin bir yere geldiler. Evdekilerden birkaç şişe votka çalmışlardı ve saklanmak için ideal bir yer olduğunu düşündüler.”

“Görünüşe göre sadece onlar yokmuş...”

“Evet, tamamdır; bizim işimiz bitti,” dedi teknisyenlerden biri. “Şimdi *snipa*’yı taşıyabiliriz.”

Diğer iki teknisyen küçük kayığı taşımaya başlayınca Björn ve Bergström biraz geri çekildiler.

Tekne yıllarca kötü hava koşullarına, kar fırtınalarına karşı direnmmişti. Komisere Andersen peri masalındaki parmak kızın ceviz kabuğunu kulübe olarak kullanmasını hatırlattı. Teknenin bir kutunun kapağıymış gibi kaldırıldığını görünce, *ne tuhaf bir fikir* diye düşündü. Altında çıplak bir kadın yatıyordu. Sırtüstü uzanmıştı. Kolları vücudunun iki yanında ve bacakları da üst üsteydi. Bergström cesedin yanına diz çöktü. İnce buz katmanının üstünden, cesedin derisinin aşırı soğuktan maviye dönüştüğü görülebiliyordu. Sarı saçları güzelce taranmış, omuzlarına dökülüyordu. Cinsel bölgesi tıraşlanmış ve koluna X harfi çizilmişti, gözleri de oyulmuştu.

Göz çukurları boştu, koyuydu ve oldukça genişti. Sanki hassas teninin üzerinde büyük bir lekeydi. Boğazı, çenesinden boynundaki çukura kadar dikey olarak kesilmiş ve boynunun derisi yakası açık bir tişört gibi yarılmıştı. Soluk borusu parçalara ayrılmıştı.

Komiser ayağa kalktı ve çadırdan çıktı. Koruyucu kıyafetlerini çıkardı ve telefonunu eline aldı. Ekiptekileri çağırmanın vakti gelmişti. Pandora'nın Kutusu daha yeni açılmışçasına kötü bir his vardı içinde.

LANDVETTER HAVAALANI, GOTHENBURG, İSVEÇ

12 Ocak 2014, Pazar, 22:15

Dondurucu soğuk Alexis'i çok etkiledi. Birkaç saniyeliğine tüm kaygılarını unuttu. Hissedebildiği tek şey ayakkabılarının altından giren ve bacaklarına kadar çıkan soğuk ve dondurucu havaydı. Düşüncelerinin koyu karanlığında o anın tadını çıkarmayı başardı. Hissedebilmek ve düşünmek zorunda olmamak. Beyni uyuşmuş gibiydi. Kurtuluş... Ama çok uzun sürmedi tabii.

Taksiye binmek için Alba ve Peter'ı beklerken zıplayıp duruyordu. Onlar gelince taksiye bindi ve ardından kapıyı kapattı.

Uçak yolculuğu sakın geçmiş ama bitmek bilmemişti. Alba tüm yol boyunca uyumuştı. Peter çoğu zaman kendi kendine anlaşılmaz bir şeyler sayıklayarak, uyku ve uyanıklık arasında gidip gelmişti.

Havaalanındaki o hareketli, yoğun ortamın Linnéa ile ilgili kaygılarını azaltacağını ummuştı. Ancak havaalanı gayet sakindi. Varış salonundaki kim olduğu bilinmeyen sarışın insanlar, yapmacık bir şekilde hoş geldin diyerek gelen yolcuları selamlıyorlardı. Alexis bu negatif ortamdan kurtulmak için kendini soğuk havaya, dışarı atmıştı. Ancak bir buçuk saat boyunca da takside oturmak zorunda kalmıştı.

Üç arkadaş, açık mavi bir ışık gecenin karanlığında parlarken, dışarıyı tüm sadeliğiyle kaplayan bembeyaz kara bakarak düşüncelere daldı. Alba ve Alexis'in arasında sıkışıp kalan Peter, sessizce yolu izledi. Alba huysuz bir çocuk gibi burnunu cama dayadı.

Şoför kısık sesle radyo dinliyordu. Bu beklenmedik nezaket ve İsveçcedeki musiki Alexis'e ninni gibi gelmişti. Gözlerini kapadı ve parmak uçlarıyla şakağına masaj yaptı. Linnéa'nın hiç ana dilinde konuştuğunu ya da Falkenberg hakkında veya orada neler yaptığıyla ilgili bir şeylerden bahsettiğini duymamıştı. Linnéa, konuyu değiştirmeden önce her zaman bir Akdenizli edasıyla kollarını iki yana sallayarak, kısa süreli İsveç seyahatleri hakkında konuşmaktan özellikle kaçınırdı.

"Pardon... Oraya varmamız ne kadar sürer?" diye sordu Alba, sesi fısıltı gibiydi, gözünü yoldan ayırmıyordu.

Şoför cevap verdi. Yumuşak ses tonunun aksine İngilizcesi biraz kabaydı, hafif Alman aksanı vardı. "Beş dakika."

Peter, sanki onu sıkı bir şeyden kurtulmaya çalışıyormuş gibi gergin bir şekilde emniyet kemerini çekti. "Yapamıyorum," diye iç çekti. "Yarın sabaha kadar bekleyemem. Linnéa'ya gitmeliyiz. Şimdi!"

Alba, telaşla Peter'ı sakinleştirmek için ellerinden tutan Alexis'e baktı.

"Anahtarlarımız yok, Peter. Üstelik polis zaten oraya gitti. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Bu çok saçma. İçeri girip eve bakma zahmetinde bile

bulunmadılar, lanet olsun! Belki de kendini iyi hissetmiyor ve bekliyor...”

Nefesi gitgide hızlanıyordu. Öne doğru eğildi, göz yaşlarının akmasını durdurmak için elleriyle ağzını kapattı.

Alexis, cep telefonunu çıkardı. Elleri titriyordu ve dikiz aynasından gergin bir şekilde onlara bakan şoföre Linnéa’nın adresini verdi. Başını Alba’nın omzuna yaslayarak Peter, artık gözyaşlarını saklamıyordu.

Taksi yavaşladı ve denize girmeye çalışan bir tekne gibi sallanarak, geniş yola doğru sağa döndü. Alexis’in telefonu titremeye başladı. Telefona cevap verdi. Araba engebeli arazide yolunu bulmaya çalıştığından, Alexis sıkıca tutunarak kendini ön koltuğa sabitledi.

“Alexis Castelli?”

Adını yanlış telaffuz etmelerine aldırmadı ve o olduğunu söyledi.

Telefonun diğer ucundaki adam kendini kısaca tanıttı mükemmel bir İngilizceyle. Birden Alexis’in gözleri açıldı, ön koltuğun arkasına alnını yasladı ve adamdan az önce söylediği şeyi tekrar etmesini istedi.

Aniden içinde, ciğerlerine dolan, boğazına düğümlenen korkuyu ve acıyı hissetti.

Ölüm yine gelip tekrar kapıyı çalmıştı.

Şoför görkemli, sarıya boyanmış, ahşap bir evin önünde durdu. Kar, beyaz bir tül gibi gökyüzünü örtmüştü. Uzaklarda yanıp sönen ışıklar dans ediyordu.

Alexis titremesini durdurmak için dudaklarını ısı-

rıyordu. Küçük marinanın yakınlarında bir ceset bulunmuştu. İsveçli polisin Alexis'e telefonda söylediği şey buydu. Bir ceset bulmuşlardı. Polis, Alexis'in Falkenberg yolunda olduğunu biliyordu –Kayıp Şahıslar Büro Amirliği tarafından bilgilendirilmişti– ama şu anda Linnéa'nın evine beş yüz metre uzakta olduğunu bilmiyordu. Polis kekeledi, duraksadı, boğuk bir sesle başka birine İsveççe bir şeyler konuştu. Sonra Alexis'ten bir şey istedi; taksiciye onları yakındaki başka bir adrese götürmesini söylemeliydi.

Alexis telefonu kapattı ve gözlerini yumup düşündü; korku yorgunluğunu bastırıyor, nefes alamıyordu. Az önce öğrendiği korkunç şeyi daha kendisi bile anlayamamışken onlara söylemek zorunda olduğunun farkındaydı. Detaylara girmede, süslü kelimeler kullanmadı. Soğukkanlı bir şekilde kısaca anlattı.

Peter başını salladı ve sessizliğe gömüldü. Alba'nın birden gözleri açıldı ve bakışlarını taksinin penceresinden dışarı çevirdi.

Bir ceset bulunmuş.

Sarı evin kapısı açıldı ve üstü başı kar olmuş kırmızı parkalı, geniş omuzlu bir adam belirdi. Alexis taksinin kapısını açtığında kar taneleri üzerine geldi ve şiddetle yüzüne çarptı. Kar tanelerinin kirpiklerine gelmesini engellemek için gözlerini kısıtı ve taksiden hızla inerek Peter ve Alba'yı takip etti.

Girişe doğru yürürlerken adam içeri girmelerine izin vermek için kenara çekildi ve konuşmaya başladı ancak söyledikleri rüzgârın gürültüsüyle duyulmadı. Adam

kapıyı kapatır kapatmaz, acı soğuk da azaldı. Paltosunu çıkarırken adamdan az önceki söylediklerini tekrar etmesini istedi.

“Ben Kristian Olofsson, Falkenberg polisiyle birlikte çalışan bir dedektifim. Birkaç dakika önce telefonda konuşmuştuk.”

“Ah, evet.”

Alba ve Peter, suçlu çocuklar gibi Alexis’in arkasında duruyorlardı.

“Tanıştırayım, Stellan Eklund.”

Sağda mutfağa giden tarafta çatı kemerinin altında bir adam duruyordu. Kısaca başını salladı.

“Biz Komiser Lennart Bergström’ü beklerken, Stellan sizinle ilgilenecek.”

“Şey...”

Dedektif, Alexis’e sözünü bitirme fırsatı vermedi; cebinden telefonu çıkardı ve koridora doğru yürüdü.

Stellan, onlara hoş geldiklerini söyledi ve kahve isteyip istemediklerini sordu.

Alexis, “Dedektife sormam gereken bir şey var, sonra gelir size katılırım,” dedi.

Olofsson’un ardından gitti ve birer birer tüm sorularını sordu: “Cesedi tarif edebilir misiniz? Fotoğrafı var mı? Bulduğunuz cesetle ilgili başka herhangi bir bilgi var mı?”

Olofsson şaşırdı ve Alexis’e döndü, ona baktı ve telefon konuşmasını bitirip telefonu kapattı.

“Maalesef sorularınıza...”

“Dinleyin lütfen, henüz cesedin kimliği belirlenme-

miş olsa bile tek istediğim edindiğiniz bilgileri benimle de paylaşmanız.” Acı boğazında düğümlendi.

“Size söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Detayları ben de bilmiyorum.”

Alexis gözlerini devirdi ve hayal kırıklığıyla iç çekti.

Olofsson aynı ses tonuyla konuşmaya devam etti. “Komiser Bergström beni buraya Eklund’un yanına gönderdi ve sizi burada beklememi istedi. Birkaç dakika içerisinde kendisi de burada olur.”

“En azından Eklund’un kim ve neden onun evinde olduğumuzu söyleyebilir misiniz?”

“Stellan Eklund da eskiden Falkenberg polisiyle çalışıyordu.”

Bir kapı çarptı.

“Lennart olmalı,” dedi Olofsson, Alexis’in önünden geçerek kapıya doğru yürüdü.

Kapı açıldığında Alexis karşısında kısa, kır sakalları olan çok iri bir adam gördü. Mavi muşamba kıyafetin içinde keskin yüz hatlarıyla, eriyen karla birlikte ıslanan saçlarıyla Bergström, polis memurundan çok denizciye benziyordu.

“Selam Lennart,” diye karşıladı Olofsson. “Tanıştırıyorum, Alexis Castelli, Linnéa Blix’in arkadaşı. Şuradan...”

“Evet, evet, biliyorum Kristian.”

Bergström, Alexis’e baktı ve elini uzattı. “Merhaba, ben Lennart Bergström, Falkenberg karakolunun komiseriyim.”

Komiser elini sıkıca tuttu ve şaşırtıcı bir içtenlikle diğer elini de Alexis’in omzuna koydu.

“Çok üzgünüm...” dedi.

Birden Alexis’in dizlerinin bağı çözüldü ve Bergström onu hemen tuttu.

Derin üzüntü onu çok etkilemişti, aç bir hayvan gibi ruhunu kemiriyordu.

Bergström, Alexis’in koridordaki sandalyelerden birine yerleşmesine yardım etti, sonra da yanına oturdu. İki büküm olmuş dizlerine bakıyor, duymaktan korktuğu cümleleri dinliyordu.

STELLAN EKLUND'UN EVİ, OLOFSBO, FALKENBERG

13 Ocak 2014, Pazartesi, 01:30

Kristian Olofsson kendine bir kahve daha doldurdu. Adını bile hatırlamadığı uzun sıska kadın, ona bir züppeymiş gibi fincanını uzattı. Bu tip kadınlara tahammülü yoktu. Çok parası olan; kemeri, ayakkabıları ve çantası uyumlu ve “Benim tek bileziğim senin altı aylık maaşın eder, seni fakir köylü” dermiş gibi kibirle bakan kadınlara.

Diğer kadına, güzel olan Alexis’e bakarken, burjuvanın fincanını doldurdu. Stellan, onunla ilgileniyordu. Buna şaşırmamak gerekti. Alexis koridorda bayıldıktan sonra tekrar kendine gelerek derin bir nefes almış ve kötü haberi vermek üzere korkağın tekiymiş gibi görünen –ki buna hiç şüphe yoktu– ve haberi alınca birden yere yığılıp kalan yakışıklı adamın yani Peter’ın yanına gitmişti. Olofsson’ sa cesaretini kaybetmişti, belki de o kadın çalmıştı... Çok cazip biriydi.

Alexis gerçekten çekiciydi. O ve at suratlı kadın, adamı sakinleştirmek için birkaç ilaç verdiler ve onu boş odalardan birine yatırdılar. Bu arada Bergström, Torsviks småbåtshamnda cırlıçıplak ve yüzü gözü darmadağın hâlde bulunan Linnéa Blix adlı kadının, ünlü biri olduğunu söyledi. Oysa Kristian adını bile duymamıştı.

“Kristian!”

İti an, çomağı hazırla! Gothenburg’dan buraya taşındığından beri komiserin gözü sürekli adamın üstündeydi.

“Buyurun?”

Koca götlü adi herif, sürekli bir işin peşindeydi. Şimdiyse, bir kereliğine de olsa, Falkenberg’de gerçekten bir şey olmuştu. Muhtemelen bu da ona zor gelmişti.

Olofsson kahvesini bıraktı ve Bergström’ün yanına gitti.

“Adli tıp birimi kurbanın evindeki incelemesini bitirdi. Peter Templeton’ın evde kayıp veya çalınmış bir eşya ya da yabancı eşyalar olup olmadığını kontrol etmesi gerek.”

“Uyuyor. Ona sakinleştirici ilaç verdiler.”

“Hım... Peki, git ve o iki arkadaşından biri adam kendine gelene kadar bize yardım edebilir mi, bir sor.”

Olofsson kafasıyla onayladı ve mutfığa geri döndü. Tabii ki yardım ederlerdi. Ancak Olofsson’un uzun sıska olanı götürmeye niyeti yoktu, güzel olana eşlik etmek ve birbirlerini tanıma fırsatı vermek istiyordu.

Olaylar Olofsson’un beklediği gibi gelişmedi. Şirret kadın, Linnéa’nın evine gidip bakma fikrini kabul etmedi ve Linnéa’nın ölüm haberinin etkisinden hâlâ çıkamamışken bu fikri saçma buldu. Zaten ikisi de evi daha önce hiç görmediği için bir faydası olmayacaktı. Seksi hatun araya girdi ve soruşturmayla katkısı olacak her şeyi yapmaları gerektiğini söyledi. Arkadaşlarının İsveç’teki evini bil-

miyorlardı ama onun yakın arkadaşlarıydılar ve faydası olacak bir şey görebilirlerdi: Bir eşya ya da kaybolan bir şey. Ne kadar üzgün olsalar da bunun yapmaları gerekiyordu.

At suratlı kadın, arkadaşının mantıklı konuşmasını gönülsüz de olsa kabul etti ve sakinleşti.

Ama her zamanki gibi yine saçma bir şey oldu; işe yaramaz ana kuzusu uyandı, yani Olofsson artık üçüyle birlikte gitmek zorundaydı. Herif tam bir baş belasıydı. Ayrıca kendisi de yorgunluktan ölüyordu, sabah dörtte uyanmıştı ve gözleri kapanıyordu.

Dedektif arabanın kapısını kapattı ve soğuktan ürperdi. Eklund'un evinden ayrıldıklarından beri kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Durum, gülüp eğlenmek için pek de uygun değildi. Dondurucu soğuğa ve üzerlerine sinmiş gibi görünen gecenin o kasvetli havasına rağmen her biri burada olmaktansa dışarıda olmayı yeğlerdi.

Koruma görevlisi olarak orada bulunan polis kapıyı ve ışığı açıp kenara geçerek onları içeri aldı ve kapıyı kapattı. Alexis bir an için tur rehberinin ardından aceleyle yürüyen turistlerden biriymiş gibi hissetti.

Yorgun bakışları koridorun duvarlarındaki, şaşırtıcı şekilde, turuncu çiçek desenli duvar kâğıdında gezindi. Mutfığa giden kapıya kadar iki tuhaf sandalye, yan tarafta üzerlerinde birkaç yün şapka, bir ruj, biraz bozuk para ve birkaç broşürün olduğu ahşap, soluk renkli çekmece-ler vardı.

Mutfak, birkaç tuhaf parça ve formika kaplı masa dışında koridordaki aynı renklerle dekore edilmişti. Alexis

bu evin arkadaşına ait olduğuna inanmakta zorluk çekti. Gerçekmiş gibi gelmiyordu. Linnéa'nın eşyaları her zaman marka olurdu: Philippe Starck sandalyesi, Arne Jacobsen masası, Rod Arad rafları.

Sanki düşüncelerini okuyormuş gibi Peter'ın acı dolu kırmızı gözleri de şaşkınca etrafa bakıyordu. Parmaklarını hâlâ ekmek kırıntılarının olduğu masanın kenarında gezdirdi ve sonra mutfaktan çıktı.

Alexis ardından gitti. Linnéa'nın makyaj çantası, duş teknesinin yanındaki taburenin üzerindeydi. Diş fırçası ve bir maskara sanki az önce kullanılmış gibi orada duruyordu.

"Anlamıyorum," dedi Peter. "Bunlar hiçbiri onun eşyalarına benzemiyor."

Alexis de aynı fikirdeydi ama sessiz kaldı. Peter ile birlikte diğer odaya geçtiler ve tam o anda Alba'nın ön kapının oradan gelen sesini duydular. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!"

Olofsson koşarak yanına gitti. Alexis ve Peter da peşinden geldi.

"Bir şey mi buldunuz?" diye sordu dedektif.

"Ne bulmamı bekliyorsunuz?" diye acıyla cevap verdi kadın. "Katilin kartvizitini mi? Bu evde Linnéa'ya ait ya da onu andıran hiçbir şey yok. Hiçbir şey!"

"Ama henüz üst kata çıkmadınız," diye itiraz etti Olofsson.

"Bana bu kadarı yetti! Yorgunuz ve bugün yeterince aksiyon yaşadık. Anlamıyor musun? Daha fazlasına katlanamayız. Bizi otele götür!"

Alba haklıydı. Alexis, bugün bir türlü bitmek bilmedi, diye düşündü.

BUCHENWALD TOPLAMA KAMPI, ALMANYA

Ağustos 1944

Bu sabah, askerlerin hakaretler ederek kafalarına vurdukları coplarla uyandırılmışlardı.

Erich, sabahki sayım sırasında aradan sıvışıp kaçmayı başarmıştı. Aynı hasırın üzerinde birlikte uyuduğu iki adam, onun kadar hızlı değildi ve ikisi de kaburga kemiklerine copları yemişti. Bir deri bir kemik vücutlarıyla tah-tadan yatağa tutunduklarını görünce, güvercinlik deliklerinden kaçan yaşayan ölümlere bakıyormuş gibi hissetti.

Erich ihtiyatlı bir şekilde eklemelerini esnetti. Sadece birkaç haftadır buradaydı ama yorgunluk çoktan had safhadaydı. Cehennem gibi günlerin acısını telafi etmek için geceler asla yetmiyordu. Ayaklı başlı yatıyorlardı. Hemen yanlarında hiç tanımadıkları insanlar, oksijensiz pis bir hava, çektikleri acıdan kaynaklanan hırıltılar, inlemeler, kâbuslar, hıçkırıklar vardı. İnce hasırın üzerine akan dizanteri salyaları, pire ısırıkları, tahtakuruları ve vücutlarının her yerine bitler mevcuttu. Geceler de gündüzler kadar insanlık dışıydı.

Aynı bloktaki tanıdıklarından biri –teftiştten önce alyansını yutan sonra dışkısından tekrar çıkaran adam–mahkûmları insanlıktan çıkarmak için böyle davrandıklarını söylemişti. Erich bunun bir aşağılanma olduğunu

zaten hissediyordu. Bir hastalığın olduğunu fark etmek ama belirtileri görmezden gelmek gibiydi. Sadece insanlıktan çıkarılmıyorlar, aynı zamanda susuzluk ve açlıktan ölüyor, sömürülüyor, işkence ediliyor ve aşağılanıyorlardı. Buchenwald bitmek tükenmek bilmeyen bir ölüm dansıydı. Yaptıkları her şey, her hareketleri, her adımları bu dansın bir parçasıydı.

Erich henüz soğuk havayı hissetmemişti. Vücudu ülser yüzünden delik deşik olan bir Polonyalı, kampın etrafındaki rüzgârın SS Luger tabancası kadar öldürücü olduğunu söylemiş, şeytanın nefesi gibi demişti. Kaldırıp toplaması gereken kişilerin yerde donmuş arkadaşları olduğunu gördüğü kışı hatırlayınca hıçkırarak ağlamıştı.

Cop yine onları bloktan çıkarmak için harekete geçmişti. Yıkanma saatiydi. Erich'in, yatağını yapmak, temizlenmek, giyinmek ve ağzına birkaç lokma koymak için sadece yarım saati vardı. Yulaf lapası için zil çaldığında, her zaman tuvalet kuyruğuna girmiş olurdu. Eğer bloka tam vaktinde gitmezse hakkını kaybederdi. Lavaboya doğru koştu. Ama üst üste beklediği altıncı günde artık kendini temizlemekten vazgeçti ve tekrar koşturdu.

Bir parça bayat ekmeği ve kahveye benzeyen şeyle dolu bardağı, tahta masanın köşesine koydu. Ekmeği parçalara ayırdı ve çiğnemedi önce tükürüğüyle yumuşatarak yemeye başladı, sonra da kahvesini içti. Bu acınası sabah kahvaltısının son lokmasını yutarken dünkü taş ocağı çalışmasının sonunda adının anons edildiğini hatırladı. Sayımdan sonra iki numaralı masaya gitmesi bekleniyordu. Nedeni hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Tahtanın arasına sıkışmış dört parça ekmek kırıntısını alabilmek için dilinin ucuyla işaret parmağını yaladı ve bloktan çıktı. Açlık karnını kemiriyor, korku da boğazında düğüm oluyordu, sayım bölgesine doğru yürüdü. Büyük ihtimalle birazdan arkadaşlarıyla sefalet içinde beklerken, kamptakilerin sayımını yapan SS subayını dinlediğinde sonu gelmiş olacaktı. Aslında biraz rahatladı. Dün gece SS makineli tüfekleriyle katledileceğini bilerek kendini tel örgülere atan adam, belki de doğru bir karar vermişti.

“Kasketlerinizi çıkarın! Kasketlerinizi tekrar takın!”

Erich bir sonraki emre hazırdı. Korku kalp atışlarını daha da hızlandırıyordu.

“Çağrılan mahkûmlar büyük kapıya!”

Fütursuzca ikinci masanın oraya doğru yürüdü. İyi durumda, sağlıklı, yani hâlâ sömürülebilir olduğunu göstermek zorundaydı.

“İşçi komandolar, toplanın!”

Orkestranın canlı müzik sesi eşliğinde, beşli gruplar hâlinde toplanan iskelet bedenlerin sırasını izledi.

“20076!”

Erich döndü. Şişman bir asker, tombul parmakları arasında tuttuğu kâğıda bakıyordu.

“Emredin komutanım.”

Subay, Erich’in tişörtünün içine dikilmiş ters kırmızı üçgeni defterine not alırken kaşlarını çatarak ona baktı, daha da yaklaştı.

“Lanet olsun... Sen aslında Almansın...” Şapkasını çıkardı, alnını kaşıdı, sonra tekrar taktı. “Ne olduğunu bi-

liyor musun, pislik? Bana göre bunların en kötüsü sensin. Kendi ülkesine ihanet eden hainsin. Öz anneni öldürmeye çalışmak bile bundan iyidir, adi herif. Anlıyor musun?"

İçki kokan iğrenç nefesi Erich'in midesini bulandırdı.

"Emredin komutanım."

"Pantolonunu çıkar, lanet olası hain."

Elleri titriyordu, Erich pantolonunu indirdi.

"Eğil pislik!"

Copla on kere kışına vurdu. Erich, dişlerini sıktı ve boğazına gelen safrayı geri yuttu.

"İşte bu, annenin sana atması gereken dayaktı." Ne-fessiz kalan asker, copu tekrar beline soktu. "Ama sana fazla zarar vermeyeceğim. Yoksa bir sonraki adımın tadı-nı çıkaramazsın: Fırından bekleniyorsun, adi herif. Kızarma sırası sende."

FALKENBERG POLİS KARAKOLU

13 Ocak 2014, Pazartesi, 09:00

Lennart Bergström, Stellan'a bir fincan kahve uzattı. Komiser masada otururken, "Linnéa Blix ile en son ne zaman konuştunuz ya da onu en son ne zaman gördünüz?" diye sordu.

"Geçtiğimiz kasımda. Evimde akşam yemeği yedik. Ocak ayında Falkenberg'e gelmeyi planladığını bilmiyordum."

"Buraya sık sık gelir miydi?"

"Yılda iki ya da üç kere diyebilirim. Genellikle iki ya da üç hafta kalırdı, bazen yazları bir ay boyunca kaldığı da olurdu."

"Tek başına mı?"

"Bilmiyorum. Tek söyleyebileceğim, yemek yerken yalnız olduğumuz."

"Normalde gelmeden önce size haber verir miydi?"

"Evet. Her geldiğinde görüşmeye çalışırdık."

"Sevişiyor muydunuz?"

Stellan bu soruya şaşırmadı.

"Neredeyse otuz yıldır birbirimizi tanıyoruz, Lennart. Eğer birlikte yatağa girmek isteseydik, şimdiye kadar çoktan yapardık."

"Anladım."

“Sadece yemek yiyip güzel vakit geçirdik. Ne zaman arasam bir telefon uzağımdadır, yani... Bilirsin işte...”

Stellan'ın sesi yükseldi. Bergström kahvesini yudumlayarak mahcubiyetini gizledi.

Bir kahve daha almak için masadan kalkarken, “Sana hiç sevgilisi Peter Templeton'dan bahsetti mi?” diye sordu.

“Evet, birlikte olduklarını ve Peter'ın insan kaynakları ya da o tür bir bölümde çalıştığını biliyorum. Ama o daha çok kendi işlerinden bahsederdi.”

“Ve Cuma günü sen Stockholm'den döndüğünde evinin ışıklarının yanmadığını gördün, öyle mi?”

Stellan kafasıyla onayladı.

“Peki, evin önünde araba falan var mıydı? Lanet olsun, bir arabası olup olmadığını kontrol etmeye fırsat bulamadım,” dedi Komiser kendi kendine konuşur gibi.

“Bildiğim kadarıyla arabası yoktu. Genellikle hava alanından buraya taksiyle gelirdi. Buradayken de ya yürürdü ya da bisiklet kullanırdı.”

“Pekâlâ. Olofsson resmî ifadeni kayıt altına alacak. Ben karışmıyorum.”

Bergström, Stellan'a sarıldı –bu daha çok gayrı resmî ve samimi bir İskandinav sevgi göstergesiydi– ve adamı geçirmek için kapıyı açtı.

Stellan karakola doğru yürürken, Alexis'in Olofsson ile birlikte sorgu odasından çıktığını gördü. Alexis eşyalarını alırken, dedektifin hiç susmadan söylediklerine sürekli kafasını sallıyordu. Açık mavi gözleriyle sanki önemli bir şeyi atlamak istemiyormuş gibi her şeyi dikkatle inceliyordu.

Olofsson sonunda gitti. Alexis, Stellan'ı fark edince, yorgun bir şekilde gülümsedi.

"Selam Alexis. Peter nasıl?"

Alexis bu soruya hem şaşırdı hem de biraz rahatlandı. Peter'a destek olmak ve Alba'yı sakinleştirmek, bir de kızlarının böyle korkunç bir olayda yer aldığını duyunca çok tedirgin olan annesiyle babasını sakinleştirmek için yeterince güçlü değildi. Stellan, Peter'ın nasıl olduğunu sorarak farkında olmadan bir yardım eli uzatıyordu.

"Yıkılmış bir hâlde tabii ki ayrıca çok da yorgun. Şimdi ifade veriyor."

"Sen ifadeni verdin mi?"

Kafasını salladı.

Olofsson döndü, iki eline de birer kahve aldı. Yün ceketini çıkarmıştı ve üzerine yapışan kazağıyla karın kaslarını gösteriyordu. Stellan kahveleri ondan alırken, av köpeğinin sahip olduklarını sergilemesi için bundan daha kötü bir zamanlama olamazdı, diye düşündü. Kahvelerden birini Alexis'e verdi. Gafil avlanan Olofsson onun eline büyük bir koz vermiş oluyordu.

"Sorulara cevap vermek için sence de artık benim sıram gelmedi mi, Kristian?" dedi Stellan, kahvesini yudumlayarak. "Başlayalım mı?"

Olofsson, Stellan'a pis bir bakış attı.

"Komiserin istediği de bu," dedi Stellan, sol elini kaldırarak.

Hayalleri suya düşen Olofsson, Alexis'e zoraki de olsa gülümsedi ve Stellan'dan sorgu odasına gelmesini istedi. Stellan, Alexis'e göz kırptı, gülümsedi ve dedektifin ardından gitti.

Alexis çantasını ve paltosunu koridordaki sandalyelerden birinin üzerine koydu ve yavaşça kahvesini içti. Elleri fincanı çok alışılmış ve güven veren bir şekilde tutuyordu.

Linnéa artık hayatta değil. Linnéa öldürüldü. Linnéa artık hayatta değil.

Tüm bunlara alışacakmış ve göğsündeki ağırlık hafifleyecekmiş gibi bunları kendine tekrarlardı. Zamanın çare olmayacağını biliyordu, en iyi ihtimalle bu gerçeğe yaşamasına yardımcı olabilirdi. Bu korkunç duygunun üstesinden gelmek istiyorsa harekete geçmeli ve yüzleşmeliydi.

Bergström'e arkadaşının cesedini teşhis edebileceğini söyledi, böylece Peter bunu yapmak zorunda kalmayacaktı. Bergström yutkundu ve tok sesiyle kurbanın ayak bileğindeki dövme ve sol göğsünün altındaki doğum lekesinin kimlik teşhisi için yeterli olduğunu sakince açıkladı. Bu cevap Alexis'in tüm dengesini altüst etti. Gözlerini kapattı ve zihninde ardı ardına oluşan tüm kötü anıları yok etmeye çalıştı.

*"Ursäkta!"**

Üniformalı bir kadın polis, tekerlekli beyaz tahtayı ona doğru ittiriyordu. Alexis kenara çekildi ve kadın kapıyı kalçasıyla ittirerek açmaya devam etti. Kapı, Alexis'in odanın içerisindeki duvara raptiyeyle tutturulmuş fotoğrafları görmesine yetecek kadar kısa bir süre açık kaldı. Her açıdan fotoğrafı çekilmiş, ağır yaralı bir vücudun üzerine dökülen uzun kıvrıkcık sarı saçları fark etmesine

* İsv. Pardon. (çev. n.)

yetecek kadar uzun bir süreydi. Gözlerinin yerinde iki karanlık tünelin bulunduğu ve boynundan aşağı kanlı koyu kırmızı bir kesiğin olduğu, çırılçıplak bir vücuttu.

Kapı kapandığında Alexis, Bergström'ün biriyle hararetli bir şekilde tartıştığını fark etti. Kim olduğunu hemen anladı ve onun burada olması iyi bir haberd.

Gözlerini kapattı ve uzun dalıştan sonra suyun yüzeyine çıkan bir yüzücü gibi derin nefes aldı.

“Bunu nereye bırakayım, Komiserim?” diye sordu tahtayı iten kadın polis.

“Şuraya bırak,” dedi Emily Roy, odadaki tek pencereyi göstererek.

Polis sessizce Lennart Bergström'ün de onayını bekledi. Lennart hafif bir baş hareketiyle, konuklarının istediği şekilde yapmasını ifade etti. Kadın polis gönülsüzce kendinden isteneni yaptı ve sonra Emily'ye pis bir bakış atarak odadan ayrıldı.

Bergström, İsveçli ve cinsiyet eşitliğinin güçlü bir taraftarı olmasına rağmen Scotland Yard'dan* Jack Pearce en iyi kriminoloji profil uzmanını gönderdiğini söylediğinde, onun bir kadın olmasını beklememişti. Emily Roy çok da efeminen bir kadın değildi; kısa boylu, sportif, zayıf ama güçlü ve epey göz korkutucuydu.

“Pearce'a kadının marinada bulunduğunu siz mi söylediniz?”

Emily sırtı komisere dönük bir şekilde fotoğrafları duvardan söküp tahtaya yapıştırırken, onu soru yağmu-

* Scotland Yard: Londra Emniyet Teşkilatı (ed. n.)

runa tutuyordu. Bu yavaş, temkinli ve kararlı mimikleri, Bergström'e dövüş sanatları yüksek lisansı dönemlerini hatırlattı.

"Evet, Torsviks småbåtshamn'da, Olofsbo civarında. Oldukça kırsal ve ıssız bir bölgedir. *Småbåtshamn* 'küçük kayıkların limanı' demektir. Genelde bunu Olofsbo'da evi olan yazlıkçılar böyle söyler."

"Kurbanı kim buldu?"

"İki genç."

"Kaç yaşlarındalar?"

"On dört ve on beş."

"Cesedin bulunduğu küçük kayığın sahibi kimmiş?"

"Olofsbo'da yaşayan ve 2004 yılında ölen biriymiş. Hiçbir akrabası hayatta değil. Evi satılmış ve *snipa* da on yılı aşkın süredir småbåtshamn danışma kulübesinin yanında duruyormuş."

"Kulübenin kışın kapalı olduğunu sanıyorum."

Bergström tasdikledi.

"Ve civarda hiç silah bulunmadı, öyle mi?"

"Henüz bulunmadı."

Birkaç saniyelik sessizlik oldu ama karakoldaki kargaşa arka planda devam ediyordu.

Emily fotoğraflar üzerine kafa yorarken, "Dosyaya eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?" diye tartışmaya yer bırakmayacak şekilde sordu.

Onun bu titiz tavrı Bergström'ü şaşırttı ama iyi bir öğrenci gibi sessizce oturdu.

"Kurbanın bulunduğu bölgenin havadan çekilen görüntülerini ve yakın çevredeki her şeyin net bir şekilde

görüldüğü haritasını istiyorum: Evler, apartmanlar, benzin istasyonları, süpermarketler, dükkânlar o mahalledeki her şey. Ayrıca ceset bulunduğunda çekilen o videoya da ihtiyacım var...”

“Fotoğraflar var ama video diye—”

“...Cesedin bulunmasıyla alakalı her türlü bilgi ve tüm görgü tanıklarıyla komşuların ifadeleri, aynı zamanda cesedin bulunduğu bölgeyle ilgili her türlü sosyoekonomik bilgi, örneğin bölgede ve civarında nasıl insanlar yaşamaktadır gibi, tüm olası ipuçları olay yeri ekibi tarafından ön otopsi raporunda ortaya çıkarılsın. Ayrıca otopsi raporu ve toksikoloji ve seroloji testleri, sonuçlarını, patologların fikirlerini ve temizlendikten sonra yaraların net bir şekilde görüldüğü fotoğrafları da istiyorum.”

Bergström tavana baktı. Elbette ki Falkenberg, Londra değildi ama düzgün bir soruşturmanın nasıl yürütüleceğine dair hiçbir fikrinin olmadığını düşünülmesi, aşağılanmış hissettirmişti.

“Kurbanın özgeçmişini hazırlamakla meşgul olacağım. Marinanın tam adresi nedir?”

“İsterseniz biz sizi bırakırız.”

“Gerek yok, kendim giderim.”

Bergström adresi verdi, kapitone montunun üzerindeki kriminoloji profil uzmanı yazısını ve sırt çantasını gördü.

Emily, tek bir kelime etmeden komiseri orada öylece bıraktı ve ardından kapıyı sessizce kapattı.

“Umarım tüm Kanadalılar bu kadar kaba değildir,” dedi Bergström yüksek sesle. “Belli ki Emily Roy ile çalışmak çok keyifli olacak.”

Emily şapkasını kulaklarını da kapatacak şekilde taktı. Dışarıdaki acı soğuk onu kendine getirdi. Tüm du-yuları açıldı, Torsviks småbåtshamn'nın büyüklüğünü sey-retti. Şimdiyse småbåtshamn buzlarla ve karla kaplı ıssız bir bölgeydi. Dubalar sadece beyaz bir bölgenin sınırını gösteriyordu; Olofsbo'nun kumlu tepelerine ve kayalık sahillerine kazılan çukurlar gibi Kuzey Denizi'ne açılan belirsiz bir dikdörtgendi.

Güneyde sol taraftaki sonsuzluğa uzanan beyaz alanlar, rüzgârla ehlileşen ağaçları sonsuz teslimiyete ça-ğırıyordu. En yakındaki ev yaklaşık dört yüz metre uzak-taydı. Ön cephesi koyu kırmızı olan, L şeklindeki eski bir çiftlikti. Linnéa'nın eviydi. Oldukça içeride, doğuya iki yüz metre mesafede, dört sarı binanın birleşimiydi. Ku-zeydeki yani sağ taraftaki darmadağın ve bakımsız bir yığın ot, marinayla kamp alanları arasında bir duvar gibi duruyordu. Bu, Emily'nin geldiği taraftı. Arabayı sahil-deki park yerine doğru sürdü ve en kısa yolu takip etti. Kamp alanlarının yanından geçti, marinaya varmadan önce tepelerin etrafından dolandı. İki dakika yürüme me-safesindeydi; kırk yedi kiloluk ceset taşıyan biri için yak-laşık dört-beş dakika sürerdi.

Bu güzergâh araba kullanan, acelesi olan ve kimseye görünmek istemeyen biri için en kısa yoldu. Ana yoldan, tüm karlı bölgeleri geçerek, batıya doğru üç yüz metre gitmek pek mümkün değildi. Yol kenarına park etmiş bir araba çok dikkat çekebilirdi. Linnéa'nın evinden, bu sarı evleri ya da deniz fenerinin otoparkını, kamp alanlarının

iki yüz metre yukarısını yani tüm bölgeyi yürüyerek geçmek imkânsızdı. Katil, marinaya sahil yolundan ulaşmış olmalıydı ki bu uzun, yorucu ve tehlikeli bir güzergâh demekti. Buz ve karla birlikte bu yol aşırı kaygan olurdu. Hayır, katil onun az önce geldiği yoldan ilerlemiş olmalıydı.

Emily adımları takip etti ve Torsviks småbåtshamn danışma kulübesine kadar yürüdü. Burası, Linnéa'nın sarı ahşap villasının ve tepenin arasında terk edilmiş sandalın altına saklanan cesedinin bulunduğu yerdı. Olay yeri inceleme ekibi sandalı çekip götürmüştü.

Sırt çantasından geniş bir zarf aldı ve hemen incelemeye başladığı bir dizi fotoğrafı çıkardı. Fotoğrafların sekizi cesedin bulunduğu sandalın detaylarını gösteriyordu. Kriminoloji profil uzmanı, cesedin ayağının altındaki karla kaplı zemini inceledi. Doğa, tüm bu iğrençliklerin izlerini çoktan yok etmiş, kan lekelerini, ipuçlarını ve polislerin çalışmalarını beyaz örtünün altına gömmüştü. Doğa, huzuru yeniden sağlamıştı. Emily beyaz örtünün içini aydınlatan spot ışıklarının altında daha önce meydana gelen olayları gözünde canlandırmaya çalıştı.

Lateks eldivenlerle sandalı itiyor. Altındaki ceset çırılçıplak, ince bir buz tabakasıyla kaplı ve teni mavi renkte. Emily ölümün soğukla uçup giden o iğrenç kokusunu duyamıyor. İpeksi sarı saçları yüzüne ve omuzlarına kadar dökülmüş, kolları vücudunun yan tarafında. Cinsel bölgesi tıraşlanmış. Göz çukurları bomboş ve kapkara, kurumuş kan, göz halkalarını daha belirgin yapıyor. Kurbanın gözlerini çıkarmak için açılan kesik belirgin ve net. Boğazı ortadan ikiye yarılmış. Kesik ol-

dukça derin, iki tarafında da sarkık deri parçaları var. Soluk borusu parçalara ayrılmış ve çıkarılmış.

Emily, gökyüzüne baktı. Saçları rüzgârdan uçuşuyordu, denize doğru döndü. Anlayamıyordu ama ona mantıklı gelmiyorsa da katil için kesinlikle mantıklıydı. Her zaman yaptığı gibi olayın net bulgularından uzaklaşıp katilin suçunu ortaya çıkarmak için onun hayal gücünü kullanarak, mantıktan mantıksızlığa geçerek, sanatçıyı anlamak için sanat eserini inceleyerek düşünmeliydi.

GUSTAF BRATT RESTORAN, FALKENBERG

13 Ocak 2014, Pazartesi, 19:00

Alexis artık otel odasında daha fazla oturamıyordu. Birkaç saat sonra akşam yemeği yemeyi planladığı kasa-banın tarihî kısmında bir restoran olan Bratt'a doğru yürüyerek, zihnini boşaltmaya karar verdi. Bir şeyler içerdi, her şey yolunda giderse sorularına cevap bile bulabilirdi.

Linnéa'nın olmadığı hayatının ilk gününde düşüncelerinin üzüntü ve bitmeyen bir yorgunluk arasında gidip geldiğini anladı. Gerçeküstü hayaller gerçekleri bir anda değiştirebilecekmiş gibi gelip geçici hayallere boşuna tutundu. Alba'nın da daha önce söylediği gibi ölüm bir yok oluş değil, aksine gizli bir varoluş demekti. Ancak Alexis için bu gizli varoluş, uçurum kadar katlanılmazdı.

Garson Alexis'in önüne bir kadeh rioja koydu, o da şarabın zarif mor yapısına baktı.

O sabah karakoldan ayrılırken Peter iki arkadaşına, Linnéa'nın buradaki ilişkilerini öğrenmek adına İsveç'te birkaç gün daha kalması gerektiğini söylemişti. İkisi de hemen karşı çıkmıştı. Alba, Peter'a o sabah Linnéa'nın evine yaptıkları acı dolu ziyareti hatırlattı ki bu ziyaret üst kata bile çıkamadan son bulmuştu. Alexis tüm bu acı olayların yüküne üçünün birlikte göğüs germesi konu-

sunda ısrar etti ve evdeki eşyalara bakma işini tamamlamak istediğini söyledi. Alexis bunu söylediğinde Peter çökmüş gibi göründü. Dolayısıyla Alexis İsveç'te tek başına kalabileceğini söyledi. Alba ve Peter'ın İngiltere'ye dönmesinde ısrar etti. Onların Londra'da yapmaları gereken bir sürü iş vardı. Buradaki işlerin tamamlanmasının iki ya da üç gününü alacağını, sonra da eve döneceğini düşünmüştü.

İki arkadaşı da ısrar edince Peter sonunda kabul etti ve Alexis'i can sıkıcı düşünceleriyle baş başa bırakarak öğleden sonra Alba ile birlikte havaalanına doğru yola çıktı.

"Ne içiyorsun?"

Çok yüksek bir sesle söylenmemesine rağmen Alexis irkildi.

"Emily! Bir kadeh rioja içiyorum. Nasılsın?" Alexis hafifçe gülümsedi ve kriminoloji profil uzmanı olan Emily'nin, ona sabitlenen bakışlarında ironi hissetti.

Emily yün şapkasını ve kapitone montunu çıkardı, sırt çantasını saplarından sandalyeye astı ve Alexis'in karşısına oturdu.

"Yemeklerimizi yerken beni istediğin gibi sorgulayabilirsin. Sipariş verelim mi?"

Cevabı gerçekten çok açık bir soruydu. Alexis menüyü eline aldı.

Emily ile üç yıl önce, İskoç bir seri katil olan Johnny Burnett davasında çalışırken tanışmıştı. Scotland Yard, listedeki beş kriminoloji profil uzmanından biri olan – Birleşik Krallık'taki adı Davranış Araştırması Danışma-

nı'ydı- Emily ile iletişime geçmesini sağlamıştı. Kanada Kraliyet Atlı Polisi'nden yapılan atamayla Emily, Burnett ile yakın ilişki kurabilen tek kişi olmuştu. Alexis, Emily ile uzun bir röportaj yapmış, Emily en sonunda Alexis'i katille tanıştırmayı kabul etmişti. Full Sutton hapishanesindeki o günden beri birbirlerini görmemişlerdi.

Garson yemekleri getirdi. Hâlâ tek kelime etmemiş olan Emily hemen yemeğe yumuldu. Gravlaksı dikkatle, çatalla ve neredeyse hiç çiğnemedi yedi ve gözünü tabaktan ayırmadı.

Alexis, arkadaşının bu sessizliğine saygı duymayı tercih etti ve safranla çeşnilenmiş risottosunu pek beğenmese de yedi.

Linnéa'nın ağır yaralı vücudunun fotoğrafları, arkadaşıyla ilgili gözünün önüne getirmeye çalıştığı neşeli anıları yok ederek zihnine hükmediyordu. Çok iğrenç bir histi. Yok olmak bilmeyen zihnindeki görüntülerden kurtulmak için kafasını kurcalayan tüm sorulara cevap bulmaya çalışması gerektiğini biliyordu. Kriminoloji profil uzmanından soruşturma hakkında bilgi almasının yardımcı olacağını ümit ederek, Emily'ye birlikte akşam yemeği yemek istediğini söylemişti.

Alexis, arkadaşının hareketlerini gözlemledi ve ilk soruyu nasıl ve ne zaman sorabileceğini düşündü. Emily'ye karşı zekâ oyunları yapmanın bir faydasının olmayacağını biliyordu; numara yapmayı denerseniz hemen anlar ve yemeğin ortasında kalkıp giderdi.

Şarabını yudumlarken birdenbire, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Alexis'in nefesi daraldı. Emily'nin sesinde her zaman var olan o iğneleyici tonlamayı oldum olası sevmemişti. Üstelik bugün buna katlanmak istemiyordu.

"Karakolda Linnéa'nın fotoğraflarını gördüm," dedi açıkça. Sanki az önce olmuş gibi hepsi zihnindeydi. İşte tam da o anda zihni her bir pikseli hatırlıyordu. "Seni Bergström ile bu fotoğraflar hakkında konuşurken gördüm," diye ekledi.

Emily çatalına bir parça somon ve patates aldı, tabağın kenarındaki dereotu sosuna bandırdı.

"Linnéa bir seri katilin kurbanı, öyle mi?" diye devam etti.

Emily başını kaldırdı ve soğuk bir ifadeyle yüzüne baktı. Alexis, Emily'nin onu yargılayıp yargılamadığını, öfkeli olup olmadığını ya da sadece umursamazlıktan mı öyle baktığını bilmiyordu.

"Bu yüzden mi İsveç'tesin?" diye sordu Alexis.

Emily bıçağını ve çatalını tabağın kenarına koyarken ve ağzını silerken, "Evet" diye cevap verdi.

Alexis, yüzüne sert bir rüzgâr çarpmış gibi baktı. Bu konuyu Emily ile tartışmak için kendisini hazırlamıştı. Her iddiayı göz önüne almıştı. Ama direkt böyle bir cevap alacağını hiç düşünmemişti.

"...Londra'da da."

"Kusura bakma az önce ne söylediğini duyamadım," diye özür diledi Alexis, tekrar konuşmaya dönerek.

"Aynı yaraların olduğu cesetler Londra'da da bulundu."

Alexis'in gözleri dehşet içinde açıldı. Yutkundu, dili dolaşıyordu.

“Ama hiçbir... Yani bu konu hakkında hiçbir şey duymadım...”

“Çünkü basına bilgi sızdırılmadı,” diye cevap verdi Emily, bir bardak su alırken.

Suyu Alexis’e uzattı, o da aldı ve biraz içti. İlk yudum boğazını yakan ateşi biraz serinletti.

“Teşekkür ederim,” dedi. Su için değil, Emily’nin onun fikrini almak için duyduğu güveni kastetmişti.

Emily sessizce Alexis’in suyunu bitirmesini bekledi.

“Ama sen nasıl oluyor da... Linnéa ile ilgili şeyleri biliyorsun?” diye sordu Alexis kafasını tekrar toplayınca.

“Bergström, bölgede ya da ülkede aynı yaraların olduğu başka kurbanların da olup olmadığını öğrenmek için Gothenburg’daki Federal Suçlar Ofisi’ndeki meslektaşlarını aramış. Benzer bir vaka yokmuş. Bunun üzerine Yard ile iletişime geçmesini sağlayan, Stockholm’deki Interpol ofisini aramış.”

“Kaç kurban varmış?”

“Londra’da iki ve şimdi de Linnéa.”

Alexis söylediklerini düşünürken kafasını salladı.

“Yani... Sen bunları yapanın aynı kişi olabileceğini mi düşünüyorsun? Yoksa iki kişi mi?”

Emily’nin yüzü bir tuhaf oldu ve bir an düşüncelerinin arasında kaybolmuş gibi göründü, gözleri Alexis’in ardındaki bir şeye takıldı.

“Maalesef bilmiyorum,” dedi en sonunda. “Sorun da bu zaten.”

13 Ocak 2014, Pazartesi

Arabayı durduruyor, sırt çantasını açıyor, dürbününü çıkarıyor ve minibüsün boyalı camlardan dışarı bakıyor. Kadın, sanki onun gelmesini bekliyormuş gibi sürme pencerenin yanında soyunuyor. Onun küçük, yuvarlak, diri göğüslerini seviyor.

Yatağın üzerine çıkıyor ve dizleriyle ellerinin üzerinde durarak bir köpek gibi görünüyor. Niye her seferinde bunu yapıyor ki? Bir insanın hayvan gibi hareket ettiğini görmeye katlanmak, çok zor olmamalı. Bunda heyecan verici bir şey yok. Teslimiyet mi? Köpek ve sahip kavramı biraz klişe değil mi? Peki, neden? Müşterisi röntgencilik mi yapıyor? Böyle bakıldığında, göğüsleri ağaçtaki armutlar gibi sağa sola sallanıyor, karnı sıkılığını kaybediyor, vajinası bile görünmüyor. Zaten adam kadına bakmıyor bile, diğer kızın göğüs uçlarına serptiği kokaini burnuna çekiyor.

Aniden kapı açılıyor ve Logan geliyor. Annesi onu fark etmiyor, burnunu diğer kızın kalçalarının arasında gezdirmekle meşgul. Logan birkaç saniye orada öylece dikiliyor, başparmağını ağzına sokuyor ve ardından kapıyı kapatıyor. Bu gece kendi yatağında uyuyamayacağını biliyor; her hâlükârda fahişe annesini başkalarıyla paylaşmak zorunda. Kusura bakma Logan, annenin misafirleri var. Şimdiye kadar bunu anlamam gerekiyordu.

Dürbününü evin diğer odasına çeviriyor. Logan'ın, okulun arkasındaki yolun üstünde bir yerlerden paket yaptırdığı yemeğiyle satın aldığı içeceğini buzdolabından almaya gideceğini, sonra da kanepeye uzanıp televizyonu açacağını biliyor. Nihayetinde uyurken altına yapacak ve annesi onu azarlayıp tokatlayacak. Onu utandırmak için kirli kıyafetini sürekli burnuna tutup koklatacak. Kadınla köpekler arasında ortak bir şeyler var. Her zaman ve sürekli aynı şey oluyor.

Saatine bakıyor, annesi ve annesinin kız arkadaşı her yarım saatte bir tekrar başlıyorlar. Bu adam sıradaki dördüncü müşteri ve öyle görünüyor ki kendisinin sabaha kadar beklemesi gerekecek. Her şey yolunda giderse adam yirmi dakika içinde ayrılacak ve iki arkadaş müşteri çekmek için sadece on dakika yürüme mesafesindeki caddeye çıkacak. Ardından başka bir kızın evinde akşamı sonlandıracaklar. Annesi sabah üçte eve dönecek ve duş almadan hatta oğlunun nasıl olduğuna bile bakmadan yatağın üstünde sızıp kalacak.

Sabah uyanınca saat sekiz civarında gidip Logan'a bakacak ve o kaçıp kendini banyoya kilitlemeyi başarana kadar Logan'ı dövecek. Vazgeçip gidene ve sinir krizi geçiren bir ergen gibi kapıyı arkasından çarpana kadar kadın beş dakika boyunca kapıyı yumruklayacak.

Ama ertesi gün, bütün gece burnuna çektiği kokainden şişmiş gözbebekleriyle uyandığında, küçük Logan artık orada olmayacak.

FALKENBERG KARAKOLU

13 Ocak 2014, Pazartesi, 22:00

Emily kapitone klasörden fotoğrafları çıkardı. Her biri a1, a2, a3 diye alakalı oldukları suça göre işaretlenmişti. Onları tahtaya raptiyeledi, konularına göre gruplandırdı. Ardından tahtanın karşısına geçip büyük konferans masasının bir sandalyesine oturdu. Not defteri açıktı. Resimlerin anlatmak istediği ilk bölümü sadece birkaç hafta önce Londra'da yazılmıştı. İşte o hikâyeye baktı.

14 Aralık, cumartesi günü Emily sabah 05:50'de cep telefonunun alarmıyla uyanmıştı. Telefonu hoparlöre almış ve Londra Polis Teşkilatı'ndan Komiser Yardımcısı Scott'ı dinlerken bir yandan giyinmişti. Scott, Emily'ye Hampstead Heath'teki olay yerine gelmesi gerektiğini ve Dedektif Başkomiser Jack Pearce'ın onu çağırmasını istediğini söylemişti. Emily, Scott'a teşekkür etmiş, telefonu kapatmadan önce olay yerinin konumunu göndermesini rica etmişti. Komiser yardımcısı hemen göndermişti. Dedektif Başkomiser Pearce ne söylemiş olursa olsun, Emily görevlinin onu almaya gelmesini bekleyecek biri değildi.

Spor ayakkabılarını giydi, parkasının fermuarını çekti, kapüşonunu taktı. Sırt çantasının ön gözünden küçük siyah bir kutu çıkardı ve eve bıraktı. Cep telefonunu eline aldı, sabahın erken saatlerini çekilmez yapan soğuğa

aldırmadan, hızlı adımlarla Flask Walk'a doğru yürüdü. Ardından Well Walk'a doğru devam etti, East Heath Road'da karşıya geçti ve daha çok Hampstead Heath diye bilinen ormana elinde feneriyle girdi.

Sis, pençeye benzeyen ağaçları ve dikenli çalıları pamuktan kollarıyla sarmış, ölü yaprakları her yere savurmuştu. Emily telefonuna baktı: olay yerine yaklaşmıştı. Sağ tarafta çamurlu, dolambaçlı bir yola girdi ve pantolonunun paçalarındaki kahverengi çamurlu lekelerle aldırmadan süratle yürüdü. Elli metre doğuda bir dizi elektrik lambasının ışığını gördü. Birkaç saniye sonra, polis kimliğini sallayarak ve daha fazla ilerlemesin diye copunu çoktan uzatmış olan yardımsever çavuşa, "Kriminoloji Profil Uzmanı Roy!" diye bağırırken polisin çektiği mavili beyazlı şeritten geçmişti.

Polis hemen özür diledi, yüzü kızardı. Kirli pantolonu, çamurlu ayakkabıları, şapkası ve sırt çantasıyla, Emily'yi evsizlerden biri sandığını açıklamaya çalıştı.

Başkomiser Pearce'ın, "Komiser Yardımcısı Scott nerede?" diye sorduğunu duydu. Çok mahcup olan polis memurunun cevap vermesine fırsat vermeden, "Lanet olsun, Emily! Neden Scott'u beklemedin?" diye sordu. Amiri, Emily'nin karşısına geçti, dağınık kır saçları taranmamıştı ve keçe gibi sertti.

On metre ileride kendisini bekleyen cesedi görmek isteyen kriminoloji profil uzmanı, Pearce' a cevap vermedi, hatta bakmadı bile.

Pearce omuzlarını silkerek uğraşmaktan vazgeçti.

Sırt çantasından kapalı plastik bir çanta çıkardı ve

açtı. İçinde ince koruyucu kıyafet, saç filesi, yüz maskesi, eldiven ve galoş vardı. Kıyafetlerini düzeltti, gözleri derinlere dalmıştı.

Pearce düşüncelerini okuyormuş gibi, "Pekâlâ Emily sorun yok, olay yeri ekibinden sen gelene kadar cesede dokunmamalarını istedim," dedi. "Onlar da çadırı kurmak üzereydiler. Ceset, yetmiş iki yaşında emekli bir müzik öğretmenine ait köpek tarafından bulundu."

Emily Pearce'a şüpheli bir bakış attı.

"Büyük bir Alman av köpeğiydi, sanırım kadın yanında köpek olunca gece tek başına dışarı çıkmaktan korkmamış. Yakınlarda oturuyor ve yaz kış aynı yolda her sabah beş gibi yürüyüşe çıkıyormuş. Köpeği bir an ortadan kaybolunca endişelenmiş. Havlamalarını duyup yanına gittiğinde kazarak bir şeyi çıkarmaya çalıştığını fark etmiş. Yaklaşınca toprağın altından çıkan kafatasını görmüş. Hemen eve gitmiş ve bizi aramış."

Emily başını salladı, eldivenlerini düzeltti ve cesedin gömüldüğü yere doğru ilerledi.

Çamurlu toprak, yağmurla oraya buraya dağılan kahverengi ıslak yapraklarla karışmıştı. Emily ilk önce köpeğin kazdığı çukuru, diz çökünce de ıslak yerdeki kıvrık saç tutamlarını fark etti.

Emily diğerlerine eliyle bir işaret yaptı. En uzun olanları da başparmağıyla aynı işareti yaptı, meslektaşlarıyla konuştu ve tüm ekip uydurma mezarın yanına toplandı. Emily'ye sessizce selam verdiler, "Merhaba, Em." Sonra önlerindeki toprağı titizlikle incelediler. İlk olarak yüzünü ve kahverengi saçlarını, sonra alnını ve küçük kalkık

burnunu topraktan çıkardılar. Boş göz çukurları oldukça genişti. Dudakları hafif açıktı. Boğazı çeneden boyun çukuruna kadar dikey bir şekilde kesilmişti. Kurtçuklar, geniş burun deliklerinin içine giriyor, göz çukurlarından çıkıp dudaklarında ve boynunun tamamını kaplayan keşiğin uçlarında geziniyordu.

Uzmanlar çürümeden dolayı çoktan deforme olmuş vücudu ortaya çıkararak yavaş yavaş pislik örtüsünü temizlediler.

Kadavranın üst kısmını kaplayan toprak dağılınca Emily çukurun yanına eğildi, ona zarar vermemek için dikkatlice ve hassas bir şekilde çocuğun sol kolunu tuttu. Pisliği kenara atınca aradığı işareti buldu. Bu noktadan sadece yüz metre ötede, bir ay önce bulunan küçük oğlan çocuğu cesedinin üzerindeki Y işaretinin aynısıydı.

Emily kalktı, konferans masasının etrafında dolandı ve tahtaya raptiyelediği fotoğraflara yaklaştı. Birbirini tanımayan üç kurban vardı. İlk ikisinin anne ve babası kategorikti: Çocukları da hiç tanışmamış ve Linnéa Blix ile hiç karşılaşmamıştı. Boğazları çeneden boyun çukuruna kadar özenle kesilmiş ve soluk boruları parçalanmış hâlde bulunmuş üç kurban. İki küçük çocuğun da kollarına Y harfi ve Linnéa'nınkeyse X harfi kazınmıştı. X çok daha derin bir kesikle kazınmıştı. Katil kurbanlarını cinsiyetlerine göre mi işaretlemişti? Basit bir varsayımdı ama mümkündü. Linnéa'nın cinsel organının çevresindeki kılları tıraş etmiş ve kolunu vahşice kesmişti: Bu, katilin kadınlara karşı öfkeli olduğunu mu gösteriyordu? Katilin

nasıl bir dürtüsü vardı? Acaba ahlaksızca bulduğu için mi küçük yaştaki oğlanları karşı cins tarafından ayartılacak yaşa gelmeden önce ortadan kaldırmıştı? Peki, öyleyse Londra ve Falkenberg arasında nasıl bir bağ bulunuyordu? Linnéa'nın ölümünün taklit bir cinayet olma ihtimali neredeyse imkânsızdı: Ne halk ne de basın henüz Londra'daki cinayetler hakkında bir şey biliyordu.

Emily her fotoğrafa sırasıyla ve dikkatle baktı.

İki farklı katil olabilir miydi? Farklı zevkleri olan bir ikili: Londra'daki küçük oğlan çocuklarını öldürüyor, Falkenberg'dekiye kadınları mı tercih ediyordu?

Emily masanın köşesine oturdu. Bu varsayımların hiçbirini onu tatmin etmiyor, parçalar birbiriyle uyuşmuyordu. Spekülasyonları unutmali ve bilgi toplamaya devam etmeliydi. Muhtemelen daha sonra sonuca ulaşacaktı.

Bir sonraki adımıysa ertesi sabah Linnéa Blix'in evini ziyaret etmekte. Daha fazla şey bularak üçüncü kurbanın profilini çıkarmak istiyordu. Şimdilik emin olunan tek bilgi vardı: Linnéa Blix'in cesedini sandalın altına her kim bıraktıysa bölgeyi çok iyi biliyordu.

BUCHENWALD TOPLAMA KAMPI, ALMANYA

Ağustos 1944

SS subayı tam arkasındayken Erich, kara dumanların gece gündüz yükseldiği, kare şeklinde bacası olan binayı geçerek sayım yerine gitti. Diri diri yakılacak ilk kişi o değildi. Bloktaki en yaşlı adam Josef, dört yüz çocuğun olduğu bir konvoydan bahsetmişti. Ona göre bu çocuklar, arada sırada bebekleri kilden yapılmış birer güvercin gibi havaya atıp silahıyla vuran, kekeme genç SS subayı tarafından diri diri yakılmışlardı.

Erich artık copun arka tarafında bıraktığı yaraları hissetmiyor, adrenalın acısını yok ediyordu. Adam, SS subayını kışkırtarak, bir anlamda Nazi askerinin Luger tabancasını çıkarıp kafasına ateş ederek onu öldürmesini hızlandırmıştı. Ama Buchenwald'de nasıl öleceğini asla bilemezdin. Eğer bir asker seni tek seferde öldürmek yerine günlerce işkence etmeyi tercih ederse, belki de diri diri yakılmak en iyi seçeneklerden biri olabilirdi.

Göbekli SS muhafızı, Erich'i ölülerin yakıldığı yerde bıraktı ve yüzü yaralı bir mahkûma teslim etti.

Onun ardından giden Erich kendini yüksek tavanlı bir odada buldu. Her biri iki buçuk metre uzunluğunda, kırmızı tuğladan yapılmış bloklar, odanın ortasındaki üç fırını ayakta tutuyordu.

“Ölüleri taşımayı şimdi bitirdim, sizin de hitap edeceğiniz gibi *Leichenträger**, beni dün gece sayımdan önce buraya getirdi,” dedi yüzü çilli adam İngilizce olarak; hafif Fransız aksanı vardı.

“Adın ne?”

Korku, Erich’in boğazında düğümlenmişti. Yutkunmaya çalıştı, boğazına raptiyeler takılmış gibiydi.

“Erich,” diye mırıldandı.

“Ben de Alain. Krematoryum hakkında sana ne söylediler, bilmiyorum. Ama seçeneğim olsaydı, koşarak taş ocağına geri dönerdim. Her neyse, şimdi kısaca ne yapmamız gerektiğini anlatacağım, daha sonra üstünden geçeriz, *Leichenträger* birazdan döner.”

Erich şaşkınca baktı. Yeni görev yeri burasıydı: Burada çalışacak, diri diri yakılmayacaktı! Hıçkırarak ağlamaya başladı, ellerini dudaklarına götürdü. İçine bir ferahlık gelmiş ve kalçalarıyla diyaframından yayılan acıyı uyardırmıştı. Bunu, hiç beklenmedik bir anda gelen hediye gibi karşıladı.

Alain, dostça sırtını sıvazladı.

“Her şey düzelecek dostum, her şey düzelecek. Sonunda buradan çıkmayı başaracağız... Hadi, şu boğucu kilerden başlayalım.”

Alain, Erich’i bodrum kata götürdü.

“Bugün tek yapmamız gereken şey cesetleri bu boğucu mağaradan kurtarmak. İşkence ya da otopsi odasından toplayacağımız ceset kalmadı. Yani, şimdilik... Adımlarına dikkat et dostum ve ağzından nefes al.”

* Alm. Ceset taşıyıcısı (çev. n.)

Merdivenler dikdörtgen bir koridora çıktı. Son adımı attıklarında Erich dondu kaldı.

Geniş yollar, bloklar, tuvaletler, SS askerleri... Hangi köşesine bakarsanız bakın Buchenwald ölüm kokuyordu. Ama bu oda toplama kampındaki işkencenin vücut bulduğu yerdi; adamların, kadınların, açlıktan ölenlerin ve yaralı çocukların son dinlenme yeri; tüm yol boyunca bir adım sonrasını düşünmüşlerdi, bir sonraki adımı ve onlar artık deliliğe yenik düşmüşlerdi.

Erich çıplak ya da eski bez parçalarıyla örtülü veya bir et parçası gibi tavandan beş santimetre aşağıdaki kancalarda asılı cesetleri gördü. Korku ve acıyla kırışan yüzleri hâlâ canlıymış gibi görünüyordu.

"Onları önce at arabasına sonra da asansöre koymalıyız." Alain aldırmadan konuşmaya devam etti. "Ama bu birkaç sefer sürecektir: Asansör sadece yirmi beş, otuz kişiyi taşıyabilir. Normalde sadece on sekiz kişi taşıyabiliyordu, kamptaki genel beslenme yetersizliğinden dolayı daha çok kişiyi koyabiliriz... Hadi bana yardım et. Ben bacaklarından, sen de daha uzun olduğun için gövdesinden tutacaksın, koltuk altlarından. Boynundaki ipi kesmene gerek yok."

Erich idrar, dışkı ve kan birikintisinin etrafından dolandı ve ilk adamı kancadan çıkardı. Cesedin ağırlığına şaşırdı, birkaç adım geri tökezledi, bacaklarını ayırarak dik durmaya çalıştı. Ceset göğsüne doğru düştü ve sarılmak için onu bekliyormuş gibi kafası boynuna gömüldü. Bu tuhaf sarılmadan ziyade berbat kokudan dolayı mide-si ağzına geldi.

Alain, "İyi misin dostum?" diye sordu, Erich'i rahatlatmak için. "Göründüklerinden daha ağırlar değil mi? Sakın bırakma. Ben ayaklarını tuttum. Tamam? Hazır mısın?"

Erich, belli belirsiz bir şekilde kafasını salladı ve cesedi at arabasına taşıdılar.

Kırk beş ceset zemin kata taşınınca, cesetleri fırına doldurdular. Alain ilk fırının ağır yarım ay şeklindeki kapısını açtı. Yakıp kavuran sıcaklık hissedildi. Çizgili tişörtünü çıkardı, Erich de aynısını yaptı.

Alain, Erich'e bir çift uzun saplı maşa verirken, "Sana ilk önce nasıl yapıldığını göstereyim," dedi. "Sen cesetleri ayaklarından maşayla tutacaksın, ben de boyunlarından tutup fırına koyacağım. Tamam mı? Sonra diğer fırınlara geçeceğiz. Hiç vakit kaybetmememiz lazım."

Erich'in bakışları, birbirine dolanmış ceset yığınlarının arasında kaybolmuştu, gözleri morarmış yüze, sarkan şişmiş dile, ezilmiş kafasından fırlayan gözlere bakıp kalmıştı.

"Hey, Alman, hadi hızlan bakalım."

Erich, Alain'in söylediklerini yerine getirdi. Ağır maşalarla cesetlerin bileklerini tuttu ve cesedi fırına attılar. Sonra diğer cesede geçtiler. On ikinci mahkûmu da fırına attıktan hemen sonra, fırının içinden acı bir feryat koptu.

Erich kaskatı kesildi, yüreği ağzına gelmişti.

Alain gözlerini kapattı ve dişlerini gıcırdattı. "Bazen oluyor böyle. Hadi devam edelim."

"Lanet olsun! Hâlâ bitiremedin mi şu işi?"

Leichenträger odanın kapısında dikilmişti, vücut hatları kapının girişini kaplamıştı.

Tıknaz silueti üzerlerine yansiyordu. Alain ile Fransızca konuştu.

“Bu sabah geç kaldın Belçikalı! Sana getirdiklerimle birlikte daha yapman gereken çok şey var. Yanındaki de kim? Sizden biri mi?”

“Hayır. O bir Alman.”

“Lanet olası zavallı.”

Leichenträger konuşmasına İngilizce devam etti: Kaç yaşındasın bücür?”

“Yirmi dört.”

“Burada bir dövme var,” dedi, Erich’in omzunu göstererek. “Biliyor musun Buchenwald’e birkaç yıl önce gelmiş olsaydın, Himmler’in konuk odasında abajur olma şansını yakalardın.”

Erich ona neden bahsettiğini anlamıyormuş gibi baktı.

“Hiç duymadın mı pislik? Kumandan Koch’un karısı?”

Erich başını salladı.

“Hey, Alain bu çocuğu eğiteceksin. *Leichenträger* güçlü ellerini birbirine çarptı.

“Bu Ilse Koch kahpesi güzel dövmeli her mahkûma kuduz köpek gibi saldırırdı. Sonra derilerini abajur yaptırmak ya da kitap ayracı veya arkadaşlarının konuk odalarındaki kanaviçeler için kullanırdı. Ders bitti. Şimdi işimizin başına dönelim. Hepsi dışarıda. Bunlar da Blok 50’den gelen cesetler, yani önünüzde uzun bir gün var.”

Alain ve Erich, birer yük arabası iterek onu takip ettiler.

Giriş kapısında tomruklar gibi toplanan ceset yığınlarına bakakaldı Erich. Ortadan yarılmış bez bebekler gibiydiler.

Erich akşam sayımına katılmak için krematoryumdan ayrıldığında, kömürleşen insan etinin kokusu üzerine sinmişti.

Sürgün edilen yirmi bin kişi, yüz kişilik gruplar hâlinde kendini müziğe kaptırmıştı. Orkestranın geçit alayının arkasında iki mahkûm yük arabası itiyordu ve üzerindeki mahkûm çıplak hâlde, yüzü asık bir şekilde ayakta duruyordu. Müzisyenin yorgun parmakları *J'attendrai* çalıyordu, Erich neredeyse bir an Rina Ketty'nin baştan çıkarıcı sesini duyduğunu düşündü.

İki SS askeri, sürgün edilen kişiye alanın tam ortasında duran darağacına kadar eşlik etti.

Sayım, adamın bedeni hâlâ ipin ucundaki kukla gibi sallanırken başladı.

Dört saat boyunca bir SS askeri, her kayıt numarasını tek tek yüksek sesle okudu. Bu süre zarfında, dayanacak gücü kalmayan elli beş adam yere yığıldı. Asker listenin sonuna ulaşınca kadar yanlarındaki arkadaşlarına tutunmak zorunda kaldılar.

Erich ve arkadaşları kendi bloklarına geçince, en yaşlı mahkûm Josef masanın üstüne bez bir çanta koydu.

İnce derisinin altından neredeyse kaburga kemikleri görünüyordu ama solgun yüzü zafer kazanmış gibiydi.

Blokun asıl sakinleri, adamın mutfaktan ne getirdiğini biliyorlardı içinde küçük kızarmış patateslerin olduğu

yarısı dolu çorba tabaklarının önünde oturduklarından, sabırsızlıktan ağızlarının suyu akıyordu.

Josef herkese birer avuç patates kabuğu gibi şeyler verdi. Bazıları çorbasının içine attı, bazıları ekmeklerinin yanında ayrı yedi, bir kaşık çorba ve bir ısırık patates kabuğu.

Çek Michal ise yemeğe başlamadan önce arkadaşları masadan kalkana kadar bekledi. Bu gece onun gecesiydi: Ekmek kırıntıları ve artık geriye ne kaldıysa.

Erich, Josef ve yataklarının kenarında oturan arkadaşlarına katıldı.

"Biliyor musun Erich, biz bu gece seni görmeyi beklemiyorduk," dedi Josef, belli belirsiz bir gülümsemeyle.

"Fırın tarafına geçirdiler."

Josef yüzünü buruşturdu.

"Eminim bizimle taş ocağında çalışmayı tercih ederdin."

Göğsü deliklerle kaplı Polonyalı kafasını salladı.

"Aslında seninle seve seve yer değiştirir ve ölülerin yakıldığı fırınlarda çalışırdım. Bugün bir adam, daha fazla katlanamadı ve onu diri diri gömdüler."

Erich bugün diri diri yaktıkları adamın feryatlarını düşündü.

"Blok 50'de neler olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu, zihninde hâlâ o çığlıklar yankılanıyordu.

"Blok 46 ve Blok 50 medikal deney üniteleridir," diye açıkladı Polonyalı. "Üstün ırkın ömrünü uzatmak için zavallı ahmakların kobay olarak kullanıldığı yerler. Pazar günü öğleden sonra dolanırken Blok 50'yi fark etmiş

olmalısınız. Pencereilerin hepsinin boyandığı yer. Orada çalışan adamlardan birinin dediğine göre tifüs gibi bir şey inceliyorlarmış.”

“Ekzantematöz tifüs,” dedi Erich.

“Evet, işte o. Orada yaklaşık altmış kişi çalışıyor ve her biri çırılçıplak ve tıraşlanmış. O bloktan sorumlu kişinin delinin teki olan SS Sturmbannführer’ Ding-Schuler olduğunu söylüyorlar. Ama öte yandan Blok 46 orada ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok ve kimse de bilmiyor.”

“Blok 46 ölümden önceki bekleme odası,” diye araya girdi Michal, masadan uzaklaşırken. “Oraya giren, bir daha çıkamaz.”

* Sturmbannführer: Nazi Almanyası’nda Binbaşı rütbesi. (çev. n.)

LINNÉA BLIX'İN EVİ, OLOFSBO, FALKENBERG

14 Ocak 2014, Salı, 08:00

Alexis pantolonundan yukarı çıkan soğukla mücadele etmek için tepeden tırnağa titreyerek çantasında bir şeyler aradı. Olofsson kaç kere hatırlatmasına rağmen pasaportunu otele unutmuştu. Sonunda ehliyetini buldu ve Linnéa'nın evindeki görevli polise gösterdi.

Sessizce, hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir dakika boyunca, genç polis kimlik fotoğrafıyla genç kadının yüz hatlarını karşılaştırdı sonra da kadının adını amirleri tarafından verilen listeden kontrol etti. En sonunda geçmesine izin verdi. Yedi yıl boyunca Londra'da yaşarken gördüğü nezaketin tamamını kullanarak, istemeden de olsa ona teşekkür etti ve arkadaşının evine girdi.

Linnéa olmadan onun evinde bulunmak biraz tuhaf ve kötü hissettirdi. Alexis, arkadaşının neredeyse merdivenlerden koşarak geleceğini umduğu anda onu ürküten bir ses duydu.

"Alexis!"

Alexis döndü. Emily koridorun diğer ucundaki mutfaktan kendisine bakıyordu. "Bergström senin bugün Linnéa'nın evindeki eşyalara bakacağını söyledi. İyi denk geldi çünkü karakola dönmeden önce sana birkaç sorum olacak," dedi kriminoloji profil uzmanı.

Kafasını sallayarak Emily'nin yanına mutfağa gitti. Bir kadın nezaket ve empatiden nasıl bu kadar yoksun olabilirdi? Bu, inanılması güç hatta endişe verici bir şeydi. Kesinlikle ona kendisinin yaptığı gibi davranacağı bir sosyal hayatı yoktu.

Emily mutfak tezgâhının arkasında duruyordu.

"Linnéa nasıl bir kadındı?" diye sordu.

"Bunu başka bir yerde yapamaz mıyız, Emily? Karakolda mesela?"

"Sorularıma ne kadar hızlı yanıt alırsam soruşturma da o kadar çabuk ilerler."

Hiç vakit kaybetmeyen Emily, Alexis'e suçlu hissettirmeyi başarmıştı.

Tüm olanlara bakınca o kurnaz bir psikolog, diye düşündü Alexis. Mutfağın ortasında dikildi, bir yere oturmak ya da yaslanmak istemedi.

"Linnéa, dinamik, işkolik, eğlenceli ve dışa dönüktü. Bütün gece konuşabilirdi, bir duvara bile."

"Falkenberg'e sık sık gelir miydi?"

"Yılda iki kere belki, iki ya da üç haftalığına."

"Yanında biriyle mi gelirdi?"

"Tek başına. Her zaman."

Emily kaşlarını çatı.

"Ve burada kalırken kimseyle fazla iletişime geçmezdi, Peter ile bile. Onun için bir tür inzivaya çekilme gibi bir şeydi."

"Bu ev ne zamandır onun?"

"Sanırım iki ya da üç yıl önce satın aldı."

"İsveç'te bir akrabası var mı?"

“Bildiğim kadarıyla, yok.”

“Peki, Linnéa’nın mesleği tam olarak nedir?”

“Londra’da Cartier için lüks mücevherler tasarlıyordu.”

“Günlerini nasıl geçirirdi?”

“Çizim yapardı. Bazen mağazada satış personeliyle birlikte çalışırdı. Özel kreasyonlarla ilgilenen müşterilerle görüşürdü.”

“Ne zamandır bu işte çalışıyor?”

“Henüz bir yıl olmadı. Onun kariyerinde büyük bir adımdı. Üç gün önce, geçtiğimiz pazar, ilk kreasyonunu sunacaktı,” dedi Alexis gözyaşlarıyla.

“Bundan önce ne iş yapıyordu?”

Alexis yutkundu. “Başka bir mücevhercide çalışıyordu ama kendi kreasyonunu tasarlamasına izin vermiyorlardı.”

“Ne zamandır Londra’da yaşıyordu?”

“Uzun süredir. Aslında Central Saint Martins’te okumak için Londra’ya gelmiş.

“Peki, ondan önce?”

“İsveç’te yaşamış ama neresi olduğundan emin değilim.”

“Ne zamandır Peter Templeton ile birlikteydi?”

“İki yıldır.”

“Beraber mi yaşıyorlardı?”

“Son dört aydır.”

“Özel bir ilişki miydi?”

“Evet, bence öyleydi.” Alexis’in bakışları Emily’nin arkasındaki bir noktaya takılı kaldı. “Aslına bakarsan,

ilişkisi hakkında pek konuşmazdı... Genelde işten bahsederdi."

"Birlikteyken nasıldı?"

"Peter nazik ve düşüncelidir."

"Peki, Linnéa?"

"O..." Alexis'in dudaklarının kenarına anılarla birlikte bir gülümseme geldi. "O mutluydu."

"Düşmanları var mıydı? Son zamanlarda yeni ve farklı insanlarla tanışmış mıydı? Huzursuz eden bir tanıdık? Normalin dışında herhangi bir şey?"

Alexis her soruya kafasını iki yana sallayarak yanıt verdi.

Birden bir şey hatırladı, kaşlarını çatı.

"Özür dilerim. Az kalsın söylemeyi unutuyordum: Linnéa'nın eski kocası var. Bir İsveçli. Birkaç ay önce buraya taşındı."

FALKENBERG KARAKOLU

14 Ocak 2014, Salı, 10:20

Kristian Olofsson tarçınlı çöreğini ısırırken, konferans salonunun kapısını kapattı.

“Bayan Roy, Komiserim.”

Bergström telaşlı bir şekilde burnuna dokundu ve gözlerini kapattı. Dedektif sabah toplantısına yine geç kalmıştı.

“Kendime bir kahve alabilir miyim?”

Emily’nin yüzü sakin ve soğukkanlıydı.

Olofsson, kahvaltısını masanın üstüne koyarak, komiserin yanına oturdu.

“Kim bu bahsettiğiniz Svensson?” diye sordu, üzerindeki şeker parçalarını silkelerken.

“Linnéa Blix’in eski kocası,” diye cevap verdi Bergström, sesi duygusuzdu. “Son birkaç aydır Falkenberg’de yaşıyormuş.”

“Hiç duymadım,” dedi Olofsson, kahvesini yudumlarken.

“Falkenberg, Rörö” değil,” dedi Emily. “Burada yirmi bin kişi yaşıyor, herkesi tanımamız mümkün değil. Ve İsveç’te kaç Svensson’un yaşadığını biliyor musun?”

Bergström, “Kristian, Karl Svensson’dan bahsediyoruz, heykeltıraş olandan,” diye araya girdi.

* Rörö: İsveç’in batı kıyısında yer alan küçük bir ada. (çev. n.)

“Deniz kenarındaki büyük evde yaşayan ve şişe kırıkları toplayarak geçinen adam mı? Lanet olsun, dünya ne küçük!”

“Yani Emily’ye diyorum ki biz zaten Karl Svensson’u biliyorduk. O, tanınmış bir sanatçı ve...”

“Tam bir parti çlgını, içkiden ve kendinin üçte biri yaştaki çıtırlardan anlayan bir adam,” dedi Olofsson, çöreğinin son lokmasını da yutarken.

Olofsson geldiğinden beri hiç sesi çıkmayan Emily, Bergström’e baktı.

“Ben de onu diyorum. Alkollüyken araç kullanmaktan tutuklanmış. Pek çok kez reşit olmayan kızlarla yakalanmış...”

“Kaç yaşındalarmış?”

“On üç ila on beş arasındalarmış.”

“Reşit olmayan birine cinsel saldırı veya tecavüzden hiç tutuklanmış mı?”

Olofsson umursamaz bir gülümsemeyle fincanını kaldırarak, “Böyleleri her zaman paçayı kurtarır,” dedi.

Bergström, Olofsson’a onun fark etmediği sinirli bir bakış attı. “Hiç tutuklanmadı ve kimse ondan şikâyetçi olmadı.”

“Peki, Linnéa’nın komşusu olması dışında Stellan Eklund kim?” diye tarafsız bir şekilde sordu Emily.

Kristian sandalyesini döndürürken, hafifçe gülümseyerek, “Bak işte bu çok iyi bir soru!” dedi.

“Tanrı aşkına, Olofsson!” diye bağırdı Komiser.

Olofsson sandalyesine oturdu.

Bergström derin bir iç çekti.

Kalkıp, "Kahve ister misin?" diye sordu.

Emily kafasını iki yana salladı.

Bergström gece mavisi Hogänäs bardağına biraz süt ekleyerek kahvesini koydu.

Yerine otururken, "Stellan bizden biri," dedi. "Eskiden burada, Falkenberg'de benim için çalışırdı. Derken kaçakçılık işlerini soruşturmak için Gothenburg'a taşındı. Birkaç ay sonra ortağı, ortağının karısı ve iki kızı soruşturmasını yürüttükleri Doğu Avrupa mafyası tarafından öldürüldü. Hem de Stellan'ın gözü önünde."

LINNÉA BLIX'İN EVİ, OLOFSBO, FALKENBERG

14 Ocak 2014, Salı, 14:00

Emily gittikten sonra yalnız kalan Alexis, alakasız şeyleri bir kenara bırakarak araştırmaya koyuldu. Mutfak ve çizim odasını incelemeye başladı. Peter'ın saklamak istediği tek şey Linnéa'nın çizimleriydi. Kalan eşyaları –mobilyalar, kitaplar, mutfak eşyaları, kıyafetler ve takılar– birilerine bağışlanmasını istemişti.

İncelemeyi tamamlamak için çok da hevesli değildi ve bunu yapmanın ne kadar acı vereceğini biliyordu. Her eşya ona çok sevdiği kişiyi yeniden hatırlatacak, Alexis'e kaybettiği Linnéa'ya sarılıyormuş hissi verecekti. Ama aslında, mutfaktaki turuncu duvar kâğıtları, çizim ve oturma odasındaki tuhaf duvar halıları, birbiriyle alakasız mobilyalar işini kolaylaştırmıştı. Polis ardında birkaç iz bırakmıştı: Evde küçük sanatsal dokunuşların olduğu izlenimini veren, ahşap zeminin üzerindeki, kapı kollarındaki, prizlerdeki, beyaz ve siyah toz parçacıklarıydı...

Üst kattaki konuk odası tek yatak ve bir çekmece koymak için oldukça genişti; bir de nefis sahil ve deniz feneri manzarası bulunuyordu. Linnéa'nın yatak odasında, denize kıyısı olan bir eve göre tam bir köy havası mevcuttu. Yatağın üzerinde çiçekli çarşaf vardı ve alt kısmı aynalı

olan duvarların tavana kadar uzanan duvar kâğıdı pastoral tonlardaydı. Pencerelelere parlak sarı perdeler asılmıştı. Harry Martinson ve Jan Guillou'nun birer romanı sağ taraftaki komodinin üzerine konulmuştu, sol taraftaysa içi boş bir deri cüzdan ve yatağın karşısında da beyaz ahşap dolap vardı.

Alexis dolabın kapağını açtığında, kalp atışlarını hissetti: Kırmızı palto, gümüş rengi Louboutin ayakkabılar, ipek bir bluz ve bir çift ince çizgili pantolon... Şüphesiz ki Linnéa'nın Cartier'in lansman gecesinde giymeyi planladığı kıyafetlerdi. Alexis askıları hızla araladı. Kıyafetler öyle küçüktü ki Alexis, çocuk gardırobuna bakıyormuş gibi hissetti. Boyu bir elli beş olan Linnéa, İsveç standartlarına pek uymuyordu. Sadece sarı saçları ve açık renkli gözleri kökenini ele veriyordu.

Birden Alexis'in kaşları çatıldı. İki çift pantolon, bir çift tişört ve bir kazak –hepsi de arkadaşına göre çok büyüktü– dolabın diğer ucunda asılıydı. Etiketlerine baktı: Pantolonlar 42, üstlerse L bedendi.

Alexis yatağın ucuna oturdu. Erkek kıyafetleriydi ama Peter bu odaya adımını bile atmamıştı.

"Bayan Castells?"

Alexis irkildi. Görevli polis, kapıdan başını uzattı.

"Aşağıda sizi görmek isteyen biri var. Adı Stellan Eklund. Bugün karakoldan bana verilen listede adı olmadığı için onu içeri alamıyorum. Kusura bakmayın fakat işe yeni başladım; hata yapmak istemiyorum. Anlarsınız işte..."

"Anlıyorum. Teşekkür ederim.

Üzerine bir hâlsizlik çöktü, derin bir iç çekti ve gar-
dıroba bir kez daha baktı. Linnéa'nın bilinmeyen âşığını
orada tek başına bırakıyormuş gibi hissederek polisin ar-
dından gitti.

Stellan yüzüne çarpan ve anorağının kapüşonunu şi-
şiren rüzgâra aldırmadan, dışarıda onu bekliyordu.

"Selam Alexis, karakola uğradım, Bergström seni bu-
rada bulabileceğimi söyledi."

"Soruşturmayla ilgili bir gelişme mi oldu?" diye sor-
du Alexis, endişeyle.

"Korkarım şimdilik olmadı... Nefes almanı sağlaya-
cak bir kahve molası ister misin, diye sormaya geldim.
Geri dönmek istediğinde, seni tekrar buraya bırakırım."

Haklıydı, Stellan tam vaktinde gelmişti. Alexis'in dü-
şüncelerine yeni bir bakış açısı gerekiyordu.

Koridordan çantasını aldı ve arabaya bindi.

Bir dakika sonra, Stellan'ın evine vardılar.

İçeri girdiğinde Alexis'in kalbi sıkıştı. Kristian Olof-
sson'un koridordan girişini, nazik ve iri yapılı Bergström
ile karşılaşmasını, arkadaşının öldüğünü ona haber veri-
şini hatırladı. Bir an gözlerini kapattı ve belli belirsiz bir
şekilde başını sallayarak kötü bir anıya saplanıp kalmayı
kendine yasakladı.

"Gel, mutfakta daha rahat otururuz," dedi Stellan.

Gözleri büyük pencerelerle kamaştı, yavaşça kah-
valtı masasına doğru yöneldi. Ev sahil kenarına, denizin
pırıltısını görebileceğiniz kadar uzağa ama gücüne şahit
olabileceğiniz kadar yakına inşa edilmişti. Siyah, köpüren
dalgalar gün batımının hemen öncesinde karla kaplı çakıl
taşlarını yıkadı.

Stellan, Alexis'e bir fincan uzattı ve yanına oturdu. Sessizce gecenin sahile çöküşünü izlediler.

Birkaç dakika sonra, Alexis elindeki ikinci kahve fincanıyla, Stellan Eklund'a Linnéa ile en başında nasıl tanıştıklarını sordu. Ve Stellan ona on dört yaşında olduğu yaz yaşadıklarını anlatırken, Alexis yatak odasındaki gardıropta unutulmuş erkek kıyafetlerinin ona ait olup olmadığını düşündü.

OLOFSBO, FALKENBERG

14 Ocak 2014, Salı, 16:00

Emily karla kaplı yolun yanındaki bisiklet yolunda hızlı hızlı yürüdü. Rüzgâr kar tanelerini canlandırıyor, küçük böcek sürüleri gibi dans ediyorlardı. Vücudu kas-katı kesilmiş, kafası karışmıştı. Yılgınlık damarlarında zehirmiş gibi yayılıyordu.

Bergström ona istediği dosyaların çoğunu teslim etmişti: Linnéa Blix'in cesedinin bulunduğu alanın havadan çekilen görüntüleri, yakın çevrenin ölçekli haritası, cesedin bulunduğu yere ek olarak Olofsbo bölgesindeki sosyoekonomik durumla ilgili tüm bilgileri içeren ön polis raporu. Ancak otopsi raporunu hâlâ bekliyordu ve Linnéa'nın komşularından sadece Stellan Eklund ile görüşmüştü.

Eklund, şimdi emlak işinde çalışan, gayretiyile bilinen, emekli bir polisti. Emily için göz ardı edilemeyecek kadar olağan dışı ve ilginçti, onunla bizzat görüşmek istiyordu.

Emily içinde büyüyen gerginlikten kurtulmak için tempolu yürüyüşe çıkmıştı.

Hem Londra'daki çocukların ölümüyle ilgili soruşturmalar hem de Linnéa'nın ölümü şu anda ışıktan ziyade gölgeler yaratıyordu.

Hiçbir gruplandırma olmaksızın toplanan bilgiler, katilin profili hakkında herhangi bir şey söyleme çabasını baltalıyordu. Bu son ölüm, yeni bulguları da beraberinde getirmişti ama hiçbiri Emily'nin samanla buğdayı ayırt etmeye başlamasına yardımcı olmamıştı.

Öncelikle Linnéa Blix'e odaklanmalıydı.

Alexis Castells arkadaşını çok farklı anlatmış ama Emily o sabah kurbanın evinde çok ilginç bir şey fark etmişti. Şu anda eski polis Eklund'un Linnéa hakkında söyleyeceklerini veya kendisi hakkında anlatacaklarını duy-mak için sabırsızlanıyordu.

Biraz yavaşladı, nefes aldı ve Stellan'ın zilini çaldı.

Gelmeden önce haber vermemişti. İnsanları şaşırtma-yı, kendilerini görüşmeye hazırlamaya fırsat vermeden, günlük işlerinin ortasında-yken yakalamayı tercih ederdi.

Stellan Eklund elinde bir fincan kahveyle kapıyı açtı. Emily onun karakola geldiğindeki bakışlarını hatırladı. Uzun boyu, geniş omuzları, çenesi ve gözleriyle hemen fark edilecek bir adamdı.

Emily hemen kendini tanıttı, içeri girdi ve İsveç ge-leneklerine uyum sağlamak için ayakkabılarını çıkardı. Stellan ile birlikte mutfağa gittiğinde Amerikan tipi tez-gâha yaslanmış olan Alexis'i gördü. Ani ziyaretini açığa vurmamaya çalışarak kafasını salladı.

Alexis, yalan söylerken yakalanmış bir çocuk gibi hissetti. Yutkunurken yanakları kızardı ve Emily'nin se-lamına karşılık verdi.

"Seni evinde böyle rahatsız ettiğim için kusura bak-ma, Stellan," dedi Emily sempatik bir gülümsemeyle.

“Kurbanın profilini oluşturmaya çalışıyorum ve yardımına ihtiyacım var...”

Alexis çok şaşırdı ve ona bir bakış attı. Emily’nin hiç bu kadar anlayışlı ve kibar olduğuna şahit olmamıştı.

Alexis sandalyesinden kalkıp, “Ben sizi yalnız bırakayım,” dedi.

“Kalmak istersen benim için sorun değil,” dedi Emily, sonra da Stellan’a dönerek, “Tabii senin için de sakıncası yoksa.”

Alexis’in gözleri açıldı. Bu, görülmemiş bir şeydi. Emily sempati kazanmanın derdindeydi.

Stellan gayet rahat bir şekilde kafasını salladı.

Emily kahve içmeyi kabul etti ve üçü birlikte denize bakan oturma odasındaki masaya oturdu.

Kalmasına müsaade edilen ama biraz da huzursuz olan Alexis, Emily ve Stellan’ın birer sandalye uzağına oturdu ve kahvesine odaklandı.

“Linnéa Blix ve sen birbirinizi uzun süredir tanıyordunuz, değil mi?”

Emily’nin sesi empatiyle doluydu. Alexis büyük bir şaşkınlıkla gökyüzüne bakmamak için kendini zorladı.

“Birbirimizi gençliğimizden beri tanıyorduk,” dedi Stellan. “Yazları Båstad’da, ailemizle birlikte geçirirdik. Güneyin biraz ucundaki bir kıyı kasabasıdır.”

“O bölgede mi yaşıyordun?”

“Hayır. Ben Stockholm’de yaşıyordum, Linnéa da Norrköping’deydi.”

“Falkenberg’e nasıl geldiniz?”

“İlk görev yerimdi, yirmi yıl önce. Burayı sevdim ve kaldım.”

“Peki, Linnéa?”

“Linnéa İsveç’ten yaklaşık yirmi yıl önce ayrıldı. Buraya sadece tatil için gelirdi. Yanlış hatırlamıyorsam, evini de yaklaşık üç yıl önce satın aldı. Öncesinde ailesiyle birlikte Båstad’da kalıyordu. Onlar vefat edince villayı sattı ve bu çiftliği satın aldı. Buraya hep ‘sanrılar köşküm’ derdi. İçindeki hiçbir şeyi değiştirmede. Evi doğru düzgün dekore etmek için biraz para biriktirmeyi ve enerji toplamayı düşünüyordu. Bu yıl ilkbaharda başlamayı planlamıştık.” Bunu söyleyince kaşları çatıldı ve kahve fincanına baktı kaldı.

Alexis içinde bir acı hissetti. Herkes için Linnéa hakkında konuşmak nasıl bu kadar kolaydı?

“Evi birlikte mi yenileyecektiniz?”

Stellan, birkaç saniye hiç konuşmadan Emily’ye baktı. “Hayır. Linnéa bizimle birlikte yapmak istemişti.”

“Biz mi?” Emily’nin gözleri kısıldı, bakışları şüpheliydi.

“Gayrimenkul işi yapıyorum,” diye açıkladı Stellan masadan kalkarken.

Mutfak tezgâhına gitti, kahve demliğini aldı ve gelip üçünün de kahvesini tazeledi.

“Binaların yenilenme işlerini yapan bir inşaat şirketi yönetiyorum.”

“Linnéa’nın eski kocasını tanıyor musun?”

Bu ani konu değişikliği Alexis’in canını sıktı. Öte yandan Stellan hiç de sıkılmış gibi görünmüyordu.

“Evet. Karl da birlikte tatil yaptığımız gruptandı.”

“Peki, sonra görüştünüz mü?”

Stellan doğruldu, "Hayır," dedi.

"Nasıl bir adamdır?"

"Öfkeli ve kendini beğenmiştir. Herkesin bildiği bir sapıktır." Her kelime keskin bir kılıç gibi çok net ifade edilmişti.

"Peter Templeton'ı tanıyor musunuz?"

"Bir kere onunla ve Linnéa ile Londra'da akşam yemeği yemiştik. Ve ertesi akşam da karşılaşmıştık."

"O nasıl biridir?"

"Onu sevdim. Londra'dayken sempatik ve açık sözlü biri olduğunu düşünüyordum. Ancak pazar günü sevgilisinin ölümüyle perişan olmuş bir adam gibiydi."

"Linnéa seninle Peter ile olan ilişkisi hakkında konuştu mu?"

"Özel hayatını benimle hiç konuşmazdı."

"Hayatında başka biri olup olmadığını biliyor musun?"

Stellan bu konuya ya da soruya hiç de şaşırmış gibi görünmedi. "Gerçekten bilmiyorum, eğer konu buysa bana böyle bir sır vermedi."

Çok normal, diye düşündü Alexis. Hiç şüphesiz Emily de Linnéa'nın gardırobundaki erkek kıyafetlerini görmüştü. Ve Kriminoloji Profil Uzmanı Emily, onun sormak istediği soruların aynısını soruyordu.

TORSVIKS SMÅBÅTSHAMN, OLOFSBO, FALKENBERG

14 Ocak 2014, Salı, 17:00

Gecenin ağır perdesi buzdan bir bulut gibi tepedeydi, soğuk giderek daha da dondurucu oluyordu.

Emily, Olofsbo sahilinin yakınındaki bölgede hızlı hızlı yürüyordu. Alexis ona yetişmekte zorlanıyordu. Alexis ne onun kadar güçlüydü ne de üzerinde, karın ve ayazın sıcaklığı eksi on beş dereceye düşürdüğü bu havada, böyle bir koşturma için uygun kıyafet vardı. Soğuk, tüm yol boyunca ciğerlerine kadar işliyor, kat kat kıyafetinin arasından sinsice içeri sızarak tenini donduruyordu. Ancak kimseyi suçlamıyordu, suçlu kendisiydi. Stellan'ın evinden ayrılırken küçük limana kadar Emily'ye eşlik etmekte ısrar eden oydu. Emily, bölgenin haritası ve havadan çekilmiş görüntüler de elindeyken, Småbåtshamn'ı tekrar görmek istemişti.

Alexis'in zihninde Linnéa'nın ölümüyle ilgili bir sürü soru işareti vardı ve Emily bu sorulara cevap verebilecek tek kişiydi. Emily'nin kaba tavırlarına ve insanları sevmeyen tutumlarına katlanmak zorunda olduğundan, bu konuşmayı yapmaya çok da istekli değildi fakat buna degeceğini biliyordu. Eşyaların hepsine bakmak için yarın tekrar Linnéa'nın evine gidecekti.

Linnéa'nın fenerinin ışığı yere yansdı, karla mücadele edip ayakkabılarına bakarak yürürken, yolu aydınlattı.

Alexis acıyı hissetmemek için dişlerini gıcırdattı. Bacaklarını donmuş kardan kurtarmak amacıyla her adımında dizlerini neredeyse beline kadar çekmek zorunda kalıyordu.

Kalça kasları hemen yorulmuştu, bu da formda olmadığını gösteriyordu.

Öte yandan Emily, gayet atik ve çevik bir şekilde yürüyordu. Alexis, onun hem bir kedi hem de bir savaşçı gibi yürüyerek karın üzerinde bıraktığı izlere baktı. Stellan'ın ifadesini alırken ne kadar yapmacık olduğunu düşündü, adama neredeyse cilve yapmıştı. Acaba ondan etkilenmiş miydi? Neden olmasın? Alexis bunu biraz düşündü.

En sonunda karlı alandan çıkıp küçük marinaya ulaştılar. Buzlu meydanda sanki dubalar varmış gibi onlardan kaçmak için sağa döndüler ve tepenin karşısında duran küçük ahşap kulübeyi nihayet gördüler.

Alexis çantasından bir şişe su çıkardı ve ciğerlerindeki yangını söndürmek için yarım litresini lıkır lıkır içti.

"Biraz daha ister misin?" diye sordu Emily sırt çantasına uzanarak.

Alexis elinin tersiyle ağzını silerken, "Hayır," diye fısıldadı.

"Bu kadar düşünceli olduğunu hiç bilmiyordum," dedi. "Az önce Stellan'ın evindeyken de beni çok şaşırttın."

"İnsanların bu gibi yaklaşımlara daha iyi karşılık verdiğini öğrendim," dedi Emily kendinden emin bir şekilde.

de. Sonra da küçük feneri dişlerinin arasına aldı.

Sırt çantasından kalın kartondan bir dosya aldı ve ışığın altına tuttuğu dosyadan bir dizi fotoğraf çıkardı. Alexis, fotoğrafların körfezin ve sahilin havadan çekilmiş görüntüleri olduğunu fark etti. Arkadaşının cesedinin bulunduğu, terk edilmiş bölgenin fotoğraflarıydı.

Acı dolan gözleriyle uzaklara baktı, ıssız manzarayı seyretti. Linnéa'nın katiliyle aynı yere ayak basmıştı. Muhtemelen katilin, arkadaşının çıplak, yaralı vücudunu sürüklediği zeminin tam ortasında duruyordu.

Tabii ki bu, Alexis'in olay yerlerine alışık olmadığı anlamına gelmiyordu. Kitapları için bilgi toplamak amacıyla sayısız kanlı ve tüyler ürperten fotoğraf görmüştü. Onları, büyük bir soğukkanlılıkla, müdahil olmayan birinin tarafsızlığıyla ve daha önce hiç acı çekmemiş biri olarak incelemişti. İki tanesi hariç: Biri yedi yıl önceki bir cinayetti, diğeri de Linnéa'ninkiydi.

Göğsünün altındaki kalbi delicesine çarpıyordu ve birden kusmak istedi. Boğazına gelen safrayı çıkarmak için öne eğildi. Damağındaki o iğrenç tadın gitmesi için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı. Yer çekimi bile ona karşı entrika düzenliyormuş gibiydi, sinirlendi.

Omzuna bir el dokundu: Emily gitmesi, acısını ve endişelerini azaltması konusunda ona tavsiye veriyordu. Alexis bu üzüntünün düşüncelerini ve hislerini bastırmasına izin vermişti. Birden ağlamaya başladı. Titreten soğuğu, yüzünü ve ellerini yakan, saçlarına ve kirpiklerine yağan kar tanelerini unuttu.

Nihayet ağırları azaldı, sonra da geçti. Ayağa kalktı,

yüzünü sildi, sanki acısını yok edecekmiş gibi soğuk havayı içine çekti ve tepeyi tırmanmaya başlayan Emily'nin ardından ilerledi. Diğer taraftaysa arabayı bıraktıkları park yeri vardı.

Alexis arabanın içine kıvrıldı ve Emily'nin gelip arabayı çalıştırmasını, aracın klimasının açılmasını bekledi.

Otele ulaşana kadar hiç konuşmadılar.

Oda kapısının önünde dikilirken, sürekli kafasının içinde dönüp duran soruları düşünmekten kendini alamadı. Ancak Emily onun ne düşündüğünü fark etmişti.

"Şimdi git ve dinlen," dedi. "Yarın bu konuda konuşuruz."

15 Ocak 2014, Çarşamba

Elini çocuğun başına uzatıyor ve inatçı saçlarını düzeltiyor. Saçları yumuşak ama küçük bir oğlan çocuğu için fazla uzun.

Eğiliyor ve çocuğun alnını kaplayan dağınık kıvrıcık saçlarla yüzünü örtüyor. Kokusu hafif ekşimiş fakat yeterince derin nefes alırsa burun deliklerinin hafif vanilyayla birlikte hoş bir koku alacağını biliyor.

Nefes alıp verişi sesli ve hızlı, küçük çocuğun saçları burunun ucunu gıdıklıyor. Gülümsüyor. Oldukça sevecen, gurur dolu bir gülümseme...

Çocuğun başını okşamaya devam ediyor, ağzını kusursuz ve mükemmel şeklinde oval kulağına yaklaştırıyor.

"Biliyorum, duş almak istemiyorsun."

Endişeli bakışları çelik plakadan küvete doğru kayıyor. Bu, en sevmediği kısım. Duş aldırma ve diğer aşamalar. Çok uzun sürüyor, uğraştırıcı.

"Ama hemen şimdi olmaz. Biliyorsun, burada biraz daha uzanabilirsin."

Kuruyan dudaklarını diliyle yalıyor.

Şu anda cesaretini toplaması ve oyunu kurallarına göre oynama sırasının geldiğini Ötekî'ne söylemesi gerektiğini biliyor. Göğsü kabarıyor, kaburga kemikleri tişörtünün altından belli oluyor. Evet, işte bu. Şimdi sıra ona geliyor, tek başına kuralları belirleyecek. Bu gece ona anlatacak, bu gece.

Daha da yaklaşıyor, dudakları kulak memesine değene kadar.

"Duyunca pek sevinmeyeceksin ama seni yıkamamaya karar verdim."

Burnunun ucunu, çocuğun gözünün kenarından çenesinin altına kadar gezdiriyor.

"Şimdi seni hazırlayacağım ve sonra... Sonra her şeyi akışına bırakacağız. Ne dersin?"

Pijamayı ve kirli iç çamaşırını sıyrıyor, benek benek mavi lekelerle kaplı beyaz tenini ortaya çıkarana dek sıska bacaklarından aşağı indiriyor.

Tüm vücudu endişeyle ürperiyor. Her seferinde, tam o anda bu sesleri duyar. Hepsi, koro hâlinde inliyor. Yalvaran bir grup zavallı insan korosu, aynı anda sözleşmişler gibi. Hıçkırarak ağlamıyor, aksine bağırlıyorlar.

Elinin tersiyle ayak tabanlarını okşuyor. Yumuşak, dokununca hâlâ pamuk gibi, kıvrımlarına dokunmak büyük bir haz. Belki de bu seferki sessiz olur? Belki de anlar neden olduğunu...

Birden yüz hatları acıyla değişiyor.

Çocuğun çığlıkları zihnine işliyor, tiz ve katlanılmaz bir ses. Feryatları, çelikten tırmıklar gibi kulak zarını patlatıyor ve incitip yaralıyor.

Şimdi tüm diğerleri de üstüne geliyor.

RITZ PASTANESİ, FALKENBERG

15 Ocak 2014, Çarşamba, 12:00

Alexis, mide rahatsızlığını gidermek ve sürekli ağrısını çektiği migreni hafifletmek için çok aç olmamasına rağmen yemeye devam etmişti. Tarçınlı ve kuru üzümlü çöreğini bitirmişti. Şimdi de adını söylemesi zor olan başka bir şey daha yiyordu. Fransa'nın tereyağlı kruvasanlarıyla aşık atması zor olsa da İsveç'in leziz çörekleri de kötü değil, diye düşündü.

Çayını yudumlarken Emily ile birlikte Linnéa'nın eski kocası Karl Svensson'un yanına gitmeye karar vermişti. Kriminoloji Profil Uzmanı Emily ile pastanede buluşacaklardı.

Güne iyi başlamamıştı. Gün ağarırken uyanmıştı, midesi bulanıyordu, üzüntüden boğazı düğüm olmuştu. Bir gün önce nasıl bir ağlama nöbeti geçirmişti? En azından Emily'nin güven veren varlığı ve güçlü duruşu iyi gelmişti. Belki de Emily'nin orada olduğunu ve yardım edeceğini bildiğinden, kendini acıya teslim etmişti.

Sıcak duş iyi geldi ve Linnéa'nın eşyalarına bakmayı tamamlamak üzere bir taksi çağırdı. Dört saat sonra işi bittiğinde karnı gurulduyordu ve kafası patlayacak gibiydi. Otel odasına dönmeden önce bir şeyler atıştırmanın iyi olacağına karar vermişti.

Emily ile konuştuktan sonra telefonu tekrar çaldı.

Alexis ekranı kaydıldı ve kendini konuşmaya hazırladı.

“Alexis, ona arayanın sen olduğunu söyledim, tamam mı?” dedi annesi fısıldayarak.

“Bert, BERT! Kızın arıyor! Doğum gününü kutlamak için aramış! Al!”

Alexis babasının doğum gününü tamamen unutmuştu.

“Selam, canım kızım!”

“Doğum günün kutlu olsun, babacığım” dedi üzüntüsünü belli etmemeye çalışarak.

“Teşekkür ederim canım kızım. Nasılsın? Orada her şey nasıl gidiyor?”

Annesi telefonu babasının elinden aldı. “Neredesin? Arkadan sesler geliyor. Yanında biri mi var?”

“Ritz’deyim bir —”

“Ritz’de mi? Otelde mi? Neden evde değilsin?”

“Anne —”

“Kaç kere söyledim bir yere gideceğin zaman bana haber ver diye, yoksa merak ediyorum seni. Londra’da mısın? Ne zaman geri döndün?”

“Anne —”

“Kimin yaptığını buldular mı? Korkunç bir olay, gerçekten çok korkunç. Biliyor musun, tüm gazetelere haber olmuş.”

“Anne, Ritz Otel’de değilim. Ritz pastanesindeyim. Hâlâ İsveç’teyim, kahvaltı yapıyorum.”

“Pastane mi? İsveç mi! Hım... Ne kadar da macera-

perestsin: Ama herhâlde İsveç'in pastaları midene dokunmuştur! En azından bir şeyler yiyorsun canım, çok da kötü bir şey değil."

Annesi bir süre sessiz kaldı. Alexis arkadan yeğenin teyzesiyle konuşmak isteyen tiz sesini duydu, gülümsedi.

"Teyzeciğim?"

"Selam, küçük civciv," dedi Alexis.

Gözlerini kapattı, yeğenin tüm gün neler yaptığını anlatan neşeli sesini dinledi. Onun, telefonu ağzına dayanmış hâldeyken eteğini çılgınca oraya buraya çektiştir-dığını veya annesinin saçları düzgün dursun diye bağladığı kurdeleyi çözmeye çalıştığını gözünde canlandırabiliyordu. Yeğeni, Alexis'e erkek olmaya karar verdiğini böylece rahatça ayakta işeyebileceğini söyledi ama sorun şuydu, erkeklerin elbise giymesine izin verilmediğinden artık elbise giyemeyecekti. Bazen İskoçlar gibi etek giyorlardı ama sade renklerdeydi. Hâlbuki kendisi sadece çiçekli ve kalpli olanları seviyordu. Beneklileri de seviyordu ama yeşil olanları değil. Yeşilleri hiç sevmiyordu, bezelyeye benziyorlardı ve bezelyeden nefret ediyordu.

On dakika boyunca Alexis, yeğenin dünyasında gezindi ve sonra diğer yeğenin huzur veren, sıcak dünyasına geçti.

Onlara İsveç'ten dönüşte biraz kar getireceğine söz vererek nihayet telefonu kapattı

BUCHENWALD TOPLAMA KAMPI, ALMANYA

Ekim 1944

Erich cansız meşe ağacının yanından geçerken gömleğinin kollarını sıvadı.

Naziler Ettersberg'teki tüm ağaçları kesmiş ve Buchenwald Toplama Kampı'nı inşa etmek için rüzgârın en sert estiği bu tepeyi seçmişlerdi. Kesilmeyen tek ağaç buydu, Goethe'yi ve bu özel tepeye geldiği zamanı anmak için bırakılmıştı. Alman kültürünün sembolü olan bu tepenin dikenli tellerle çevrili olması ne tuhaf bir fikirdi. Kampın mimarlarının aklına gelmeyecek kadar çarpıcı ve ironik bir görüntüydü.

24 Ağustos günü bombalama sırasında meşe ağacının bir kısmı yanmıştı. Meşe ağacının terk edilmiş, kim-sesiz silueti şimdi Buchenwald Vadisi sakinlerinin hâlini yansıtıyor.

Bir SS subayı, "*Schweinehund!*" diye yoldan geçen mahkûma bağırdı.

Erich daha da hızlandı. Hitler her şeyi zehirlemişti. Erich'in ana dili de şimdi onu aşağılıyordu, ne feci bir barbarlıktı.

Sessizce kendi kendine Theodor Storm'dan dizeler

* *Alm.* İt herif. (çev. n.)

okumaya başladı. *Immensee, Die Stadt and der Schimmelreiter*'nın bir kısmını ve zihninde kalan dizeleri hatırlamaya çalıştı. Dili tıpkı bir gurmeymiş gibi her kelimeyi söyleyişinden zevk alıyordu.

Tuvalette gitti, kafasının içinde şimdi en zarif müzik çalıyordu. Andreas, Jonas ve Wilhelm son günlerindeymiş gibi görünen birkaç çelimsiz mahkûmla konuşarak onu bekliyorlardı.

Arkadaşlarını selamlarken zavallı adamlardan birinin donuk ve acıdan kıpkırmızı olmuş gözlerini fark etti. Tuvalette gittiğinden beri sırtı hâlâ pisti ve soluk teninin altındaki kemikleri resmen sayılıyordu. Tuvalet çukurunun yanındaki o mide bulandırıcı çamurun içinde –dışkı ve idrar çamuruydu– yalın ayak yürüdü.

Erich kendisi gibi tıp fakültesi öğrencisi olan, Norveçli arkadaşları Andreas, Jonas ve Wilhelm ile sadece haftalık tatillerin olduğu bir dönemde, ağustos ayının bir pazar günü öğleden sonrasında tanışmıştı. Bu iğrenç yeri, SS'ler buraya hiç uğramadığından, pazar günleri toplanmak için seçmişlerdi.

Her zamanki gibi İngilizce konuşmaya başlamadan önce Norveççe öğrenmekte zorlandığı için Erich ile dalga geçtiler.

“Başka bir dil seçmeliydin, dostum. İsveçliler seni anlayabilirler ama çok da alay ederler!”

Andreas göz kırparak espri yaptı. “Buradan çıktıktan sonra gerçekten İsveç’e mi yerleşmek istiyor?”

“Eğer bir gün buradan çıkarsam...”

“Tabii ki çıkacağız, moruk! Ancak sürgüne gitmek-

tense burada kalıp kendi ülkeni yeniden kurmaya yardım etmek daha iyi olmaz mı?"

"Ülkemin çivisi çıkmış, Andreas. Ülkende böyle bir toplama kampının bulunmasını nasıl açıklayabilirsin? Böyle bir cehennemi? Hücrelerdeki tavanların, insanları et parçalarıymış gibi asabilmek için daha yüksek tasarlandığı bir cehennemi. Aynı anda üç kişinin sığabileceği ve yanıp kül olabileceği fırınları. Aryan ırkını giderek büyüyen çılgın planını sadece Hitler'in değil, daha pek çok Alman'ın da desteklediğini, buna katkıda bulunan herkesi..."

"Ama hâlâ senin gibi Almanlar da var, dostum." Nazi'ye ve Hitler'in bu çılgınlığına hayır demeye cesareti olan Almanlar. Tabii pek çoğu söylediklerinden dolayı öldürüldü. Ve seninle aynı durumda olan diğerleri de burada ya da diğer toplama kamplarında mahkûm fakat hepsi de tüm bunlar değiştiği zaman yenilenmenin sanatkârı olmayı bekliyor.

Erich cevap veremedi, düşünceleri tel örgüleri aşıyordu.

"İskandinavya'da kışın donar," diye ekledi Wilhelm. "Bizimkiyle karşılaştırınca Weimar'ınki de kış mı?"

Jonas, tişörtünün kollarını düzeltirken, "Annen nerediydi?" diye araya girdi.

Hüzün bir perde gibi gözlerinin önüne geldi. Anne ve babası Buchenwald'e giderken yolda ölmüşlerdi. Boğazında düğümlenen acıyı yok etmek için yutkundu.

"Jönköplingliyim, güneyden."

"Baban aslen İsveçli miydi?"

“Hayır, babam Almandı. Brandenburg bölgesinde doğmuş, Falkenberg’de.”

“Falkenberg mi? Tesadüfün böylesi! Biliyor musun, İsveç’in batı kıyısında da Falkenberg diye bir kasaba var!”

Erich ellerini ovuşturdu. “İşte bu kader değil de nedir?”

Andreas’ın yüz ifadesi dondu kaldı.

Erich, derin bir acı hissetti ve bayılarak kendinden geçti.

Giderek yayılan berbat bir acı, onu omuzlarından parmak uçlarına kadar felç etmişti. Gözlerini çok zor açtı. İki SS subayı kendisini çakıllı toprağın üzerinde ölmüş bir hayvan gibi sürüklüyorlardı.

Elektrik akımı gibi boynunda gezinen spazmlara karşı koyarken başını yavaşça sola doğru çevirdi. Bir sürü kulübenin olduğu bir yere yaklaşıyorlardı. Az ilerideki toplama kampının revirini hemen fark etti. Askerler mahkûmların reviri kullanmasına izin vermiyorlardı.

Girişe iki metre kala, Erich’i çamurun içine fırlattılar.

“Çıkar şu ayakkabıları, seni domuz!”

Erich kan revan olmuş ayaklarına baktı, ayakkabıları yoktu ki çıkarsın.

Askerler üzülmüş gibi yaptılar. “Ah, ne yazık!” dedi biri. Erich için ayakkabı bulmanın ne kadar zor olacağını biliyordu. “Doktor seni bekliyor, it herif!” diye devam etti.

“Ona, Manga Komutanı Hess’in bu araziyi Binbaşı Fleischer adına verdiğini söyle.”

Hess bir sigara yaktı, arkadaşıysa Erich'i copuyla d rtterek içeri doğru ittirdi.

Her pazar olduğu gibi revir yine tıklım tıklım doluydu. Mide bulandırıcı bir koku tavana kadar yükseliyordu, kusacakmış gibi hissetti.

Erich sicil numarasını aldı ve Hess'in dediklerini, boynu sarı iş elbisesinin içinde sallanıyormuş gibi görünen zayıf adama ilette. Hiç şüphesiz kendisi de bir mahkûm olan hemşire, sakince konuşmasından ve haka-ret etmemesinden dolayı olduğu yerde kalmasını, ıslak  ar aflara sarılı adamın bulunduğu yatağın karşısında yerde oturmasını söyledi.

Doktor    saat sonra geldi. Erich, doktor kuklalarla dolu bir tünelden geçiyormuş gibi ilerleyebilmek için çizmeleriyle tekmelediği mahkûmların acı çığlıklarıyla uyandı. Adam, Erich'in karşısındaki yatağın önünde durdu ve dişleri takır takır birbirine değdikçe ses çıkaran ve bu arada acı acı çığlıklar atan zavallı adamın üstünü açtı. Bacağında irinle dolu, geniş ve açık bir yara vardı. Doktor ince boyunlu hem ireye yarayı temizlemesini söyledi ve elindeki ne terle açık yarayı de meye başladı.

Tam o anda hasta çığlık atmaya başladı ama hemen ardından sesi kesildi. Zavallı adam muhtemelen acıdan bayılmı tı. Doktor birkaç dakika daha yaranın i ini de meye devam etti ve yarayı kapatma kısmını hem ireye bıraktı.

Ellerini yıkarken, "20076!" diye bağırdı.

Erich ayağa kalktı, doktor iki parmağıyla ona soyunmasını işaret etti.

Erich kıyafetlerini çıkarırken terörün onu nasıl bir köleye dönüştürdüğünü fark etti. Neden burada olduğunu sormayı bile düşünememişti. Doktorun soğuk elleri, onu aynı mesafeli ve acımasız şekilde adını bilmediği müfettişin Buchenwald'e ilk geldiğinde yaptığı gibi muayene etti. Ama bu farklıydı. Kamptaki yaşam şekli mahremiyet duygusunu da yok etmişti. Tel örgülerin içinde utanma ya da geri çekilme seçeneği yoktu; insan hayatta kalmaya çalışmakla öyle meşguldü ki bunu düşünemiyordu.

Doktor kısaca muayene ettikten sonra birkaç şeyi kâğıda not aldı ve Erich'e uzatıp Manga Komutanı Hess'e teslim etmesini söyledi.

Erich dikkatlice tekrar giyindi. Kıyafetleri hâlâ ıslaktı ve tuvaletin önünde düştüğünden beri boka bulanmıştı.

Revirden çıktı ve dışarıda yeni emirleri bekleyen SS subayına kâğıdı teslim etti; Erich kâğıdı açmaya ya da okumaya cesaret edememişti.

"Buraya gel it herif geri dönme vakti! Mademki uyan-
dın, şimdi domuz yolundan gideceğiz ve ne var biliyor
musun, adi herif? Sen emekleyerek gideceksin ve tüm yol
boyunca gerçek bir domuzmuşsun gibi ses çıkaracaksın.

Subay ve arkadaşı kahkahalara boğuldu.

Erich kamp ve revir arasındaki yolun engellerle dolu olduğunu biliyordu. Çamurlu, pislikle dolu bir bataklık. İç içe geçmiş, bir yandan diğer yana uzanan çalılar ve kurumuş tomrukların olduğu bir bölgeydi.

Yere çöktü, sırtına sürekli cop yediği ve hem kendi hem de hayvan seslerini duyduğu, acı dolu yolculuğu başladı.

Nihayet ormandan çıktıklarında, subay Erich'e ayağa kalkmasını emretti. Erich üstü başı çamur içinde, soğuk ve korkuyla mücadele ederek yola devam etti. Elinde olmadan titriyordu. Sırtı, avuç içleri, bacaklarının arka kısmı yaralar ve kesiklerle doluydu, dili damağı kurumuştu.

İki SS subayı onu sayım alanına getirdiler ve tam ortada duran büyük kutunun önünde durdular. Kutunun içinden acı dolu çığlıklar yükseliyordu.

Keskin tellerle çevrili küçük aralıktan sadece iki büküm olmuş bir adam görebiliyordu. Her hareketinde, ahşap duvarların arasından çıkan uzun çiviler derisine saplanıyordu.

Bacaklarından aşağı akan bir sıcaklık hissetti, altına işemişti. İşkencecileri bir sonraki aşama olarak ona nasıl bir şey hazırlamıştı? Kutunun içindeki adamın yerine o mu geçecekti?

İki subay kutuyu tekmeledi ve harekete geçmeden önce içindekine hakaretler yağdırdı. Mahkûmun dehşet veren çığlıkları, askerler tekmeleyerek yuvarladıkları kutuyu başka bir binanın önüne ulaştırana dek Erich'in aklından çıkmadı.

Kapıdaki rakamı görünce içini korku sardı. Blok 46'nın önünde duruyorlardı.

Blok 46, ölümün bekleme odasıydı.

KARL SVENSSON'UN EVİ, SKREA SAHİLİ, FALKENBERG

15 Ocak 2014, Çarşamba, 14:00

Emily, tipik İsveç evlerinden olan sarı ahşap villaya çıkan geniş, asfalt yolun kenarına arabayı park etti.

Önceki gün Karl Svensson, Olofsson'a kapıyı açmamıştı. Bu yüzden Emily, Linnéa'nın eski kocasıyla görüşmek için suratsız hâkimin yanına gitmek zorunda kalmıştı. Yani adam Emily'nin geleceğini biliyordu ve Emily hiç istemese de adamın kendini bu görüşmeye hazırlamaya vakti olmuştu. Ancak Emily'nin başka seçeneği yoktu.

Adam kapıyı açtığı anda, Alexis şaşkınlığını gizlemekte zorlandı: Genç ve yakışıklı bir adam olacağını düşünmüştü, karşılarındaki gibi sessiz ve ılımlı bir tip olacağı hiç aklına gelmemişti.

İçeri geçtiler, evin dışı ne kadar gelenekselse içi de o derece moderndi. Uçsuz bucaksız sahile bakan bir kış bahçesi bile vardı.

Karl gösterişli bir şekilde tasarlanmış koltuğa geçti.

Alexis ve Emily de karşılarındaki, üzerinde üç deri yastık bulunan kanepeye oturdular.

"Buyurun, konu neydi?" diye sordu terslenerek.

"Başsağlığı dilemek için geldik, beyefendi," diye cevap verdi Emily.

Karl'ın yüz ifadesi değişmedi. "Teşekkür ederim," dedi samimi olmayan bir şekilde.

Emily biraz bekledi.

"Bize biraz Linnéa'dan bahsedebilir misiniz, Bay Svensson?"

"Bunu yapması gereken kişinin ben olduğumu mu düşünüyorsunuz?" dedi adam, dudak bükerek.

"Linnéa'yı gençliğinden beri tanıyorsunuz. Tabiri caizse, sanatsal yeteneğinin danışmanı da sizsiniz. Siz –"

"Sadece ben değildim ki. Biliyor musunuz, o aslında hostes olmak istiyordu? Tüm bunlar..."

Her şey bir tarafa, bu adam gerçek bir züppe, diye düşündü Alexis.

"Ona ilham kaynağı olduğum doğru. İçindeki yeteneğini ortaya çıkardım."

Ayağa kalktı, cam sürahidten kendine biraz su doldurdu, koltuğun kenarına oturdu. Dik duruyor, kadın misafirlerini baskılamak istermiş gibi onları küçümseyerek bakıyordu.

"Annesinin mücevherlerinden çok etkilendi. Her zaman kurşun kalemle onların çizimlerini yapardı. Ben de ona parçaların aynısını çizmektense kendisinin bir şeyler tasarlamasını önerdim. Her şey böyle başladı. St. Martin's de okumak için Londra'ya gittik –masraflarımızı babam karşıladı– ama Linnéa mücevherci Anselme'den iş teklifi aldığında İsveç'e dönmek üzereydik. Stockholm'de heykeltıraş atölyem vardı ve birkaç sipariş almıştım. İlişkimiz çok yolunda gitmemesine rağmen evlendik. Ben buraya geri döndüm, o Londra'da kaldı. Zaten gerisini biliyorsunuz."

Emily içinden, kendini beğenmiş bir züppe ve geri zekâlı, diye düşündü. Tek yapması gereken onun egosunu şişirmektir ki zaten adam bunu Emily'ye altın tepside sunmuştu.

"Linnéa'nın Falkenberg'de bir ev satın aldığını biliyor muydunuz?"

"Tabii ki. Ancak buraya gelme sebebim bu değildi. Bana yakın olmak isteyen daha çok oydu. Linnéa, babamın bu villaya yıllık kira ödediğini ve çok geçmeden satın alacağını biliyordu. Aslında babama villayı satan yaşlı adam geçen yıl öldü. Sahibi babam olmasına rağmen yaşlı adama hâlâ villada yaşıyordu. Anlıyorsunuz, değil mi?"

Alexis bir şey dememek için kendini zor tutuyordu.

"Linnéa ile aranız iyi miydi?" diye devam etti Emily.

Karl dişlerini sıktı, dudakları büzüştü. "Biz konuşmuyorduk."

"Sizinle konuşmaya çalıştım mı?"

"Hayır."

"Peki, siz?"

"Onunla konuşmaya çalışmak mı? Neden böyle bir şey yapayım?"

"Peki, atölyenize gelecek olursak; atölye evin içinde mi?" Emily zekice konuyu değiştirmişti. Karl'ın boş boş bakan gözleri birden çocuksu bir heyecanla parlamıştı. "Bitişikteki kilerde."

"Görebilir miyiz?"

Karl'ın kaşları tekrar çatıldı. "Sevgili hanımlar, bunun için bazı resmî evraklarla, tekrar gelmeniz gerekir."

Emily, Karl Svensson'un evinden çıktıklarından beri tek kelime etmemişti. Alexis burnunu arabanın camına dayamış, dalgın bir şekilde manzarayı izliyordu. Gökyüzü kapalı ve basıktı. Gün daha başlamamış gibi geliyordu. Ağaçlar karın ağırlığı altında eğiliyordu, tıpkı geçen yılların yüküyle eğilen yaşlı bir adam gibi.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Alexis irkildi. Emily'nin sesi onu hüzünlü rüyalarından çekip çıkarmıştı. Düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

"Kusura bakma, dün akşam benim yüzümden marinadaki incelemen yarım kaldı..."

"Sorun değil. Sabah tekrar gittim. Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Senin cevap verebileceğinden pek emin değilim..."

Emily bir şey söylemedi, önüne bakıyordu.

"Bana diğer kadınlardan bahset, Londra'daki diğer iki kurbandan."

"Onlar iki erkek çocuğuydu."

"İki ço..."

Alexis, üç kurbanın da otuz kırk yaşları arasında, Linnéa gibi sarışın ve hatta uzun saçlı olduklarını sanmıştı. Böylesi hiç aklına gelmemişti. Çocuklar. Bu yeni bilgiyi sindirebilmek için bir an gözlerini kapattı.

"Yaralar aynı mıydı?"

Emily kafasıyla onayladı.

Alexis'in göğsüne bir acı saplandı. Çocukların çektiği korkunç acıyı düşünüyordu. Anne ve babasının, diğer aile üyelerinin yaşadığı dayanılmaz kederi. Aklına yeğenleri geldi. İçini tikslenme sardı, kalbine hüznün çöktü. Ama

güçlü olmak zorundaydı. Emily'nin önünde bir kez daha gözyaşlarına boğulamazdı.

Alexis kendi tarafındaki camı hafif araladı, yüzüne soğuk hava dalgası çarpınca biraz kendine geldi.

"Aynı imzayı fakat farklı metotları kullanan iki ayrı katil olduğunu mu düşünüyorsun?" diye devam etti, sesi gergindi.

"Olabilir."

"Linnéa belki de onları şaşırttı?"

"Şaşırttı mı yoksa fark mı etti?" diye devam etti Emily, gözünü yoldan ayırmadan.

Alexis sırtından soğuk terler aktığını hissetti.

Polisin Linnéa'ya yakın olan herkesten şüphelendiği ortadaydı.

15 Ocak 2014, Çarşamba

Neşteri çelik tepsiye bırakıyor. Neşterin ağzı ve kan sıçramış olan sapı mavi emici kâğıda değince kâğıt buruşuyor.

Daha önce duvarlar nemliydi. Buraya getirilenler korkularını ve endişelerini kusuyorlardı. Gözyaşları yağmur damlaları gibi yere dökülüyordu. Nihayet ağlamayı bıraktıklarında onların suçlayıcı ve korku dolu gözlerine bakıyordu.

Ama artık o gözler yok. Derin bir sessizlik çöktü. Huzur veren, rahatlatıcı bir sessizlik. Çocuğun hiç sesi çıkmıyor, artık gözlerinde korku yok. Göz çukurlarını ve çocuğun boynunda açtığı kesiği gazlı bezle sarıyor. Antiseptik bezle alnını, burnunu ve çilli yanaklarını temizliyor. Sonra da omuzlarını, vücudunu ve kanını emmesi için pamuk koyduğu göbeğini. Islanan bezi kenara fırlatıyor ve temizleme işini parmaklarına geçirdiği küçük, ince bir bezle tamamlıyor. Bezi, kulak deliklerinin derinlerine ulaşmak, kulaklarının kenarını ve karnını silmek için kullanıyor.

İş tulumunu, maskesini, galoşlarını ve saçlarını arkada tutan şapkasını çıkarıyor; çalışma odasının yanında inşa ettiği küçük mutfığa giriyor. Bir kâsedan aldığı zeytini ağzına atıyor, tezgâhın kenarına bıraktığı limon dilimlerinden birini somurarak yiyor. Ardından limon dilimini bardağın içine atıyor. Bir yudum alıyor ve gözlerini kapatıyor. Kabarcıklar damağına değerken dilini de yakıyor.

Tanrım, nasıl da susamışım!

GUSTAF BRATT RESTORAN, FALKENBERG

15 Ocak 2014, Çarşamba, 19:00

Alexis nefessiz kalmış bir hâlde restoranın kapısını itti. Restoran otele çok yakın olmasına rağmen kısacık yolda tepeden tırnağa donmuştu.

Pizza alıp odada yerim düşüncesiyle dışarı çıkmış ama sonra restoranın büyük ekmek sepetini ve huzur veren mum ışıklarını hatırlayınca fikrini değiştirmişti.

Restoranda pek kimse yoktu. Küçük, yuvarlak bir masaya geçti ve *scallop carpaccio*'nun* yanında bir kadeh Pouilly Fumé sipariş ettiği sırada Bergström, yanında neredeyse onunla aynı boyda olan bir kadınla içeri girdi.

Komiser onu fark edince başıyla selamladı. Alexis de elini sallayarak karşılık verdi, ardından şarabına devam etti. Neyse ki şarabını kimseyle paylaşmak zorunda değildi.

Ekmek sepetindeki son çavdar ekmeğini ısırmak üzereydi ki Bergström'ün yanındaki kadının masasına doğru geldiğini fark etti. Kıvrak, samimi bir gülümseme yüzünü aydınlatıyordu.

“İyi akşamlar Alexis, ben Lena, Lennart'ın eşiyim.”

Alexis, ekmek parçasını bir kenara bırakıp kadınla tokalaştı.

* Scallop carpaccio: Bir İtalyan mezesi.(çev. n.)

“Gelip bize katılmak ister misin? Buradaki son gecen olduğunu öğrendim. Yalnız başına yemek yemeni istemem, gel hadi.”

Alexis’in başka seçeneği yoktu. Daveti reddetmek büyük kabalık olurdu.

Memnun olmuş gibi görünmeye çalıştı ve küçük, yuvarlak masasından kalktı.

“Stellan da birkaç dakikaya burada olur. Umarım senin için sakıncası yoktur,” dedi Lena telefonla konuşan Bergström’ün yanına otururken.

Bu iş giderek tuhaflaşıyor, diye düşündü Alexis, insanlardan kaçan biriymiş gibi hissederek. Dün akşam Stellan’ın Linnéa’nın sevgilisi olduğunu düşünerek onun evinden hemen çıkmıştı. Şimdi de onunla aynı masada oturmak zorunda kalmıştı!

“Özür dilerim, Alexis,” dedi Bergström, telefonu kapatıp. “Eşime seni rahat bırakmasını söyledim ama onu ikna etmek pek de kolay değildir.”

Lena gülümsedi ve eşinin elini tuttu, ardından garsonu çağırdı ve Alexis’in içtiği şaraptan sipariş etti. Şarap kadehlere dökülürken Stellan geldi. Herkese selam verip Alexis’in yanına, Bergström’ün karşısına oturdu.

“Bu güzel hanım yalnızdı. Bizimle oturmasının daha doğru olduğunu düşündüm,” diye açıkladı Lena. “Sen nerelerdeydin?”

“Molin ile birlikteydim,” dedi Stellan umursamadan.

“Ne istiyormuş?”

“Yazlık ev işine Noel’de değil de yazın başlamamızı istiyor.”

“Bu yaz mı? İyi ama zaten elimizde Stockholm’deki iki şantiye, bir tane de deniz aşırı şantiye var!”

“Mazeret kabul etmiyor,” dedi Stellan.

Bergström kahkaha atmaya başladı. “Zavallı Alexis, ne konuştuğunuz hakkında hiçbir fikri yok!”

Alexis bir şey demedi.

“Lena ve Stellan birlikte çalışıyorlar. Ağabeyle kardeşin anlaşılamadığında ortaya çıkan problemleri sana anlatmaya kalksam...”

Alexis’in şaşkınlıktan gözleri açıldı.

“Sen de mi bilmiyordun? Arkadaşın Emily kesinlikle dedikodu yapmıyor, öyle değil mi?”

“Kusura bakma, benim hatam,” diye araya girdi Stellan. “Sana söylemem gerekirdi...”

“Aile yemeğine hoş geldin,” diye espri yaptı Lena, bir kadeh daha şarap alırken Alexis’e göz kırparak.

GRAND OTEL, FALKENBERG

15 Ocak 2014, Çarşamba, 20:00

Emily, belinde sarılı havluyla duştan çıktı ve yatağa oturdu, vücudundan hâlâ su damlıyordu. Önünde bir düzine fotoğraf ve not defteri vardı.

Pazar gece yarısı Pearce kadının evine geldiğinde, İsveç'te Hampstead kurbanlarıyla aynı yaraları taşıyan bir ceset bulunduğunu söylemesini beklemiyordu.

Normalde katiller aynı bölgeden insanları öldürürler. Ancak Falkenberg polisinin verdiği detaylar –parçalanmış soluk borusu, gözlerin oyulması ve kollara kazınmış bir harf– şüpheye yer bırakmıyordu: Linnéa Blix'in öldürülmesi, Londra'dan kilometrelerce uzakta da olsa, bu cinayetlerle alakalıydı. Bu yeni ölüm, Emily'nin soruşturmasıyla ilgili her şeyi değiştirmişti. Baştan başlamak zorundaydı. Emily başucundaki komodinin üzerinden yulaflı bisküvi aldı ve sessizce yedi.

Karl Svensson'un evinden dönerlerken Alexis'i otele bırakmış, otopsi raporuna bakmak ve Bergström'ün isteği üzerine İngilizce olarak hazırlanan yakın civarla ilgili bilgileri almak için karakola gitmişti. Beklediği gibiydi, şaşılacak bir şey yoktu. Ancak adli hekimin hazırladığı sonuçlar İsveççeydi. Emily ve Komiser toplantı odasında oturdular. Bergström hiç itiraz etmeden raporun tamamını Emily için çevirdi.

Adli hekime göre Linnéa Blix, cesedi bulunmadan bir hafta önce öldürülmüştü. Ki bu da Ocak ayının dördüne ya da beşine yani hafta sonuna denk geliyordu. Linnéa İsveç'e geldiğinden beri telefonunu pek kullanmadığından cep telefonu kayıtlarından bir şey çıkmamıştı.

Hampstead'te bulunan çocuk cesetleri gibi oksijen yetersizliğinden boğularak ölmüştü. Adli hekim, boyununun etrafında bir tür banttan kaynaklanan yapıştırıcı madde bulmuştu. Katilin metodu İngiliz katilinkine benziyordu ve kurbanın kafasına torba geçirip boynuna sıkıca bantlamaktı.

Gözlerini oymayı soluk borusunu parçalamayı, koluna harf kazımayı ve kurbanın vücudunu temizlemeyi onu öldürdükten sonra yapıyordu, tıpkı Londra'daki kurbanlarda da olduğu gibi. Gözlerin ve boyunun etrafındaki kesikler, üç kurbanda da neşterle ve titizlikle yapılmıştı.

Komiser, katilin neşter kullanımına ve yaraların cerrahi durumuna bakınca, bunun medikal geçmişli olan bir suçluyu işaret ettiğini öne sürdü. Emily kafasını salladı. Bir katilin anatomi bilgisi nadiren gerçek işiyle alakalı olurdu. Sosyopatların ve psikopatların genelde tuhaf hobileri vardı.

Ne çocuklarda ne de Linnéa'da cinsel saldırı bulgusu vardı. Linnéa'nın vücudunda bulunan dokuların neredeyse hepsi öldürüldüğünde giydiği kıyafetlerden kaynaklanıyordu. Önceki iki kurbanda olduğu gibi katil izini sürmeye yarayacak hiçbir iz bırakmamıştı: Tek iz bile yoktu.

Emily yatağın üzerine yaydığı üç olay yerinin de fo-

toğraflarına baktı. Hepsi birbirine benziyordu, Linnéa'nın tıraşlanmış cinsel bölgesi bile, estetik olarak çocukların tıraşlanmış cinsel bölgelerine benziyordu.

Emily, konu olay yerlerini karşılaştırmaya gelince farklılıklardan çok benzerliklere odaklanmanın en iyisi olduğunu tecrübelerinden biliyordu. Ancak buradaki farkları da göz ardı edemezdi: Linnéa'nın ölümünde kurbanın yaşı ve cinsiyeti, koluna Y yerine X kazınmış olması ve X harfinin diğerlerinden daha derin kazınması aradaki farklardı. Linnéa'nın cesedinin gömülmemesinin sebebi Falkenberg'teki donmuş zeminin epey sert olması olabilirdi ki bu aynı zamanda cesedin neden görünmez bir yere, sandalın altına saklandığını da açıklıyordu.

Emily havluyu sıyırdı, bacaklarını uzattı ve geriye doğru esnedi. Parmağıyla Linnéa'nın karın üzerindeki fotoğrafını kenara kaydırды. Katil Linnéa'nın yüzünü kapatmamış, saçlarını da kesmemişti. Bu, katilin Linnéa'ya öfkelenmediği, onu cezalandırmak istemediği anlamına mı geliyordu? Pek mümkün değildi ama belki de onu tanıyordu.

Emily yataktan kalktı, su ısıtıcısının düğmesine bastı ve kupasına sallama çay attı.

Katilin metodundaki değişiklikler birçok farklı teori üretmesine sebep oluyordu.

İlk teorisi şuydu: İki katil vardı, biri diğerinden daha baskın karakterdeydi. İsveçli katilin kriminoloji kimliği henüz tam olarak bilinmiyor, o sadece Londra'daki katilin çalışma metotlarından ve fantezilerinden etkileniyordu.

Emily kupasına sıcak su doldurdu ve tekrar yatağa oturdu.

İkinci teorisiyse şuydu: Tek katil vardı; Londra'daki. İsveç'le bağlantısı bulunuyordu ve rastgele öldürüyordu. Linnéa Blix şans eseri karşısına çıkmıştı.

Üçüncü olasılıksa şöyleydi: Tek katil vardı, Linnéa onu tanıyordu ve İsveç'te tekrar karşılaşmışlardı.

Son iki varsayımda da katil olağan prosedürünü uygulamıştı. Kurbanın kadın olması nedeniyle ve onu toprağa gömememesinden dolayı katil her zamanki yönteminden sapmak zorunda kalmıştı.

Emily, yavaşça çayını yudumladı.

Her hâlükârda suçlu ya da suçlular, yaraladıktan sonra her zaman cesetleri temizliyor, ardından gömmeye çalışıyordu. Bunu, eğer varsa pişmanlıktan belki de saygıdan yapıyordu.

Emily kaslarındaki sertliği gidermek için omuzlarını hareket ettirdi.

Gözleri kesik boğazlardan, karanlık boş göz çukurlarına ve kurbanların sol kollarına kazınmış harflere kaydı.

Harfin yönü her cesette farklıydı. Omuz-el hizasına bakıldığında, Linnéa'nın kolundaki X düzdü, kuzeyi gösteriyordu. İlk kurbanın kolundaki Y sağa dönüktü, kuzey-kuzeydoğuyu ve ikinci kurbanın Y'si doğu-güneydoğuyu işaret ediyordu.

Ancak bu yön göstergeleri bir sonraki kurbanın nerede olacağını ya da nerede yaşadığını veya kurbanın kimliği konusunda herhangi bir ipucu vermiyordu. Emily farklı varyasyonlar düşünemiyordu. Pearce'ın ekibinde bu konuda çalışan bir sürü insan vardı ama kimse bir fikir üretemiyordu.

Çıkarılan soluk borusu büyük bir problem olduğunu gösteriyordu: Katil kesinlikle halüsinasyon görüyor ve kurbanlarının konuşmasını veya bağırışlarını duymak istemiyordu. Gözlerin oyulması iki şekilde yorumlanabilirdi: Katil ya kurbanlarının dehşet içindeki bakışlarını görmek istemiyordu ki bu bakışlarda kendi acımasızlığı da saklıydı ya da onları kör ederek acı gerçekten koruyordu. Hangisi doğrudu? Emily'nin elinde hiçbir ipucu yoktu.

Defteri aldı, son notlarını okudu. Linnéa'nın eski kocasıyla alakalıydı. Adam bir kere bile eski eşinin adını ağzına almamıştı. Sürekli "o" diye bahsetmişti. Bu noktada Emily, Stellan'a katılıyordu, Svensson bir narsisti, atölyesinden bahsedildiğinde ne kadar da heyecanlanmıştı. Ama bir şey saklayan bir narsisti. Tüm beden dili bir şey söylüyordu: Kollar çapraz, dişler sıkılmış, gözler dalgın. Emily ona atölyesine girip giremeyeceğini sorduğunda Svensson tehdit edilmiş gibi hissederek hemen savunmaya geçmişti.

Ancak görünen oydu ki Bergström'e göre hâkim, sadece şüphelere dayanarak atölyeyi arama iznini vermeye pek istekli değildi.

Emily beklemek zorundaydı. Bir sonraki kurbanı beklemeliydi.

Fotoğrafları topladı, defteriyle birlikte odanın güvenli bir yerine kaldırdı. Hızlıca dişlerini fırçalayıp yatağına kıvrıldı.

Işığı kapatmadan önce komodinin üzerindeki küçük siyah kutuyu açtı ve kısa bir süre bakıp kaldırdı.

HAMPSTEAD VILLAGE, LONDRA

16 Ocak 2014, Perşembe, 18:00

Emily üç büyük adımda Holly Bush barına çıkan dik yokuşu tırmandı. Kafasını sallayarak Bridge'i selamladı. Kapıda duran fedai yıllardır sigara içmekten kartlaşan sesiyle, "Selam Em," dedi.

Profil uzmanı barın arkalarına doğru yürüdü ve sağdaki küçük odaya girdi. Dedektif Başkomiser Jack Pearce yuvarlak masada oturuyor ve önünde iki köpüklü bira duruyordu.

"Heathrow'dan mı?"

Parkasını çıkardı ve karşısına oturdu.

"Sadece eşyalarımı eve bıraktım."

Siyah biradan bir yudum aldı ve amirine baktı.

"Daha hâlâ yolcu manifestolarını derinlemesine araştırıyoruz," dedi Pearce ifadesiz bir şekilde.

Emily yavaşça kafasını salladı.

"Bak, sende çok iyi biliyorsun ki bu çok vakit alacak bir şey, İsveç'teki yedi havaalanı, üstüne bir de Kopenhag. Bir haftada Londra'dan İsveç'e ve Kopenhag'a kaç uçak kalktığından haberin var mı? Bu, incelenmesi gereken bir sürü isim demektir ve çok zaman alır. Emily eski bir şarapmış gibi birasını yudumlamaya devam etti.

Pearce arkasına yaslandı, daha kısık bir sesle devam

etti. "Şimdiye kadar hiçbir şey bulamadık. Yolcu listelerinin hiçbirinde Linnéa'ya yakın görünen kimse yok. Hepsi ortada: Alba ve Paul Vidal Londra'daydı, Alexis de öyle. Peter Templeton Lozan'da ve Anselme de İskandinavya'ya geçmeden önce Berlin'deydi. Hiçbir listede isimleri yok. Yani benim tarafta ilerleme yok. Peki, sen ne yaptın, İsveç'te bir şeyler bulabildin mi?"

"Stellan Stockholm'deydi. Karl Svensson Falkenberg'de genç bir kadınla evdeydi ki bu mazeretini açıklar."

"Svensson yakınlardaymış, Eklund da Stockholm'e arabayla gitmiş olabilir."

"Aynı şey Londra'dakiler için de geçerli. Onlar da İsveç'e feribotla geçmiş olabilirler."

"Biliyorum Emily, biliyorum," diyerek birasını yudumladı. "Stellan Eklund, Bergström'ün kayınbiraderi değil mi?"

Sessizce kafasını salladı.

"Eski polis, değil mi?"

Yine kafasını salladı.

"Linnéa'nın eski sevgilisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Emily kafasını oynattı.

"Emily lütfen bir şey söyle artık. İşaret dili bilmiyorum ben," dedi Pearce.

"Hayır, Linnéa Blix'in eski sevgilisi olduğunu düşünmüyorum," dedi sakince, gözlerinin içine bakarak.

"Vaktin varsa bir şeyler yiyelim mi?"

"Aç değilim."

Pearce, birasını bitirdi ve kalktı. Emily'nin parkasını giymesini bekledi ve onunla birlikte bardan çıktı.

Hafif yağmur çiseliyordu. Emily'nin arabasını park ettiği Hampstead Caddesi'ne doğru sessizce yürüdüler. Vedalaştıktan sonra Emily çok yakında olan evine Flask Walk'a doğru ilerledi.

Giriş kapısını kapatınca arkasına yaslandı; ellerini cebine sokup küçük siyah kutuyu çıkardı. Açtı, bir süre baktı, sonra tekrar kapattı ve konsolun üzerine koydu.

Şimdi gerçekten acıkmıştı.

LANCASHIRE COURT, LONDRA

17 Ocak 2014, Cuma, 12:00

Sert rüzgâr gökyüzündeki bulutları dağıtmıştı, şimdi nerdeyse yaz havası vardı. Şemsiyelerini kaldırıp atan Londralılar, bu güzel havanın tadını çıkarmak için West End sokaklarına doluşmuştu. Alexis, Alba'nın ofisine birkaç adım ötedeki Hush'un terasına geçti. Alba hafif yağmurlu ve hâlâ ıslak olan yokuştan aşağı inerken arkadaşına el salladı.

Alba, Alexis'in karşısına oturdu, sırt çantasının askılarını sandalyeye geçirdi ve montunun düğmelerini açtı.

"Sadece bir şeyler atıştırıp döneceğim ama herkes bana dünyanın öbür ucuna kampa gidiyormuşum gibi bakıyor, düşünebiliyor musun?"

Derin bir iç çekti.

"Sen nasılsın? İyi misin, çok mu yoruldun?" Ekmek sepetinden bir galeta çubuğu aldı.

"Her şey yolunda. Bu sabah Peter ile telefonda konuştum. Bir süre sende kalacak olması iyi bir fikir."

"Tanrım berbat, tüm bu olanlar korkunç, çok korkunç... Peter yıkıldı resmen. Paul onu işe geri dönmeye ikna etti. Doğrusu bu muydu, bilmiyorum ama... Linnéa ile yaşadığı evde kalmasına izin veremezdik. Bu mümkün değil."

Alba bir süre metronomu durduruyormuş gibi işaret parmağını yüzünün önünde gezdirdi. İşaretini gören garson, siparişleri almak için geldi. İkisi de patates kızartması ve hamburger istedi, yanında da diyet kola.

“Soruşturmayla ilgili bir gelişme var mı?” diye devam etti Alba, bir galeta çubuğu daha alırken.

“Hayır,” diye yalan söyledi Alexis, masadaki beyaz peçeteyi düzeltirken.

Alba kafasını salladı. “Gerçekten anlamıyorum,” dedi. “Bilirsin saçma bir deyiş vardır, ‘Bana bir çimdik at yoksa rüya mı görüyorum?’ İşte şu anda aynen böyle hissediyorum. Öyle korkunç bir durum ki gerçek değilmiş gibi hissediyorum. Hâlâ Linnéa geçerken ofisime uğrayıp bildiği tek İspanyolca ifadeyle ‘*Hola Sangria!*’ diyeceğini sanıyorum.” Alba gözlerinin yumdu, gözyaşlarını engellemek için dudaklarını ısırды.

Alexis sandalyesinde kıpırdandı, sırtı çok feci ağrıyordu. Arkadaşının onu teselli edecek bir kucağa ihtiyacı vardı ama bu enerjiyi kendinde bulamadı. Sanki Alba’yı teselli etmeye çalışmak, kendi üzüntüsünün yükünü artıracakmış gibiydi.

Alba tekrar gözlerini açtı ve yeniden derin bir iç çekti ve bu sefer daha yüksek sesle konuşmaya başladı. “Ofisi görmem gerek, Alexis! Her köşede biri burnunu çekiyor, bu dayanılmaz bir şey. Kızların hepsi Linnéa’yı çok az tanımalarına rağmen hiç durmadan hıçkırarak ağlıyorlar, bu beni çıldırtıyor.”

Garson hamburgerleri getirdi. Alba, istemeyerek de olsa birkaç ısırık aldı.

“Peter’a Linnéa’nın cesedinin ne zaman teslim edileceğini bilmediklerini söylemişler, biliyor musun? Hâlâ İsveç’te, düşünebiliyor musun? Cenaze töreni bile yapamadık onun için. Konuyu kapatmamızı nasıl bekliyorlar? Bir gün bu konuyu unutabilecek miyiz?”

“Hiçbirimiz unutamayız,” dedi Alexis hemen.

Alba durdu, ne kadar bencil ve düşüncesiz olduğunu fark etti.

Sessizlik fırtınalı gökyüzü kadar ağırdı.

En sonunda Alexis sessizliği bozdu, “Mesajında bahsettiğin anma töreni neydi?”

“Little House Mayfair, Peter’a ulaşmış, yani telefonu Peter açmış. Yarın akşam Linnéa’yı anmak için bir tören düzenlemek istiyorlar. Senin de bu konuda fikrini almak istedim.”

Little House Mayfair kulübü Linnéa’nın ikinci evi gibiydi. Alexis sık sık arkadaşıyla öğle ve akşam yemeklerini orada yedi. En son Linnéa ile orada görüştüğünde, İsveç’e gitmeden önce, birkaç kadeh şarap içmişlerdi.

“Bu çok iyi fikir, Alba”

Linnéa’yı anmak için bir akşam, en sevdiği yerde, arkadaşlarıyla, meslektaşlarıyla birlikte... Belki de katiliyle bile...

BUCHENWALD TOPLAMA KAMPI, ALMANYA

Ekim 1944

Hess, Erich'i Blok 46'nın içine doğru itti.

Erich, yorgunluktan bitip tükenmiş hâlde yere yığıldı. SS subayının copunu da hemen sırtında hissetti.

"Yeter!"

Oldukça otoriter, kurşunun duvara çarpması kadar sert, genç bir ses duyuldu. Erich başını kaldırdı ve koridorun sonundaki gri çelik kapının yanında duran ve beyaz iş tulumu giyen adamı gördü.

"Bu kadar yeter, teşekkürler, Manga Komutanı Hess. 20076 numara burada, benim yanımda kalabilir."

SS subayı aşağılanmış hissederek dudak büktü. Koridorda yürüdü ve doktorun Erich'e revirde verdiği formu teslim etti.

Hess aniden dönüp asker selamı vererek, "Binbaşı Fleischer," dedi.

Fleischer, el sallayarak Erich'e onu takip etmesini söyledi.

Erich'in girdiği oda ölülerin gömüldüğü yer kadar genişti, duvarları beyaza boyanmıştı ve zemin kahverengi fayanslarla döşenmişti. Formaldehitin keskin kokusunu hemen aldı.

Fleischer, dört parlak otopsi masasının önüne oturdu ve katlanmış kâğıdı açıp dikkatli bir şekilde okudu. Özenle arkaya taranmış saçları, ölümle anılan bu odaya hiç uymuyordu.

“Anlaşılan bir sağlık sorunun yok,” dedi mavi gözlerini Erich’e dikerek.

“Neyse, her hâlükârda revire son gidişindi. Hess gelirken seni biraz tartaklamış gibi.”

Erich’in üstündeki kanlı, yırtılmış, çamura bulanmış kıyafetlere baktı.

“İğrenç kokuyorsun, üstündeki bu yırtık pırtık kıyafetleri arkadaki fırına at gitsin.” Fleischer başıyla odanın diğer ucunu göstermişti.

Erich arkasına döndü, içeri ilk girdiğinde fırını fark etmemiş, otopsi masaları tüm dikkatini dağıtmıştı. Fırın çok büyük değildi ama tek kişi içine sığabilirdi. Krematoryumdaki koca fırınlarla karşılaştırılmazdı.

Erich, fırının oraya gitti ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde üstünü çıkardı, sanki Hess hâlâ orada bekleyip ona acele ettiriyormuş gibi.

“Şuradaki hortumla duş teknesinde yıkan.”

Bir an şaşıtı kaldı ve ters dönmüş kovanın üzerindeki siyah sabun parçasına baktı. Suyu açtı ve yüzünü yıkadı. Su dudaklarına değdikçe ağzını açtı, kurumuş boğazındaki ağrıları yatıştırması için lıkır lıkır içti.

“Git yıkan dedim sana, sabunu kullan.”

Suyun buz gibi soğuk olmasına ve kesiklerinin sızmasına rağmen Erich bu hiç beklenmedik duş fırsatının her saniyesinin tadını çıkardı, aylardır üzerinde biriken kiri attı ve yeniden insana benzedi.

“Kurulanmak için çarşafı kullan.”

Erich, Fleischer’in sesiyle irkildi. Burada olduğunu tamamen unutmuştu. Taburenin üzerindeki çarşafı aldı; beyaz, temiz ve kalındı.

Fleischer, otopsi masalarına yaslanarak Erich’in kurulanmasını izledi.

“Biliyor musun, Erich, seni buraya getirtmek hiç de kolay olmadı. Çok zordu. Neden zeki bir tıp öğrencisinin ve cerrahi asistanının taş ocağına düştüğünü ardından da krematoryuma sürüldüğünü merak ediyorum. Revirde, Blok 50’de veya hiç olmazsa patoloji blokunda olman gerekiyordu. Ama öyle olmadı. Birisi ormanda terlemeni ya da insanların diri diri yakıldığı fırınları görmeni istemiş.

Erich çarşafı taburenin üzerine koydu. Fleischer ceketinin kollarını düzeltti.

“Sen de bu durumdaki ironiyi görüyorsun, değil mi? Kendi türünün hayatını kurtarmak için eğitilen bir adam, bunu yapmak yerine onları yakmak zorunda kalıyor. Ve çok iyi biliyorum ki sadece ölüleri yakmıyordun. Her şey konuşuluyor, bilirsin. Ancak geçen hafta sorularıma cevap alabildim. Doktor Ellenbeck ile birlikte kampta akşam yemeği yiyordum, o anlattı her şeyi. Bir sürü saçma sapan olaylar silsilesi... Ama tabii ki bunlar savaş zamanında olabilecek şeyler, değil mi? Tek hata bir adamın hayatının akışını değiştirebilir... SS Binbaşı Ding-Schuler meslektaşına birkaç tane *prespapye** hediye etmiş. Ancak senin baban Doktor Reinhard Ebner hediye kabul etmemiş. Üstelik buna sinirlenecek kadar da cesurmuş.

* Alm. Kâğıt tutucu, kâğıtların uçmasını önleyen ağırlık. (çev. n.)

Erich'in boğazı düğümlendi ve göğsünü bir acı kapladı.

"İtiraf etmeliyim ki pek de hoş bir hediye değilmiş: *Prespapyeler*, insan kafasından ya da en azından Yahudilerin kafasından yapılmış, mumyalanmış, kemiksiz, Pasifik'teki bazı adalarda daha önce kullanılmış metotlarla küçültülmüş ve ardından mermer kalıplara konmuşlar. Yani doğal olarak, Ding-Schuler Doktor Reinhard Ebner'in oğlunun şaşırtıcı bir şekilde kampımıza getirildiğini öğrenince seni en iyi şekilde karşılamak istedi."

Bir kapı çarptı, muhtemelen blokun giriş kapısıydı.

"Binbaşı Fleischer!" koridorda gür bir ses yankılandı. SS askerlerinin sesinde her zaman görülmemiş bir öfke vardı.

"İçeri gel, Hans."

Geniş omuzlu SS askeri, önünde tahta araba itekleyen bir mahkûmla odaya geldi.

Fleischer parmağıyla otopsi masalarından birini gösterdi.

Mahkûm arabadan teker teker dört ceset çıkardı ve cesetleri sırtına alıp kimseyle göz göze gelmek istemeden, onları çelik masaların ortasına koydu.

Fleischer, Erich'e yaklaşmasını işaret etti.

Erich masaya yaklaştı ve dört çocuğun cesedini gördü, her biri katlanılmaz işkencelerin ardından feci şekilde yaralanmıştı. Küçük çocukların bedenlerindeki insanlık dışı yaralara bakıp kaldı.

"Teşekkürler, Hans," dedi Fleischer.

Asker selam verip mahkûm ve tahta arabasıyla hızla oradan ayrıldı.

Fleischer yorgun bir şekilde iç çekti. "İmparatorluk araştırmama güvenmiyor. Bana verdikleri tek şey Buchenwald'deki bu laboratuvar ve bir sürü sıksa ve sakat insanın arasından seçtiğim birkaç işçi. Çok şey istemiyorum ki ben. Aramızda kalsın ama asistanımın Alman, Fransız veya Yahudi bile olması benim için önemli değil. Tek istediğim, yapacağım şeyler için gereken yeteneklere sahip biri. Şimdi seçimimin doğru olup olmadığını göreceğiz."

Paslanmaz çelik tepsiyi aldı ve üzerine bir neşter koyup Erich'e uzattı.

"Neler yapabileceğini göster bana, Erich."

ALEXIS CASTELLS'IN EVİ, HAMPSTEAD VILLAGE, LONDRA

17 Ocak 2014, Cuma, 17:30

Alexis az önce yazdığı paragrafı sildi.

Öğleden sonra botunca hiçbir şey yazamamıştı. Ne yazarsa yazsın kelimeler düşünceleriyle birlikte siliniyordu. Bir arı sürüsünün kovandan dağılması gibi düşünceleri dört bir yana savrulmuştu, kafasını toplayamıyordu. Aklı Torsviks småbåtshamn ve Linnéa'nın yaralarla dolu cansız bedenindeydi, daha sonra katil Rosemary West'in gençlik yılları hakkında yazmak zorunda olduğu bölüm aklına geldi. Ardından tekrar Hampstead'i ve iki çocuğun, kendi oturduğu eve çok yakın olan ormana gömülü cesetlerini düşündü.

Zihnindeki parazit gibi düşüncelerden kurtulmak için kafasını bir o yana bir diğer yana salladı ve dizüstü bilgisayarın yanında duran fincanını dikkati dağılmış şekilde eline aldı. Soğumuş sütlü çayını yudumlarken yüzünü buruşturdu. Gergin bir hâlde çayını tekrar ısıtmak için kalkıp mutfığa yürüdü.

Keşke biraz dinlenip zihnini kuşatan tüm bu alakasız düşüncelerden kurtulabilseydi. Ancak korkunç ve zararlı bir takıntı olmasına rağmen etrafında gerçekleşen cinayetleri düşünmekten kendini alamıyordu. Cinayetler

hakkında düşünmekle ve soruşturmaya yardım etmeye çalışmakla belki de arkadaşını kaybetmenin üzüntüsünü ve acısını geride bırakabilirdi.

Üzerinden buhar yükselen çayıyla yeniden masasına geçti. Sabah yazdığı sayfaları tekrar okudu ve notlar aldı, sonra yılgınlıkla gözlerini kapattı. Bugün daha fazla yazamayacaktı.

Başka seçeneği yoktu, düşüncelerini özgür bırakacaktı.

17 Ocak 2014, Cuma

Güneşin masmavi gökyüzünde parladığı günün ardından, böyle yıldızsız bir gece beklemiyordu. Yoğun. Bulutlu.

Hava kararmaya başlayınca, eşyalarını topluyor ve dolaşmaya çıkıyor.

Hampstead Heath'e karanlık bir saat önce çökmüştü. Nemli soğuk, yürüyüş kıyafetinin içine sızıyor ve kalçalarını donduruyor.

Kuzeydoğu yönünden, Highgate'in yakınlarından parka giriyor. Tüm diğer spor yapan koşucular gibi kapüşonu kafasındayken ve bir elinde su şişesi varken koşmaya başlıyor. Çok az kişi böyle karanlık bir gecede ormana girmeye cesaret edebilir, o, gereksiz yere risk almayı seviyor.

Cole'un cesedinin bulunmasından sonraki ilk birkaç haftada, Scotland Yard katili yakalama umuduyla olay yerine yakın olan polisleri görevlendirmişti. Cole ve Andy'yi ziyaret etmek için geri dönmeli miydi? Olay yerini gözetleyen hantal polislerden metrelerce ötede, sakince oturuyor. Saatler geçiyor ama kimse tarafından fark edilmiyor. Aptallar bir saniye bile varlığından şüphe etmiyorlar. Ne bir şey görüyor ne de duyuyorlar. İncelemesine başlamak için tek yapması gereken şey, nöbetleri bitene kadar beklemek.

Kalın gövdeli ağaçların arkasında duruyor ve gece görüş dürbününü yüzüne tutuyor. Yarın yeni küçük cesedini getirecek fakat nereye gömeceğine henüz karar vermedi.

Çantasının fermuarını çekiyor ve tekrar yürümeye başlıyor. Kendini memnun etmek için küçük bir gezintiye çıktı. Çalışların arasından geçiyor, iki koca ağaç gövdesinin arasında dolanıyor ve sağ tarafındaki çamurlu yoldan dikkatlice iniyor.

Cole'un mezarından sadece yirmi metre ötedeki, yapraklarla dolu iki ağacın arkasında duruyor.

Elbette ki küçük çocuğun hâlâ onu bıraktığı yerde, huzur ve sessizlik içinde olmasını tercih ederdi.

Bununla birlikte, onu gömdüğü ve mavi beyaz polis şeridiyle kaplanmış toprağa bakmak oldukça heyecan verici. Mezarı sahneye benziyor. Devler gibi zıplayarak gökyüzüne ulaşan ve Y şeklinde birbirine uzanan ağaçlarla çevrili görkemli bir sahne gibi.

Birdenbire kalbi delicesine atmaya başlıyor, kalbi, bir mahkûmun hücresinin parmaklıklarına saldırması gibi göğsüne çarpıyor.

Alexis Castells orada ve fenerinin ışığı mezarın etrafında geziniyor. Katil, ardında bıraktığı çalışmasına imrenerek bakıyor. Yanında yüzünü göremediği, kapüşonu kafasına geçirilmiş başka biri daha var. O da eserinin istirahat yerine bakıyor.

Heyecan tüm vücudunu sarıyor, göz bebeklerini açıyor ve penisini sertleştiriyor.

Onu böylesine heyecanlandıran şeyi Öteki'ne söyleyecek. Eserinin ne kadar beğenildiğini ona anlatacak. Böylece, belki de bunu yapmaya devam etmesine izin verebilir.

THE FREEMASONS ARMS BAR, HAMPSTEAD VILLAGE, LONDRA

17 Ocak 2014, Cuma, 20:00

The Freemasons Arms kalabalıktı, Alexis fısır fısır konuşmaları ve kahkaha seslerini duyabiliyordu. Kumtaşından şöminesi ve yumuşak deri koltukları, bara rahat ve samimi bir bağ evi havası katmıştı.

Alexis iki kadeh Mouton Cadet istedi, yanına da patates cipsi. Paketlerden birini açtı ve eliyle reddeden Emily'ye uzattı ve sonra ona aldırmadan yemeye başladı.

İki saat önce doğru düzgün çalışmasını engelleyen kafasındaki her senaryodan bıktığında, Emily'yi aramaya ve birlikte Hampstead Heath'e, olay yerlerine gitmeye karar vermişti. Şaşırtıcı olsa da Emily hemen isteğini kabul etmişti. Yola çıkmış ve hatta Alexis'i evden almayı bile teklif etmişti.

Alexis, hava karardıktan sonra oraya gitmeyi hiç düşünmemişti ama telaşlanmasına gerek yoktu. Heyecanla giyinmiş ve Londra katili kendini tekrar gösterirse diye çamurlarda, soğukta ve hatta yağmurda yürümeye hazırlıklı olmak için çizmelerini giymişti.

İki kadın ellerinde büyük el fenerleriyle ilk mezara yani Andy Meadowbanks'in gömülü olduğu yere ulaşana kadar yaklaşık yirmi dakika yürümüştü.

Emily ona tüm olayı anlatmıştı, feneri bir yandan elindeki fotoğraflara bir yandan da çukura tutuyordu.

İkinci mezarın yani Cole Halliwell'in gömüldüğü yerde dururken de onun başına gelenleri aktarmıştı.

Ardından Heath'in karşısına geçip Downshire Hill Caddesi'ne çıkmışlardı.

Tepeden tırnağa donmuş olduklarından, Alexis eve geçmeden önce bir şeyler içmeyi teklif etmişti. Emily bir kez daha teklifini kabul etmişti.

Alexis ağız dolusu Bordeaux şarabını içerken, Emily sonunda sakinleşti, diye düşündü. Emily genç kurbanlara yapılan işkencelerin detaylarını incelerken, Alexis onun bu cinayetleri teknik ve gerçekçi açılardan ele alarak korkunç olayı kısaca açıklayabileceğini düşünmüştü. Ayrıca Emily, Alexis'in gözleri dolmasın diye, yedi yaşındaki kurbanın fotoğraflarını kenarda tutmuştu.

Alexis'in soruşturmacı hâli en sonunda onu değiştirmişti, anılarını uzakta tutuyor ve duygularını bastırıyordu.

Kafasını kaldırdı. Emily kadehi elinde, kaşları çatılmış hâlde kendisine bakıyordu.

Alexis, Emily'nin daha birkaç gün önce sırtındaki sıcak elini hatırladı. Sakinleştirici ve anne şefkatiyle dolu olan, teselli ve ferahlık veren o elini...

"Erkek arkadaşım yedi yıl önce öldü, neredeyse sekiz olacak..." diye fısıldadı Alexis.

Kelimeler farkında olmadan dudaklarından dökülmüş ama birine anlatmak iyi hissettirmişti.

"Bir seri katili bulmaya çalışıyordu, onu öldüren adamı," dedi sesi hissizleşmişti.

Ellerini dizlerinin üzerine koydu, gözleri sanki karşılaştırıyormuş gibi bir bacağından diğerine kayıyordu.

“İşte tam da bu yüzden, ağır yaralı, işkence edilmiş, tecavüz edilmiş cesetleri ve onları yaralayanları, bu işken-celeri yapanları, tecavüzcüleri araştırıyorum.”

Arkasına yaslandı, masanın üzerindeki kadehini eline aldı.

“Fedakarlık yapıyormuş gibi davranamıyorum ya da onlarla empati kuramıyorum. Çünkü kurbanlara hiçbir faydam olmuyor. Katillerinin yakalanmasına yardımcı olamıyorum. Şu hayattaki psikopatları durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum. Tek yaptığım kurbanların hikâyelerini yazmak. Şimdi diyeceksin ki senin işin başkalarının acılarını anlatarak insanların kafalarını dağıtmak,” dedi Alexis.

Emily alnını kırıştırarak ona bakmaya devam etti.

“Beni yanlış anlama,” dedi Alexis. “Merakım sana çok tuhaf gelebilir ama araştırmak acılarıma ilaç gibi geliyor, diye düşünüyorum. Sanırım benim gibi biri pek yoktur. Kendiminkini unutmak için başkalarının üzüntüsünü yaşıyorum, Emily.” Gülümsedi. “Unutmak belki de doğru kelime değil. Yaşananlar hiç geçmiyor sadece bir süre sonra iyileşiyor. Tamamen unutabileceğime inanmıyorum.”

BUCHENWALD TOPLAMA KAMPI, ALMANYA

Aralık 1944

Erich gözlerini açtı.

İğrenç, kötü bir koku vardı. Etrafına bakındı, sanki duyuları onu yanıltıyordu.

Artık yatağını veya battaniyesini bir başkasıyla paylaşmıyordu. Hiç kimse onu sıkıştırmıyor, geceleri yüzünde birinin ayağıyla uyanmıyordu. Acı içindeki çığlıklar ve hıçkırıklar yoktu. Hastalıklı karınların gurultusu yoktu. Yalnızlık ve sessizlik vardı. Her günün sabahında biraz daha sığındığı sessizlik.

İlk birkaç gün suçluluk duygusuyla soğuk soğuk terleyerek uyanmıştı. Josef ve Alain öldüğünü düşünüyor olmalıydılar. İki eski arkadaşı, Buchenwald'in diğer tüm kurbanları gibi onun mucizevi bir şekilde kurtulduğu o cehennemde, hâlâ ateşteydiler.

Doktor Fleischer'in verdiği çalar saate baktı; 04:40. Kalktı, battaniyesini katladı ve hasır şiltenin yanına koydu. Artık haftada bir kez yıkadığı ve sobanın yanında kuruttuğu pantolonunu ve tişörtünü alıp giyindi.

Blok 46'ya geldiği günden bir gün sonra, bitlerden kurtulmak için jiletle saçlarını ve cinsel bölgesindeki kılları kazımişti.

Kollarındaki, koltuk altındaki ve bacaklarındaki kıllar ilk kez temmuzda jiletle kazındığından beri pek uzamamıştı. Vücudu artık kaşınmıyordu ve temiz kokuyordu.

Her akşam gece yarısı gibi Doktor Fleischer bloktan SS için ayrılan karargâha döndüğünde, Erich pantolonuyla yıkanıyor, sabun kullanıyor ve özellikle de ellerini temizliyordu.

Günün neredeyse tamamında eline bulaşan kanlar, tırnağının etrafındaki derinin rengini değiştirmeye başlamış, soluk kahverengi bir renge dönüşmüştü. Yıkandıktan sonra Buchenwald'i etkisi altına alan dondurucu soğuğu kırmak için gece gündüz yanan sobanın yanında kurulandı.

Her sabah kalktıktan sonra ve yatağa girmeden önce battaniyesinin altına saklanıp blokun kapısının etrafında bakınmayı alışkanlık edinmişti. Formaldehit dumanlarından zarar gören ciğerlerindeki ağırları azaltmak için serin havada on beş dakika nefes alırdı. Ancak bu hafta bunu yapmamıştı, rüzgâr öyle sert esiyordu ki ölümüne bile sebep olabilirdi.

Ayakkabılarını giyerken, ekimden beri hiç güneş görmediğini fark etti. Boyalı camlardan içeri yansıyan soluk güneş ışığı neredeyse hiç fark edilmiyordu.

Sobanın yanına oturdu ve bir önceki gecenin akşam yemeğinden kalan ekmek parçasıyla kahvaltısını yaptı. Yemeklerinin porsiyonu değişmişti. Hem öğle yemeği hem de akşam yemeği yiyordu hatta bazen bir kupa gerçek kahve içmesine bile izin veriliyordu. Her gün bir parça margarin veriyorlardı ve ne zaman su içmek istese

hortumdan su içebiliyordu. Önceden çok feci susuzluk çekmişti; Blok 46'da geçirdiği iki ayın sonunda bile su içtikten sonra hissettiği o mutluluk anlatılamazdı.

Doktor Fleischer, Erich geldiği gün yaptığı testi geçtikten sonra kuralları anlatmıştı. Bu test Erich'in, Fleischer'in spesifik sorularına cevap vererek üç cesede otopsi yapmasını gerektiriyordu. Çocukların tenleri hâlâ sıcaktı ve Erich incelemesini yaparken ölümün gölgesi bedenlerinde yayılıyormuş gibi hissetmişti. Daha önce hiç çocuk cesedine otopsi yapmamıştı ve hareketlerine bu kadar dikkat etmek zorunda kalmamıştı. Doktor Fleischer, titiz ve düzenli kesikler açılması konusunda ısrarcıydı. Erich hayatta kalmayı düşünerek odaklanmayı başardı. Bu da başka bir testti. Bir fırsattı, neşterin her hareketinde yeniden Münih'teki hastanede çalışıyormuş gibi hissetti. Hissettiği korkuya rağmen mesleğindeki silik anıları testi geçmesini sağladı.

Ancak dördüncü çocuğa geçtiğinde, küçük çocuk gözlerini açtı. Erich birden irkildi, en az onun kadar şaşkın olan Fleischer çocuğu öldürmemesini söyledi. Küçük tatlı çocuk artık onlara akşam yemeği servis ediyordu. Adı Theodore'ydi. *Theodoros*, Tanrı'nın hediyesi.

Aynı gün çocuk giderken, Doktor'un SS güvenlik görevlisi Hans, Erich'e çalışma saatlerini anlattı. Haftanın yedi günü çalışacaktı, araştırmanın mümkün olduğunca hızlı ilerlemesi için her sabah 05:30'da işe başlayacaktı. Doktor yatak ve battaniye getirtti, Erich'i şaşırtarak sobanın bütün gece açık kalmasını söyledi.

Erich daha şimdiden birkaç özgürlük elde etmişti.

Dışarıda temiz hava almak için kısa da olsa sabah ve akşam molaları veya giriş kapısının oradaki ikinci tuvaleti kullanma izni gibi. Doktor da herhâlde bunların farkındaydı ama hiçbir şey söylememiştir. Pek çok konuda böyleydi zaten.

Erich ekmeğinin son lokmasını da yuttu. İşaret parmağını tükürüğüyle ıslatıp yere düşen ekmeğin kırıntılarını topladı ve gözlerini kapatıp ağzına attı.

İşinin fiziksel bir yorgunluğu yoktu, böylece geceleri daha rahat oluyor, yani vücudu eski gücünü geri topluyordu. Daha dinlenmiş ve daha dinç hissediyordu. Ama hâlâ açtı, açlık midesini bulandırıyor ve kramplar kaslarını eritmişti. Tek ekmeğin kırıntısını bile yerde bırakmıyordu. Midesine yeni bir şeyin girmesi için yedi saat daha geçmesi gerekiyordu: Öğlen yemeği gün ortasında, akşam yemeği de 18:00 gibi geliyordu.

Erich yemeğini yedi ve çalıştığı odada yerde, otopsi masalarının üzerindeki kâdavraların yanında uyuyakaldı.

Formaldehitin kokusu blokun içine sinen diğer tüm iğrenç kokuları maskeleymişti ve Erich'in midesi bulanmadan yemeğini yemesini sağlıyordu.

Doktor Fleischer yemeğini bitişikteki ofiste yiyordu. Erich turp çorbasını içerken, onun yağlı yemeklerinin kokusunu alıyordu. Yemek molaları yirmi ya da otuz dakika arasında sürüyordu, Doktor Fleischer'in partiden, Herman Pister'den veya Buchenwald Toplama Kampı kumandanlarından kaç kişinin sorularına cevap vermesi gerektiğine göre değişiyordu.

“Erich!”

Koridordan gelen doktorun sesini ve ardından kapı çarpmasını duydu. Bir elinde kahve termosuyla aceleyle içeri girdi.

“Burada niçin çabaladığımı sana göstermenin zamanı geldi. Beni takip et.”

LITTLE HOUSE MAYFAIR, LONDRA

18 Ocak 2014, Pazar, 21:00

Alexis, en az yarım saattir bir samimiyet göstergesi olarak insanlarla tokalaşıp selamlaşıyordu. Konuklar Linnéa ile olan anılarını anlatıyor, gözyaşları ve kahkahalar birbirine karışıyor, ardından şampanyalarından birer yudum alıyorlardı. Ortam sanki arkadaşları az önce oradaymış gibi keyifli ve neşeliydi.

Bu insanların böyle mutlu olmasının tuhaf olduğunu düşündü. Gazeteler Linnéa'nın ölümündeki şiddetle ilgili birkaç ipucu vermişti aslında ama buradaki insanların her biri, bunu görmezden geliyormuş gibiydi. Sadece Peter, Alba, Paul ve o Linnéa'nın ölümünün cinayet olduğunu biliyordu.

Alexis, Emily'nin konukların arasından geçmeye çalıştığını gördü. Ortadan ayrılmış düz kahverengi saçları, şal gibi omuzlarına ve dirseklerine dökülmüştü. Profil uzmanı spor tarzını değiştirmiş, siyah tişört ve dar pantolon ve bir çift parlak bot giymişti. Vücudunun sıkılığından etkilenen gözler ona doğru çevrildi.

Emily özel üyeler kulübünün duvarında asılı olan Linnéa'nın portrelerinden birine bakmak için durdu. Alba mikrofonu aldığı anda ve kafasıyla işaret ederek onu

yanına çağırduğunda, Alexis de tam Emily'nin yanına gitmek üzereydi.

Genç kadın etrafındaki herkesten özür diledi ve odanın diğer ucundaki büyük piyanonun yanında Alba'ya katıldı.

Emily de bunu fırsat bilerek, boş bir tabure bulup oturduğu bar tarafına geçti. Linnéa için düzenlenen bu akşama bu kadar kişinin katılacağını beklemiyordu. En fazla otuz kişi gelir, diye düşünmüştü ama Alba Vidal'in konuşmasını dinleyen en az yüz kişi vardı. Bu da işini daha da zorlaştırmıştı.

Hemen kalabalığa göz gezdirdi. Kendisine verilen fotoğraflardan gördüğü kadarıyla Peter Templeton'ı tanıdı. Yüzü kederliydi ve takıntılı şekilde peçeteleri parçalayan bir adamın yanında oturuyordu ki bu kişi Paul Vidal'di. Diğer taraftaysa tıknaz ve yüzü pek belli olmayan mücevherci Richard Anselme vardı.

Kısa konuşmalarını bitirdikten sonra Alba ve Alexis de bu üç adamın yanına geçtiler.

Emily taburesinden kalktı, kalabalığın arasından geçti. Maalesef Pearce şu anda yanında değildi. Araştırılması gereken dört kişi vardı ve tek başına bazı detayları kaçırabilirdi.

"KPU Roy!" dedi Emily, Peter'ın elini sıkarken. İnsanların çoğu KPU'nun ne demek olduğunu bilmiyordu ama onun otoriter ses tonu herkesi susturmaya yeterdi.

Peter kafasını salladı, gözleriyle Paul Vidal'e yardım et, diye yalvarıyordu.

“Kız arkadaşınızın ölümünü araştırıyorum. Acı kaybınız için gerçekten çok üzgünüm Bay Templeton.”

“Bu, Linnéa Blix adına düzenlenen bir gece,” diye yakındı Paul. “Soruşturmanız yarına kadar bekleyemez mi?”

“Ben zaten araştırıyorum, Bay Vidal,” dedi gülümseyerek. “Sadece tanışmak ve başsağlığı dilemek için buraya geldim. Hepsi bu.”

Emily arkasında duran Alexis’e baktı, geçmesi için yer verdi. Anselme’nin dudaklarını büktüğünü fark etti, mücevherci tepkisini öksürerek gizledi.

“Paul, lütfen,” diye araya girdi Alba, elini eşinin koluna koyarak.

Vidal aniden geri çekildi.

Emily, pantolonunun cebindeki telefon titrediğinde inatla konuşmayı sürdürme niyetindeydi. Pearce arıyordu, özür dileyerek telefona cevap verdi.

HAMPSTEAD HEATH, LONDRA

18 Ocak 2014, Cumartesi, 22:30

Pearce, Emily'nin geçmesi için mavili beyazlı şeridi kaldırdı.

"Sence bu sefer acelesi mi vardı yoksa işi yarıda mı kaldı?"

Emily maskesini, başlığını ve lateks eldivenlerini çıkardı, gözlerini hâlâ çamurlu zeminde yatan küçük çocuktan ayıramıyordu.

Katil bu kez kurbanını gömmeyi başaramamıştı.

"Bence giderek daha da gözünü karartıyor."

Koruyucu kıyafetini çıkardı, toparladı ve yanındaki siyah çöp kutusuna fırlatıp etrafına baktı.

Seri katilin Londra'daki mezarlığındaki üçüncü mezar şimdi polisler ve uzmanlar tarafından talan ediliyordu. Cesede ayağı takılan gençler sadece on metre ötede ayakta bekliyorlardı. Başta bunun bir şaka olduğunu düşünüp tüm olay yerini ayak izleriyle mahvetmişlerdi, sonra da gerçek bir ceset olduğunu fark edip olay yerine kusmuşlardı.

"Çok karışık."

"Biliyorum Emily."

Pearce gözlerini kapattı ve eliyle burnunun ucuna dokundu. "Ve giderek daha da karmaşık bir hâl alıyor.

Cesedi gören gençlerden biri Geri Plummaker'ın kızımıymış, hani şu canlı yayında televizyon programı sunucusu olan. Olay yerinin gazetecilerle dolması an meselesi. Üstelik Hartgrove da birazdan burada olacak. Seninle görüşmek istiyor.”

“Üç mezar da gözetim altında tutulmalı.”

“Zaten öyle yapıyoruz Emily. Her olay yerinde çalışanların ardına saklanmış bir adamımızı görevlendirdik. Üç haftadır bekliyorlar ama katil gelmemiş.”

“Geldi fakat adamların onu fark etmedi.”

Emily çömeldi, sırt çantasını açtı, su şişesini çıkarıp bir dikişte neredeyse yarısını içti.

“Kriminoloji Profil Uzmanı Roy?”

Emily döndü, Leland Hartgrove, Londra Polis Teşkilatı'nın yeni müdürü, kırıksık üniformasıyla önünde duruyordu.

“Müdürüm,” dedi Pearce, tokalaşırken.

Emily kalktı ve o da tokalaştı.

“Ne aşamadasınız Bayan Roy? *Guardian* ve *Daily Mail* gazetecileri çoktan bana ulaştı. Basın da artık bu işin içine girdiğine göre olaylar karışacak demektir.

“Yazdığım raporları okumadınız mı?”

“Hayır, Bayan Roy. *The Sun* gazetesinin üçüncü sayfasını okumakla meşguldüm,” dedi Hartgrove, sesi çok sakindi. “Yani ne aşamadasınız?” diye tekrar sordu.

“Başladığımız yerdeyiz.”

Pearce, Emily'ye sinirli bir bakış attı ama Emily umursamadı.

Hartgrove kafasını salladı, gülümsedi.

“Peki, bu üç cinayetin de katili aynı kişi mi?”

“Londra’daki kurbanlardan bahsediyorsanız, evet aynı kişi.”

“Linnéa Blix’i de onun öldürdüğünü düşünmüyor musun?”

“Bilmiyorum.”

“İki katilin olabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Kafamda bir sürü şey var ama şu anda hiçbirinden emin değilim.”

Pearce, Hartgrove’a gergin bir bakış attı.

“Peki, neden düşüncelerinizi ve varsayımlarınızı bizimle paylaşmıyorsunuz, Bayan Roy?”

Emily müdürün gözlerinin içine baktı. “Londra katili otuz beş ila kırk beş yaşları arasında, atletik ve kültürlü. Düzenli ve titiz.”

“Bunlar zaten raporunda—”

“Cinayetlerinin kapsamı yani kurbanlarını nasıl seçtiği ve avladığı demek oluyor; insanları yaralamak için kullandığı eşyalar ve ardından bu eşyalardan nasıl kurtulduğu; kesiklerin inceliği, vücuttan parçaların çıkarılması ve en sonunda cesetlerin temizlenmesi gösteriyor ki bu adam ara sıra sanatını icra eden gerçek bir uzman. Soluk borusunun çıkarılması da bu dediklerimi kanıtlıyor: Bir süre insanlara işkence ediyor ve öldürüyor, kurbanlarının acı ve korkuyla feryat etmesine dayanamıyor. Londra’daki kurbanları, gösterdiği ve dünyayla paylaştığı ilk kurbanları. Cinayetlerin sayısı artacak. İsveç’teki bir sonraki kurban onun veya onların hakkında daha çok bilgi elde etmemizi sağlayacak.”

“Neden İsveç?”

“Çünkü her şeyin başladığı yer orası.”

Emily sırt çantasını taktı ve ağaçların arasından kayboldu.

Hartgrove kafasını salladı, gülümsedi ve dostça Pearce’in sırtını sıvazladı.

“Bunca yıl sonra siz nasıl hissediyorsunuz, bilmiyorum ama Pearce, bu kız beni beş dakikada mahvetti. Size kolay gelsin. Gelişmelerden beni haberdar edin.”

NEW SCOTLAND YARD, LONDRA

19 Ocak 2014, Pazar, 09:00

Pearce asansördeyken şöyle bir esnedi, pek uyuyamamıştı. Gece yarısından sonra 01:30'a kadar eve gidemedi ve çok hevesli meslektaşları tarafından soruşturmayı ilerletmek için aniden uyandırıldığında saat 05:00'dı. Hızlıca duş aldı, giyindi ve taksiye atlayıp saat altıdan önce Yard'a geri döndü. Zaten dün akşam da üçüncü Londra kurbanının bir grup sarhoş genç tarafından bulunduğu Hampstead'daki ormana gitmek için 21:30'da buradan çıkmıştı.

Boş koridorda yürüdü, dosyalarını almak için ofisine girdi. Gözleri duvara raptiyeyle sabitlenmiş fotoğraflara bir kez daha takıldı. Bunun dehşeti ruhundaki yaradan kaynaklanıyordu.

Üç dosyayı aldı ve hemen odadan çıktı.

*Hydra** ile savaşmak gibiydi: Katili ne kadar hızlı bir şekilde parmaklıkların ardına koyarlarsa koysunlar, yeni canavarlar tekrar geliyordu.

Merdivenleri uçarak indi, koridoru geçti ve Emily'yi sorgu odasının önünde onu beklerken buldu. İçeri girmesi için kapıyı açtı ve ardından kendisi de girdi.

* *Hydra*: Amerikan çizgi romanlarında görülen, kurgusal terör örgütü. (çev. n.)

Gri, antrasit tüvit bir takım elbise giyen ve gece mavisi kravat takat Richard Anselme, bacak bacak üstüne atmıştı ve sanki duvarda bir dizi önemsiz tablo varmış gibi duvarlara bakıyordu.

"Tanıştırayım, Bay Anselme, Bayan Roy. Ben de Dedektif Başkomiser Pearce.

"Bayan Roy'u tanıyorum. Dün akşam tanışmıştık," dedi Anselme, Emily'ye pis pis bakarak. "KPU'nun açılımı nedir, Bayan Roy?" diye devam etti.

"Kriminoloji Profil Uzmanı," dedi Emily resmî bir tonda.

Anselme anlamsız bir sırıtışla kafasını salladı.

Emily ve Pearce karşısına geçip oturdular.

Pearce konuşmaya başladı, "Bay Anselme, Linnéa Blix cinayetinden birkaç gün önceki Londra-Göteborg arası uçuş listesinde sizin de adınız olduğu anlaşıldı."

Duruşunu hiç bozmadı -biraz tuhaf da olsa- hiçbir şey söylemedi.

"Neden İsveç'e gittiğinizi bize açıklayabilir misiniz?"

"İş için."

"Oraya gitmişken Linnéa Blix ile de görüştünüz mü?"

"Tabii ki."

"Ne zaman?"

"Tarihini tam hatırlamıyorum ama sekreterim Paula'dan öğrenebilirsiniz."

"Tahminen?"

"Oraya vardktan iki ya da üç gün sonra."

"Yani onun ölüm gününe denk geliyor," diye devam etti Pearce kurnazca.

“Nasıl bilebilirdim ki?” diye hemen karşı çıktı Anselme.

“Birlikteyken ne yaptınız?

“Akşam bir eğlenceye katıldık.”

Emily’nin birden kaşları çatıldı. Alexis, Linnéa’nın İsveç kaçamaklarının bir süre kendisiyle baş başa kalmak için olduğunu söylememiş miydi, diye düşündü.

“Nerede?”

“Gothenburg ama mekânın adını hatırlamıyorum.”

“Nasıl bir eğlenceydi?”

“Kokteyller, kanepeler, güzel kadınlar.”

“Birinin evinde miydi?”

“Hayır, bir kulüpteydi.”

“Birlikte mi ayrıldınız oradan?”

“Hayır, ben ondan önce çıktım, ertesi sabah Berlin’den uçagım vardı.”

“Kulüpten saat kaçta çıktınız?”

“Bilmiyorum, muhtemelen gece yarısından sonraydı.”

“Bunları doğrulayacak bir şahidiniz var mı?”

Anselme dudaklarını yaladı, “Maalesef yok,” dedi.

“Linnéa’yı en son saat kaçta gördünüz?”

“Bilmiyorum, saate bakmaktan daha önemli işlerim vardı.”

“Kaza, tartışma veya önemli bir şey oldu mu?”

“Bildğim kadarıyla, olmadı.”

“Sık sık İsveç’e gider misiniz, Bay Anselme?”

“Yani, evet.”

“Gothenburg? Stockholm?”

"Her yere."

"Linnéa ile İsveç'te ilk kez mi görüştünüz?"

"Hayır. Eğer aynı anda İsveç'te denk gelirsek, görüşmek için buluşma ayarlardık."

"Buluştuğunuzda ne yapardınız?"

"Akşam yemeği yerdik, dışarı çıkardık."

"Falkenberg'de mi?"

"Hayır, hep Gothenburg'da görüştük."

"Linnéa'nın Falkenberg'deki evine hiç gittiniz mi?"

"Hayır, hiç gitmedim."

"Sevgili miydiniz?"

Anselme kravatını düzeltirken kakhaha atmaya başladı, "Keşke!"

"Onu en son ne zaman gördünüz, Bay Anselme?"

"O akşam."

"Son görüşmenizdi, neler konuştunuz?"

"Ben kulüpten çıkarken, kendine iyi bak dedim, eğlenmesini söyledim."

"O akşam Linnéa'nın ruh hâli nasıldı?"

"Oldukça neşeli görünüyordu."

Emily, Anselme'nin gözlerinin parladığını fark etti.

"Son bir soru, Bay Anselme..." dedi notlarına bakarak.

Kapı çaldı ve kısa sarı saçlı bir adam kapıdan kafasını uzattı. Dedektif Başkomiser birden sustu. Emily, Anselme'ye bakmaya devam etti, gözünü ondan ayırmıyordu.

"Evet, Durham?" dedi Pearce.

"Logan Mansfield'ın annesi geldi, Başkomiserim."

Richard Anselme gömleğinin yakasını düzeltti.

“Tamam, teşekkürler, Durham.”

“Bay Anselme, sizi kısa bir süre Müfettiş Durham ile bırakacağız. Linnéa Blix’in ölmeden önce nerelerde olabileceğini araştırabilmemiz için size birkaç soru daha soracak. Geldiğiniz için tekrar teşekkürler.”

“Rica ederim, hiç önemli değil, KPU Roy ve Dedektif Başkomiser Pearce,” diye cevap verdi, sesinde ironi vardı.

BUCHENWALD TOPLAMA KAMPI, ALMANYA

Şubat 1945

Erich hâlâ zihninde dönüp duran asker sayımlarının kâbuslarıyla uyanıyordu. Mahkûmlardan bazıları, yorgunluktan bitap düştüğü günden çok akşamdan korkuyordu çünkü gece ölüp ertesi sabah uyanamamak vardı.

Kahvaltıda Doktor Fleischer dün sabah yapılan sayımının on dokuz saat sürdüğünü söyledi. On dokuz saat. Üç mahkûm kayıpmış, bu yüzden SS askerleri tekrar tekrar sayım yapmışlar. Gece de devam eden sayımda termometreler eksi yedi dereceyi gösteriyormuş.

Erich eski arkadaşlarının çok üşüdüğünü ve uyuşmuş vücutlarını ısıtmak için hiçbir imkânları olmadığını biliyordu; kafalarına coplarla vurulmasın veya tekmelenmesinler diye kıpırdamadan durmak zorundaydılar. Yağmur ya da kar yağsaydı, iliklerine kadar ıslanmış olacaktı. Bazı bloklarda soba bile yoktu, bu yüzden üstlerindeki yırtık pırtık kıyafetleri yıkama fırsatı bulduklarında kurutamıyorlar, mecburen ıslak ıslak tekrar giyiyorlardı. İçlerinden en güçsüzleri yani o işkence gibi sayım sırasında ayakta bile duramayanlar, şu anda zatürreden ölmek üzereydiler.

Erich, Blok 46'ya geldiğinden beri iki sayımdan kaç-

mıştı. Doktor onun yerine izin almıştı. Her gün Erich'in yanında olduğuna dair belge imzalıyordu. Hans daha sonra belgeyi kumandana teslim ediyordu.

Erich iki battaniyeyi de kenara itti, giyindi ve hortumdan biraz su içip işe koyuldu.

Doktor Horst Fleischer, Erich'i araştırması için asistan olarak seçerek hayatını değiştirmişti. Erich Buchenwald'e geldiğinden beri içinde beklediği larvadan çıkmıştı.

Artık sadece hayatta kalmayı düşünerek dikkatli adımlar atmak zorunda değildi: Büyük bir projenin parçasıydı. Dâhil olduğu herhangi bir konudan bile daha büyük bir projeydi.

Birkaç ay önce Doktor, onu araştırmasına katılması için odasına çağırmıştı. Erich gördükleri karşısında tek kelime edememişti. Nazi doktorlarının, stetoskop bile tutamayan sahtekârlar olduklarını duymuştu... Erich, doktora bu araştırmanın dünyayı nasıl değiştirebileceğini ve kendisine bu görevi vererek onu ne kadar onurlandırdığını söyledi. Doktor belli ki Erich'in sözlerinden çok etkilendi; Erich gözlerindeki içtenliği gördü. Hatta doktor ona bakıp hafifçe gülümsedi ve sırtını sıvazladı.

"Günaydın Erich," dedi Fleischer, iki kupa kahve ve birkaç dilim tereyağlı ekmek getirip rafın üzerine koydu.

"Günaydın Horst."

İkisi de fincanını aldı ve cesetlerin olduğu odaya geçti. Doktor Fleischer neden sadece çocuk cesetleri üzerinde çalışmayı tercih ettiğini açıkladı: Organlarının ve dokularının çok sağlıklı olmasının dışında, sonsuzluğa ulaşmayı hak ediyorlardı.

Erich, sabah denetlemesinde doktora eşlik etti. Yaklaşık yirmi dakika cesetlerin her birini karşılaştırarak incelediler, neyin işe yaramadığını ve neyin geliştirilebilir olduğunu not ettiler. Ardından kahvaltılarını yapıp tekrar işe koyuldular.

“Önerimi düşündünüz mü?” diye sordu Erich kafasını kaldırmadan, önündeki kalçayı kesip parçalara ayırıırken.

Doktor, Erich’ten kendisine ilk ismiyle hitap etmesini istemişti ama bu pek kolay değildi.

“Hangi önerini?”

“Arkadaşlarımla, tıp öğrencileriyle ilgili olanı.”

“Norveçlileri mi kastediyorsun? İskandinav dil becerilerini geliştirmende sana yardımcı olan, seni İsveç’teki yeni hayatına hazırlayanlar mı?” dedi Fleischer alaycı bir gülümsemeyle. “Evet, o konuda düşündüm ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Neden araştırmamızı onlara gösterelim ki? İkimiz birlikte çok iyi çalışıyoruz, ne kadar büyük bir ilerleme kaydettiğimizi de zaten görüyorsun. Daha fazla kişi olursak işler karmaşık hâle gelir. Onların sonuçlarımızı Ding-Schuler’e ya da Ellenbeck’e vermesini istemiyorum. Böyle bir riske giremem.”

Doktor haklı, diye düşündü Erich; bu araştırma ikisi arasında kalmalıydı, fazla kişinin bilmesi çok riskliydi.

Kafasını salladı, elindeki neşteri kenara koydu, yağlı bir motor gibi teklemeye başlayan formaldehit pompasının üzerinden atladı.

Çocuğun aortuna bağladığı tüpü kontrol etti, ardından pompayı kapattı, birkaç saniye bekledi, sonra tekrar kapattı. Gürültü kesilmişti.

Odanın içinde, fırınına yanında duran fıçıya doğru yürüdü; diğer iki pompanın durumunu kontrol etti, içinde şişen cesede şöyle bir baktı ve incelediği kadavraya geri döndü.

Mutfakta çalışan adam Stan öğle yemeklerini getirince ikisi de neşterini bir kenara bıraktı.

Ofise geçtiler ve ilk defa içi dolu olan tavuklarını sessizce yediler.

Doktor Fleischer ilk defa Erich'i birlikte yemek yemeye davet etmişti ve aynı yemeği yiyorlardı. Doktor, Erich'ten kâsesini getirmesini istedi ve içine kremalı patates graten koydu. Tadı hâlâ Erich'in damağındaydı. Gözlerini kapattı ve patateslerin erimesini, tereyağı ve kremanın kabarıyormuş gibi tat duyularını tahrik etmesini hissetti. Birkaç dakika sonra karnında bir ağrı hissetti, midesi bu kadar çok yiyeceğe alışkın değildi. Porsiyonları yavaş yavaş artırmalıydı. Üç hafta sonra Stan iki ayrı yemek servisiyle geldi: İki başlangıç tabağı, iki ana yemek ve iki tatlı.

Doktor sessizliği bozdu, "Gross-Rosen Toplama Kampı tahliye edilmiş."

"İki hafta önce de Auschwitz Toplama Kampı boşaltılmıştı," dedi Erich ağzı dolu iken.

"Hermann Pister dün akşam avazı çıktığı kadar bağıırıyordu, garip bir toplantıydı. Buradan gitmeden önce işimizi tamamlamamız gerekiyor, Erich."

Doktor tavuğunu bitirdikten sonra, gelen mektupları karıştırdı. Erich başını salladı, gözleri tabağındaydı.

Alışılmadık bir sessizlik içinde yemeklerini bitirdiler. Stan masayı temizledi ve hiç şüphesiz mutfağa giderken

yolda midesine indireceği tavuk artıklarını da toplayıp odadan çıktı.

O gün öğleden sonra Horst ve Erich sessizce ama verimli bir şekilde çalışmaya devam ettiler. Yeni bir cesedi daha tamamladılar.

Küçük Theodore akşam yemeği servisi için geldiğinde, yeni cesedi temizlemeye henüz başlamışlardı. Çocuk Erich'e bakmadı bile, masayı hazırladı. Erich doktorla birlikte yemek yemeye başladığından beri Theodore ona kötü kötü bakıyor ve kendisiyle hiç konuşmuyordu. Küçük, yaramaz bir çocuk bunu nasıl anlayabilirdi ki? Doktorun ona olan güveninin Erich'e yaşamak için bir sebep verdiğini göremiyordu.

KILBURN, LONDRA

19 Ocak 2014, Pazar, 11:00

Yağmur birkaç gün ara verdikten sonra intikamını almak için Londra'ya geri dönmüştü. Yağmur damlaları bilyeler kadar büyüktü ve ön cama çarparak arabayı yavaşlatıyordu.

Emily, Pearce'in arabasının önünde otururken Anselme'yi ve onun şüphe uyandıracak kadar umursamaz olan tavırlarını düşündü. Pearce, Müfettiş Durham'ın araya girmesini planlamış, üçüncü kurbanın adını duyunca adamın nasıl tepki vereceğini görmek istemişti. Anselme gerçekten endişelenmiş ve eski hâline dönmesi biraz zaman almıştı fakat Emily bunu nasıl yorumlaması gerektiğini bilmiyordu. Emin olduğu tek şey vardı: Anselme tüm bu olanları –tuhaf da olsa– eğlenceli buluyordu.

Pearce sessizliğini bozdu, gözleri yola dalmışken, “Çıkmadan önce Bergström ile konuştum. Anselme'nin bize anlattıklarının doğru olup olmadığını araştırıp haber verecek. Bugün Gothenburg'a birini gönderiyor.”

Emily kafasıyla onayladı. Linnéa'nın Gothenburg kaçmağı hakkında daha çok şey bilmek istiyordu.

Pearce sola döndü, eğer GPS'in sesi doğruysa istedikleri yere ulaşmışlardı. Pearce 43 numaranın önüne, yedi yaşındaki küçük Logan Mansfield'ın annesiyle yaşadığı evin önüne park etti.

Üniformalı genç bir kadın kapıyı açtı. “Merhaba, Başkomiserim. Merhaba, Bayan Roy.”

“Olay yeri inceleme ekibi hâlâ burada mı, Burrows?”

“Yarım saat önce gittiler, Başkomiserim.”

“Bir şey bulabildiler mi?”

“Zorla girildiğine dair bir iz yok ama iki pencerenin kulpu da kırık. Yani Başkomiserim dışarıdan açılmış olabilirler. Daire zemin katta bulunduğundan içeri girmek kolay olmuştur. Evin içinde bir sürü parmak izi tespit ettiler ama uzmanlara göre pek çoğundan bir şey çıkmayacakmış. Dışarıda da bir şey bulamamışlar.”

Pearce, bugüne kadar çok dikkatli ve titiz davranan katilin çıplak elle bu eve gelmesinin pek de mümkün olmadığını düşünüyordu.

“Her yerde kokain kalıntıları var, Başkomiserim. Zavallı çocuk aslında bir ahırda yaşıyormuş... Bazı insanların çocuk sahibi olamaması, bazılarının da onlara böyle iğrenç bir şekilde davranması...”

“Lütfen düşüncelerinizi kendinize saklayın, Burrows.”

“Özür dilerim, Başkomiserim. Ben—”

“Bayan Mansfield nerede?”

“Odasında psikologla birlikte. Bu taraftan, Başkomiserim.” Burrows sağ taraftaki kapıyı gösterdi.

Pearce kapıyı iki kere tıklattıktan sonra Emily ile birlikte içeri girdi. Her yer bayat tütün kokuyordu.

Katie Mansfield yirmi beşin üzerinde olamazdı, bacak bacak üstüne atmış tüm odayı kaplayan koca yatağın üzerinde oturuyordu. Kapıdan giren iki kişiye umursamaz bir bakış attı.

“İyi günler, Bayan Mansfield, ben Jack Pearce. Sabah telefonda konuşmuştuk.”

Sessizce dinledi kadın, hırkasının altına giydiği sabahlığı düzeltirken.

“Meslektaşım, Emily Roy. Sizinle biraz konuşmak istiyoruz.”

Yine kafasını salladı.

Psikolog kapıyı kapatarak odadan çıktı.

“Logan’ı ne zaman görebilirim?” diye sordu genç kadının boğuk bir sesle.

Emily biraz empati duyarak ona gülümsedi. “Çok yakında, Katie. Oturabilir miyim?” diye yatağın ucunu gösterdi Emily.

Genç anne kafasını salladı. Emily yatağın ucuna oturdu, şimdi aynı seviyedeydiler. Bu onu biraz rahatlatır, diye düşündü Emily.

“Katie bana biraz Logan’dan bahset. Nasıl bir çocuktu?”

Genç kadının alt dudağı titremeye başladı. Burnunu çekti ve çenesini öyle bir sıktı ki dudaklarının titremesi kesildi.

“Onunla her zaman sorunlarımız vardı, biri biter diğeri başlardı: Tabakları ve bardakları kırar, tavayı yakar, altına işerdi... Ama okuldayken utangaç olduğunu söylediler. Pek konuşmazmış, öğretmenleri öyle dedi. Keşke evde olsaydı da yine dağıtsaydı, her yeri savaş alanına çevirseydi!”

“Katie, Logan’ın kaybolduğunu ne zaman fark ettin?”

“Hafta başıydı, pazartesi ya da salı, emin değilim. Polis tam gününü biliyordur. Ben geceleri çalışıyorum ve Logan ile ilgilenecek kimse bulunmuyordu, tek başınaydım. Başka bir seçeneğim yoktu...”

“Tek başına çocuk büyütmenin ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum. Elinden gelenin en iyisini yaptığına eminim, Katie, gerçekten.”

Pearce, Emily’nin normal hayattayken asla yapamadığı ama sorgu dayken nasıl insanları rahatlatacak doğru kelimeleri seçtiğini merak etti.

“Aynen öyle... Kocan ya da yakınlarda annen varsa... Ya da iyi bir işin... Benim kimsem yok... Tek yapabildiğim...” Gözleri yatağa kaydı. Bir sigara yaktı, birkaç nefes çekti.

“Katie o gece iş için saat kaçta evden çıkmıştın?”

“On ya da on bir gibi. Televizyon izliyordu. Gece geri döndüm –saatin kaç olduğunu hatırlamıyorum, sabahın dördü gibiydi– koltuğa sızıp kalmışım. Normalden biraz daha geç uyandım, on gibi. Ama o saatlerde oğlum okulda olduğundan, endişelenecek bir şey yok, diye düşündüm. Okuldan geri dönmedi. Yani akşamüstü beş gibi evde değildi.”

Pearce ve Emily polisin öndeki odada çocuğun okul çantasını bulduğunu biliyordu ki bu da çocuğun 21:00 ila 04:00 saatleri arasında kaçırıldığını gösteriyordu. Anneye bu saatlerin üzerinden tekrar geçmek önemli ipuçlarına ulaştırabilirdi.

“Çıkıp mahallede her yere baktım çünkü yolun oradaki meydanda oynamayı severdi. Ona binlerce kez,

okuldan çıkınca doğrudan eve gelmesini söyledim ama beni hiç dinlemedi, her zaman kendi bildiğini okurdu. Dik kafalıydı. Kolay bir çocuk değildi.”

Başucundaki komodinin üzerinde duran, tıka basa dolu olan küllüğe sigarasını attı.

“Her neyse meydanda yoktu. Biraz daha bekledim, sanırım sekize kadar, ardından polisi aradım.” Alt dudağı titriyordu ama konuşmaya devam etti, sesi de titriyordu. “Hâlâ yaramazlık yaptığını ve ben kızarım diye eve gelmekten korktuğunu düşünüyordum.” Öfkeyle yanaklarındaki gözyaşlarını sildi.

“Hiç okuldaki yeni bir arkadaştan veya öğretmenden bahsetti mi?”

“Hayır. Anlattığı tek arkadaşı Kim’di. Okulda beraberdiler.”

“Tanıyor musunuz?”

“Evet, Çinli ya da Japon bir çocuk, emin değilim. Çekik gözlü, bilirsiniz. Okulun ilk yılından beri arkadaşlardı.”

“Pekâlâ,” dedi Emily nazikçe. “Şimdilik bu kadar yeter, bir gelişme olursa haber verimiz.”

Pearce evden ayrılırken Burrows’a seslendi. “Logan Mansfield’in okulunu ara ve sınıfındaki Kim’in ev adresini al. Eve git, Logan’ın son zamanlarda hayatındaki yeni birinden bahsedip etmediğini öğren; yeni bir oyun arkadaşı, bir komşu, herhangi biri...”

“Hemen arıyorum, Başkomiserim.”

Pearce oradaki görevli iki polise ve Katie Mansfield için gelen psikoloğa bir şeyler söyledi, ardından arabaya Emily’nin yanına gitti.

Emily yüzünü cama yaslamış hâlde tüm yol boyunca hiçbir şey söylemedi.

Jack onun ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu: Burrows'un söylediği çocuk sahibi olamayan insanlar ve onlara kötü davrananlar.

Emily üç Londra kurbanı hakkında düşünüyordu: Andy Meadowbanks, Cole Halliwell ve Logan Mansfield. Altı ve sekiz yaşları arasında üç erkek çocuğu, üçü de şehrin kuzeyinde oturuyordu, üçü de tek ebeveyni olan, ilgilenilmeyen ve kötü davranılan çocuklardı, morlukları ve vücutlarındaki izlerden de anlaşılacağı üzere yetersiz besleniyor ve sağlıklı bir ortamda yaşıyorlardı.

Logan'ın öldürülmesi varsayımlarını güçlendiriyordu. Buna "üç kuralı" denebilirdi: İki kurban tesadüf olabilir ama üçüncüsü, ortada bir plan olduğunu gösterir.

MAYFAIR, LONDRA

19 Ocak 2014, Pazar, 12:00

Alexis, Duke Caddesi'nde yürüyordu, adımları düzgün ve robot gibiydi.

Meraktan çatlamak üzere olduğundan, önceki gece partiden aceleyle çıkıp gitmesinin sebebini öğrenmek için Emily'yi aradı: Emily hiçbir şeyi saklamadı. Yeni bir cinayet işlenmişti, çocuk cinayetiydi.

Alexis basın bu kadar çabuk öğrenebileceğini düşünmemişti ama küçük Logan'ın annesi neredeyse tüm kanallarda haber olmuştu. Ancak şimdiye kadar hiçbir gazeteci bu olayın Linnéa'nın ölümüyle alakalı olabileceğini düşünmemişti.

Katil bu sefer cesedi gömmemiş, öylece zeminin üzerine bırakmıştı. Alexis bunun katilin metotlarında bir değişiklik olduğu anlamına geldiğini biliyordu; katil artık sanatını icra ederken daha cesur ve özgüvenli olmaya başlamıştı. Yakında yeni bir cesedin daha gün yüzüne çıkması kaçınılmaz gibi görünüyordu.

Çantasındaki telefonu titredi. Arayan annesiydi, son zamanlarda ailesini aramayı tamamen unutmuştu.

"Selam, anneciğim."

"Alexis, meraktan ölecektim. Havaalanındayken sağ salim geldiğine dair bir mesaj göndermişsin, ondan sonra

hiç ses seda çıkmadı. Nasılsın? Yemeklerini düzgün yiyor musun? Seni görmek için yanına gelmemizi ister misin?"

"Hayır, anneciğim gerek yok. Her şey yolunda, ben iyiyim."

"Dışarıda mısın? Araba sesleri duyuyorum."

"West End'deyim. Bir arkadaşımınla öğle yemeği yiyeceğim," dedi Alexis, sessizce. Zaten telefonda yeterince konuşmuştu.

"Bir arkadaşın mı? Kimmiş?"

"İsveç'ten bir arkadaş, Londra'ya gelmiş de."

"Adı ne? Nereden tanıyorsun sen onu?"

"Linnéa'nın bir arkadaşymış. Adı Stellan."

"Stella mı? Şu bir markası gibi mi?"

"Hayır, anne, Stellan, sonunda 'n' harfi var. İsveçli bir erkek ismi."

"Biliyorum. Açıklamana gerek yok."

Telefonda uzun bir sessizlik oldu ki bu kötüye işaretti.

"Anne?"

"Biliyordum... Biliyordum... Bir gün bunun olacağını biliyordum."

"Bir gün bizden çok uzaklara gideceğini biliyordum. Aramızda koca bir okyanus olması yetmezmiş gibi! Şimdi de binlerce kilometre uzağa gidiyorsun. Üstelik ta kuzeye!"

"Anne sen neden bahsediyorsun, Tanrı aşkına?"

"Az önce bana bir arkadaşınla öğle yemeği yiyeceğini söyledin. Bunun ne demek olduğunu biliyorum. Çok açıkça görülüyor ki senin yeni durumlara adapte olma

yeteneğin babana çekmiş, oraya taşınacak olan sensin, o buraya gelmeyecek. Annen baban yanında olmadan çocuk büyütme çok zor şeydir Alexis, ne dediğimi biliyorum ben...”

“Anneciğim, lütfen endişelenmene gerek yok. İnan bana ‘ta kuzeye’ falan taşınmayacağım. Şimdi kapatmam gerekiyor, geldim sayılır. Babamı öp benim için.”

Alexis telefonu kapatıp derin bir iç çekti. Bu senaryo, ergenlik yıllarından beri aynıydı. Yeni bir erkeğin adı geçer geçmez, annesi otomatikman yirmi yıllık hayatını planlıyordu. Her nasılsa, annesi yirmi upuzun yıl içerisinde olabilecek her muhtemel sorunu ardı ardına sıralıyordu.

On sekiz yaşındayken annesinin kriz geçirdiği zamanları hatırlayıp gülüyordu, sinirden onu azarladığı zamanları... Kapılar çarpılıyor, hızlı hızlı bir şeyler söyleniyor ve sakinleştirme çabaları hiçbir işe yaramıyordu. Şimdiyse tek yapabildiği tartışmalardan olabildiğince kaçınmak ve onu sakinleştirmektir. Artık neredeyse kırk yaşına gelmiş ve daha sakin olmuştu.

Alexis, Grosvenor Meydanı’nı geçti ve South Audley tarafına doğru sola döndü.

Stellan ile son görüşmesi Lena Bergström’ün de dediği gibi aile yemeğimdeydi. Şaşırtıcı şekilde güzel geçen bir akşamdı. Onlarla geçirdiği birkaç saatte çok eğlenmişti. Komiser’le eşinin yirmi ve yirmi iki yaşlarında iki oğlu olduğunu öğrenmişti. Büyük olan Londra’da, küçükse Madrid’de okuyordu. Alexis’e işiyle alakalı bir sürü soru sormuşlardı. Alexis aniden ilham gelmesini bekleyen ve

ilham kaçmadan önce mümkün olduğunca çok şey üretmek için heyecanla, saatlerce yazan hatta buna gece de devam eden, hayalperest yazar mitini yıkmıştı. Alexis'in günlük rutini inanılanın aksine, muhteşem Carrie Bradshaw'unkinden oldukça farklıydı: Geceliğiyle yatağının üzerinde bir elinde sigarasıyla, alışveriş ya da iki saatlik telefon konuşmaları arasında yazı yazmıyordu. Kesinlikle böyle değildi. Üstelik Alexis de böyle bir yaşam tarzı istemezdi.

Alexis 34 adlı restorana girdi, arka tarafta telefonla konuşan Stellan'ı gördü.

Adam telefonu kapattı ve onu selamlamak için ayağa kalktı, kuzeydekilerin yaptığı gibi sarıldı.

Bu yakınlık Alexis'in hoşuna gitmişti ve istemeyerek de olsa kollarından uzaklaştı.

Oturdular ve daha ilginç konuları konuşmaya geçmeden önce, sıkıcı bir şekilde Londra'nın boğuk havasından bahsettiler. Balkabağı çorbalarını içerlerken Stellan'ı Londra'ya getiren proje hakkında konuştular.

Stockholm müşterilerinden biri onlara Knightsbridge'de bir yenileme projesi teklif etmişti. Bu, onların ilk denizaşırı projesi olacaktı.

Alexis wagyu biftek filetosunu ısıırken, "Ablanla çalışmak biraz tuhaf olmuyor mu?" diye sordu gülümseyerek.

"Şaşılacak derecede iyi anlaşıyoruz, Lena gerçekten çok sabırlı biridir. Çekilmez olduğumda benimle nasıl başa çıkacağını biliyor."

"Ne zamandır birlikte çalışıyorsunuz?"

"Aslına bakarsan babamızın işini devraldık. O ve ortağı her işi birlikte yapardı: Duvarcılık, tesisat, elektrik. Lena mimar oldu ve babamın isteği üzerine, aile şirketinin dizginlerini eline aldı. Ben, yirmi yıl sonra katıldım."

"Peki, sen tam olarak ne yapıyorsun?"

"Patron benim!" diye espri yaptı göğsüne vurarak. "Projeleri buluyorum, işleri planlıyorum ve tüm çalışanlarla ben ilgileniyorum."

"Polislikten gayrimenkul komisyonculuğuna nasıl geçebildin?"

Stellan'ın gözlerini birden keder kapladı.

Alexis kendine kızdı. Stellan'ın sustuğu o birkaç saniye hiç geçmeyecekmiş gibi geldi.

"Belki de bu sorunun en doğru cevabı silah arkadaşımın ölümünü atlatamamamdır."

"Özür dilerim, Stellan. Anlatmak zorunda değilsin."

Sessizce iç çekti, tüm vücudu içindeki acıyı gözler önüne seriyordu.

"Özür dilemene gerek yok, üzerinden çok zaman geçti. Artık fazla etkilenmeden bu konudan bahsedebiliyorum."

Arkasına yaslandı, bir yudum su içti. Dağınık düşüncelerini bir araya toplamak istermiş gibi gözleri uzaklara daldı.

"Silah arkadaşım, eşi ve iki kızı gözlerimin önünde can verdi."

Alexis, öğrendiği şeyin ağırlığıyla şaşıtı kaldı.

"O günden sonra işe devam etmek çok zordu." Stellan yine durdu. "Linnéa yazları küçük işlerde babama

yardım ettiğime, hesapları yaptığımı, müşterilerle görüş-tüğüme şahit olmuştu. Bu işe girmemi öneren oydu. Bir süre hem polislik yaptım hem de hafta sonları ve tatiller-de babama ve kız kardeşime yardım ettim. Bir buçuk yıl sonra istifa ederek tamamen ayrıldım.”

Konuşması bittiğinde titreşim duydular. Kötü bir rü-yanın içinde kalmış gibi sesin Alexis’in telefonundan gel-diğini anlamaları biraz zaman aldı. Tam sessize alacaktı ki arayanın Emily olduğunu fark etti.

Açtı, konuşma en fazla on saniye sürdü.

Kapattı, Stellan’dan özür diledi ve onu restoranda hırsız gibi öylece bırakarak çıktı.

Ancak başka seçeneği yoktu.

19 Ocak 2014, Pazar

Her yerde ondan bahsediyorlar; televizyonda, gazetelerde. Üç gazetenin de manşetinde. Henüz adını yazmadılar ama her yerde onu anlatıyorlar. Milyonlarca konuşmanın tek konusu o.

Tüm vücudu heyecandan titriyor. Çalışmalarını dünyanın geri kalanının bu şekilde öğreneceğini hiç düşünmemişti. Neden? Çünkü Öteki ona sessiz kalmasını emretmişti. Gerçeğin sadece bir kısmını algılamasını, kişiliğinin de sadece bir tarafını görmesini istemişti: Aynaya baktığındaki hâlini.

Bilseydi... Göz önüne çıkmanın, dikkat çekmenin onu böylesine mutlu edeceğini bilseydi, kendini özgür bırakır, esaretinden daha önce kurtulurdu. Böylece şu anda daha da mutlu hissederdi.

Bu fikir aklına geçen akşam, Alexis Castells'ı Hampstead Heath'te gördüğünde gelmişti. Daha önce hiç böyle bir heyecan duymamıştı. Hem de hiç.

Neler başardığını saklamak için neden bu kadar uğraştığını düşünmüştü. Aksine herkese göstermeliydi! Ortaya çıkar, sakın saklama! Küçük prens ve dikenli taçlarının mezara ihtiyacı olmadığını nihayet anlamıştı.

Tek sorun Öteki'nin buna çok sinirlenecek olması. Çünkü Öteki'ne göre bu konu özel ve saklanması gereken bir şey. Öteki, başardığı şeylerle gösteriş yapmaz, bunu dünyadaki diğer insanlarla paylaşmaz. Öldürerek ve dönüştürerek kendini

tatmin eder. Öldürmek son aşamaya kadar ilerlemesine yardımcı olan çok zahmetli bir iş. Öteki'ne göre öldürmek, sadece bir araç. Oysa kendisine göre sonsuzluğa çıkan yol.

FALKENBERG

Nisan 1945

Erich, Kızılhaç'ın verdiği montun düğmelerini ilikledi. Buradaki baharın kışla bir farkı yoktu: Soğuk bir öpücük gibiydi. Doğa ana uzun süren uykusundan uyanıyordu sanki ağaçların yaprakları yoktu, tarlalar karla kaplıydı.

Bu yıl olağanüstü bir soğuk vardı. Kahvaltısını yaptığı kafedeki garson kız içini rahatlatmaya çalışmıştı. Tarçınlı çöreğini yerken, kızın iflah olmaz bir iyimser olup olmadığını düşündü.

Sahile vardığında hava durumunda söylenenleri çoktan unutmuştu. Sahil o kadar güzeldi ki küçük bir çocukken anne ve babasının onu götürdükleri yerden bile daha güzeldi. Hiç beklenmedik, doğal bir güzelliği vardı. Uyan devlerin şişkin karınları gibi kıyıyı kabartmıştı.

Bağcıkları bileklerine dolanmış koca ayakkabılarıyla kuma girdi. Yere oturdu ve hiçbir zaman benzemediği romantik insanlar gibi dalgaların sesini dinledi. Su sesinin monotonluğu ve dalgalar endişelerini tetikledi.

Ayağa kalktı ve daha ileride, kuzeyde bulunan deniz fenerine doğru yürüdü. Ardından garson kızın bahsettiği aile tarafından işletilen pansiyona gidecekti. Orada bir süre kalmayı düşünüyordu. Böylece bir iş bulabilir ve kendi evinde yalnız yaşamaya başlayabilirdi.

Gözlerini kırptırdı, makineli tüfeklerin sesi hâlâ kulaklarında cnlıyordu.

Bu felaketler 7 Nisan'da, Buchenwald Toplama Kampı Kumandanı Hermann Pister mahkûmlar düşmanın eline geçmesinler diye tahliye etmek istediğinde, iki yüz SS askeri on dört bin mahkûmu bloklardan çıkarmaya çalışırken başlamıştı. Herkes 'tahliye etmenin' ne demek olduğunu çok iyi biliyordu: Sonu kesinlikle ölümd, yollarda, konvoylarda; oksijensiz kalma, susuzluk, yorgunluk veya askerler tarafından dövülmek. Mahkûmlar saklanmış ve bu neredeyse altı bin erkeğı toplamayı başaran SS askerini sinirlendirmişti. 8 Nisan'da SS Generali Josias zu Waldeck und Pyrmont kampa, herkese rezil olan SS kumandanından görevi devralmaya gelmişti. On bin mahkûm kelepçeli hâlde götürüldü. Geriye kalan yirmi bin kişiye ne olacağıysa büyük bir soru işaretiydi.

Sonra 11 Nisan, Çarşamba günü her şey değışti.

Direnış kuvvetleri, Blok 50'nin kömrlğndeki gizli duvarın arkasına bir sürü silah saklamayı başarmıştı, tam bir cephanelikti.

Erich, bunu hayatta kalan iki Alman kendi aralarında konuşurken öğrenmişti. Tek bildiğı, tepeden tırnağı silahlanmış birkaç yüz mahkûmun kumandanlık ve Nazi kararghını ele geçirdiğıydi. Kelimenin tam anlamıyla gafil avlanan SS askerleri, daha hızlı kaçabilmek için makineli tüfeklerini bile atarak panikle kaçışmıştı. Hans, hiçbir şey söylemeden ortadan kaybolmadan önce, nefessiz kalmış bir hâlde ve titreyerek durumu anlatmak için Blok 46'ya gelmişti. Büyük patlamalar uzaktan bile duyuluyordu.

O günden sonra her şey o kadar hızlı gelişti ki Erich olayların sırasını hatırlamakta zorlanıyordu. Bunlar, onu özgürlüğüne kavuşturan Amerikan askerine yaptığı açıklamalardı. Erich'in bildiği tek şey Doktor Fleischer'in öldüğü ve kafatasının kürekle paramparça edildiği idi.

"Onu sen mi öldürdün?" diye sormuştu, Amerikan askeri.

"Hayır," dedi hemen Erich. "Ona saldıran başka bir mahkûmdu."

Bunu neden daha önce düşünememişti? Bir mahkûm Nazi askerini öldürüyor; çok açık!"

Erich, Ravensbrück Toplama Kampı'na gitmek için yola çıkan Uluslararası Kızılhaç araçlarından birine atlamıştı. Hayatta kalan kadın mahkûmları alıp İsviçre'deki ilk aktarma noktasına götürmek için oraya gidiyorlardı. Erich çizgili, yırtık pırtık ve leş gibi kokan üniformasını çıkarıp temiz kıyafet, çoraplar ve ayakkabılar giydi. Ardından Ravensbrück'ten İsveç için yola çıkan kadın mahkûmların konvoyuna katıldı.

İsveç hiçbir zaman memleketi olmamıştı ama belki ülkesi olabilirdi.

Erich deniz fenerinin orada bir süre durdu, ardından tekrar yürümeye başladı. Yorgun bir şekilde ayağının altındaki kumlara ve pisliklere bakıyordu. Bir köpek gibi kan gölünün içinde yatan Doktor Horst Fleischer'i orada öylece bırakmıştı.

Erich rüzgârın alıp götürdüğü bir nara attı, tıpkı bir korkak gibi davranmıştı. Orada, onun yanında kalmalıydı. İmandıklarının arkasında duracak cesareti olmalıy-

dı. Belki de birisi araştırmalarını görseydi, onu dinlerdi. Doktor Fleischer kahraman olarak ölmeliydi, kurban olarak değil. Laboratuvar onun mükemmele ulaşma tahtası olabilirdi, mezarı değil.

Sağ eli titremeye başladı, avucunu açtı güneşe doğru tutarak kaslarını esnetti. Bu, kamptan ayrıldığından beri çok fazla olmaya başlamıştı. Susamak kadar şiddetli bir krizdi. Sanki tüm benliği çekiliyordu. Araştırma yapmayı özlüyordu, Blok 46'yı özlüyordu. Formaldehitin kokusunu özlüyordu. Neşterinin yumuşacık derinin üzerinden kaymasını, Doktor Fleischer'in de söylediği gibi çocukların her birini sonsuzluğa kavuşturmayı özlüyordu.

Erich durdu, rüzgâr bu saçma sapan düşüncelerinden dolayı onu cezalandırmak istermiş gibi sırtına, bacaklarına, yüzüne doğru esti. Ağlamaya başladı.

İçindeki Buchenwald'e giden ve oradan asla kopamayan adam için ağlıyordu.

Zamanla böyle bir adama dönüştüğü için ağlıyordu.

LJUNGSKILE, İSVEÇ

20 Ocak 2014, Pazartesi, 09:00

Emily karla kaplı ormana şöyle bir baktı. Birbirine geçmiş ağaçlar gökyüzüne doğru öylesine yükselmişti ki tepeleri bulutlara değiyordu. Gök kubbeyle örtülen ışık az da olsa çalılıklara yansıyordu. Bu, loşluk sabah gezini daha da kasvetli yapıyordu.

Pearce dün öğleden sonra Katie Mansfield'ın evinden dönünce, Bergström aramıştı. Ljungskile ormanında, Falkenberg'in yaklaşık yüz altmış kilometre kuzeyinde küçük bir çocuk cesedi bulunmuştu. Gözleri oyulmuş, soluk borusu çıkarılmış ve sol koluna Y harfi kazınmıştı. Emily ve Pearce hemen Gothenburg uçağına binip oraya gitmişlerdi.

Bir saat önce Bergström onları olay yerine getirmişti. Tomas Nilsson'un cesedi kaldırılmıştı fakat çalılıklar burada neler yaşandığına dair bir sürü ipucuyla doluydu.

Komiser, İsveç polis kayıtlarındaki cinsel suçluların hepsinin listesini hazırlamıştı. Adli hekim, küçük Tomas'ın ölüm saati hakkında bir tahminde bulunur bulunmaz, hepsinin şahidini soruşturmaya karar verdiler. Fazla uzun sürmeyecekmiş gibiydi. Liste uzun değildi.

Emily, Alexis'in olay yerini saran şeridin arkasında durduğunu fark etti.

Kaşları çatılmış, gözleri kısılmış bir hâlde olay yerine bakıyordu.

Üç yıl önceki ilk karşılaşmalarından beri, Emily yazarın mücadele ettiği şeylerin farkındaydı. Onların varlığı bugünlerde daha çok hissediliyordu. Alexis'in durumundaysa zaman onu iyileştirmemiş, kadın sancılı bir sürecin esiri olmuş, öfkelenememişti bile.

Emily, buraya gelmenin ve soruşturmayı takip etmenin yazara terapi gibi gelebileceğini düşündü.

Alexis'in bu işe karışması, arkadaşını çalan seri katili yakalamaya çalışması belki de yaralarının iyileşmesine yardımcı olabilirdi. Bir gün adaletin yerini bulacağını biliyordu.

Bu yüzden, kendi önsezilerine güvenerek ve Pearce'dan izin almadan, genç kadının İsveç yolculuğunda onlara eşlik etmesini istemişti.

Dedektif Başkomiser Pearce, beklenildiği üzere Heathrow Havaalanı'nda bu duruma biraz öfkelenmişti. Emily gibi profesyonel biri nasıl böyle bir risk alırdı ve prosedüre karşı gelirdi? Emily, Pearce sakinleşip durumu kabullenene ve onu affedene kadar, adamın kendisini azarlayışını sessizce dinledi.

Pearce ona garip bir bakış attı ve sonra Bergström'e döndü. Olay yerinde görülmesi gereken her şeye bakmışlardı, şimdi geri dönme vaktiydi.

Sadece bir saat sonra, Falkenberg karakolunda kahve ve tarçınlı çöreğin ziyaretçileri beklediği konferans salonunda onları bekleyen sinirli Olofsson ile karşılaştılar.

Birkaç dakika sonra Bergström de katıldı, yanında kurbanın pencerenin yanında duran tahtaya raptiyelediği bir dizi fotoğrafını da getirmişti.

Yirmi yılı aşkın süredir, şiddet, günlük hayatının bir parçası olmasına rağmen böyle resimler hâlâ Pearce'ın midesini bulandırıyor, iştahını kaçırıyordu. Öte yandan Olofsson'un böyle bir problemi yoktu. Daha şimdiden tek ısırıkta iki tarçınlı çörek yemişti.

Bergström konuklarına döndü, Emily ve Pearce'a şöyle bir baktı. "Küçük Tomas ve ailesi için ne kadar üzgün olsak da Tomas'ın öldürülmesi, soruşturmada ilerle-memizi sağladı, değil mi?"

"Evet," dedi Emily kafasını sallayarak. "Dört benzer kurban profili var; dördü de altı ila sekiz yaşları arasında, dördü de tek ebeveynli veya kötü ailelerden. Emin olduğumuz tek bir şey var, Linnéa'nın öldürülmesi bu gruba uymuyor; büyük ihtimalle kazara olmuş olabilir. Belki de Linnéa katili –ya da katilleri– şaşırttı."

"İki katil olduğunu mu düşünüyorsun?" diye araya girdi Olofsson, elinde kahveyle koltuğunda ileri geri sallanırken.

Emily ona bakmadan devam etti. "Linnéa katil ya da katillerle tesadüfen karşılaşmış olabilir ve kim oldukları ortaya çıkmasın diye onu öldürmüş olabilirler. Yaraları diğer kurbanlarıinkiyle aynı çünkü bu yaralar onların imzası veya sembolü... Bu şekilde öldürmekten zevk alıyorlar."

Alexis duyduklarını ve onların çağrıştırdığı görüntüleri algılayabilmek için bir süre gözlerini kapattı.

“Sence Linnéa ona saldırıyı ya da saldırıyı biliyor muydu?” diye sordu Bergström, herkese birer kahve daha koyarken.

“Bu da aklıma gelen şeylerden biri. Tomas cinayetiyle anladığımız kadarıyla, katil ya da katillerin öldürmek için iki bölgesi var: Londra’nın kuzey ve kuzeybatısı, İsveç’in batı kıyısı. Tıpkı katil gibi Linnéa da bu iki bölge arasında gidip geliyordu, yani bu sadece bir tesadüf olmaz. Linnéa’nın burada karşılaştığı adamın, Londra’dan tanıdığı ve İsveç’te görmeyi beklemediği bir adam olduğunu söyleyebilirim. Belki bir arkadaş veya meslektaş; belki de tanıdık bir komşu ya da esnaf.”

Emily durdu ve fotoğrafların hepsine öylece baktı.

“Senin soruna dönecek olursak, Kristian,” diye başladı tekrar Olofsson’a dönerek. “Yalnız çalışan bir adamla mı yoksa iki kişiyle mi karşı karşıya olduğumuzu bilmiyorum. Sınır ötesinde birilerini öldüren seri katiller oldukça nadirdir ama yine de vardır. Katillerin ikili hareket ettiği daha sık görülür: Biri baskın, diğeryse çekinik karakterdedir. İkili olduğunda bölgesel dağılımı düşünmeliyiz: Biri İsveç’te, diğeri Londra’da. Ancak ben üç Londra kurbanı ve buradaki Tomas Nilsson’un yaraları arasında çok büyük farklar göremedim. Yönleri her cesette biraz farklı olsa bile, Y harfleri hepsinde aynı büyüklükteydi. Tek kişi olduğunu düşünürsek, birbirine binlerce kilometre uzaktaki iki ayrı bölgede insanları öldürebilmek için büyük bir organizasyon ve kaynak gerekir.”

Bergström parmak uçlarıyla alına dokundu, “Sence, bu harfleri nasıl yorumlamalıyız? Cinsiyetlerini simgeliyor olabilir mi?”

“Linnéa’nın kolundaki X harfini de düşünürsek en mantıklı açıklama budur fakat her çocuğun cesedinde Y harfinin yönü değişiyor...”

“Belki de katil sadece her kurbanın koluna X harfini kazımak istiyor ve bunu yaparken yönüne dikkat etmiyordur?” diye fikir yürüttü Olofsson, çöreğini ısıtırken.

“Sanmıyorum,” dedi Emily. “Olağanüstü titizlikle insan öldüren iki katille karşı karşıyayız. Hiçbir şey tesadüf değildir. Bu yaralar onların fantezilerinin bir göstergesi. Tercüme etmeye çalıştığımız bir dil gibi. Ama düşünmediğimiz bir hipotez daha var...”

Alexis koltuğunda ileri doğru eğilip dirseklerini masanın üzerine koydu.

“Linnéa’nın kolundaki X’in basit bir hareketle Y harfine dönüştürülebileceğini ve bunun Linnéa’nın da işin içinde olduğu anlamına geldiğini mi söylüyorsun?”

“Kesinlikle.”

Olofsson, ıslık çalarak bu fikre katılmadığını belli etti. Bergström alt dudağını ısırarak kendini engellemeye çalıştı. *Tanrım bu adam beni çıldırtacak!*

“Hepsi tamam da, biz bu adam ya da ortağı hakkında gerçekten ne biliyoruz, tabii öyle biri varsa? Onu öldürmeye iten sebepler neler?” diye sordu Olofsson.

Pearce göz ucuyla Komiser’e baktı. Zavallı adam patlamak üzereydi.

Gerginliğin farkında olmayan Emily tam cevap vermek üzereydi ki Dedektif Başkomiser Pearce bir hareketiyle sanki bana bırak dedi.

“Seri katillerin sebepleri olmaz, Olofsson. Gerekçe-

ri genellikle psikolojiktir. Öldürürler çünkü dürtüleri vardır ve hatta sebebini bile bilmezler. Sosyopatlardaki sorun şudur: Normal insanlardaki gibi davranışlarına bakarak onları çözemezsin. Her şey çarpıktır, karmaşıktır; her şey onun fantezilerinden ibarettir. Çoğunlukla çıkarıcı, narsist ve egosantrik olurlar. Ama şu anki durumda Emily'nin emin olduğu tek şey, katilin otuz beş ile kırk beş yaşları arasında, atletik, planlı, titiz, kültürlü ve zaman sıkıntısı olmayan bir tip olduğudur. Bunlar Londra katili için çıkarılan özellikler ama gerçekten iki farklı katil varsa diye Emily bu profili genişletmek istiyor ancak şimdilik emin olunan özellikler bunlar.”

“Peki, biz şu anda ne yapacağız? Kırk yaşındaki her atletik, planlı, titiz, kültürlü ve pasaportu olan bireyi hapse atamayız, değil mi?”

Bergström yine sinirlenmeye başlıyordu. Neden ekibine böyle bir ahmak vermişlerdi ki?

“Herhâlde bu durumda beni de kelepçeleyip tutuklamak istersiniz sanırım?” dedi ve kahkaha attı Olofsson, Pearce’a bileklerini göstererek ve Alexis’e göz kırparak.

Pearce gülümsedi, “Beni zorlama Olofsson,” dedi.

FALKENBERG KARAKOLU

20 Ocak 2014, Pazartesi, 13:00

Bergström'ün sekreteri üzerinde büyük bir *smörgåstårta* –kremalı kek katmanlarından oluşan lezzetli bir pasta– olan bir tepsiyi masanın ortasına koydu. Bergström, Alexis, Emily ve Pearce'a büyük dilimler keserek pastayı servis etti. Hepsi birlikte bu lezzetli İsveç tatlısından yemeye başladılar.

Konferans salonunda hoş bir sakinlik vardı. Sandalye gıcırıltıları, araya girmeler ya da ağız şapırdatmalar yoktu. Komiser, Olofsson'un dışarı çıkmasını istemiş ve onu diğer soruşturmaları tamamlaması için başka bir yere göndermişti. Londralılar bu durumu pek umursamamıştı ama Bergström'e göre görgüsüz Olofsson, tüm sabrını tüketmişti. Olofsson ile aynı odada bir dakika daha kalmak zorunda olsaydı, kendini tutamayıp adama saldırabilirdi. Bu durumdan kendisi de gurur duymuyordu fakat her nasılsa komiserin onun damarına basmak konusunda özel bir yeteneği vardı.

Geçen yıl aniden sürgün edildiği Gothenburg'da, polis arkadaşlarından birinin aleyhine tanıklık ettikten sonra karakolun yarısını kendisine düşman etmişti. Bu konudan epey hırpalanmış, büyük şehre veda etmek zorunda kalmış ve başka seçeneği olmayan Bergström'ün ekibine

transfer olmuştu. Komiser ilk başta bir kurbanı sahip çıktığını düşünmüş ama sonra onun kurban değil, sorunun ta kendisi olduğunu fark etmişti.

Londra'dan gelenlerle yapılan toplantı biter bitmez Bergström, Olofsson'u Tomas Nilsson'un arkadaşlarını ve ailesini soruşturmak ve çocuğun son zamanlarda yeni birinden bahsedip etmediğini öğrenmeye göndermişti.

Bergström, Pearce'ın Londra'da bu konuda pek bir şey bulamadığını biliyordu. Küçük kurbanların ölmeden önceki aylarında hayatlarına yeni biri girmemişti.

Sırtı tahtaya dönük oturan Fransız kadın Castells kalktı, Bergström'e gülümsedi, boş tabağını ve onunkini aldı. Herkesin kahvesini tazeledi. Alexis *smörgåstårta*yı yerken bir yandan da tabletine notlar alıyor, arada kafasını kaldırıp dinliyormuş gibi yapıyordu.

Öte yandan, diğer iki İngiliz konuk tatlıdan fazla yememişti. Bergström, naneli kuzu eti seven ve peynirli ketçaplı patates kızartması yiyen bir halka göre onları çok seçici bulmuştu.

Öğle yemeği vaktinin tamamını telefonda geçiren ve hâlâ telefonla konuşan Pearce'ı hoş görebilirdi fakat Kanadalı kadın defterine gömülmeden önce, sandviçlere iğrenerek bakmıştı.

Komiser, Dedektif Başkomiser Pearce'a şöyle bir göz ucuyla baktı. Bergström, geniş omuzlu Pearce'ın profesyonelliğini, soğukkanlılığını, belirgin yüz hatlarındaki o mütevazı duruşu takdir ediyordu.

Pearce telefonu kapattı ve şakaklarını ovuşturdu.

"Az önce Anselme'nin açıklamalarıyla ilgili bilgi

edindim. Gothenburg'daki Upper House otelinde kalmış ve eğlence Ljus Gece Kulübü'nde düzenlenmiş. Nasıl bir yol izlememizi önerirsin, Lennart?"

"Ben hallederim," diye araya girdi Emily.

Pearce, Emily'ye ölümcül bir bakış attı.

Hepimizin bir derdi var; herkese bir Olofsson, diye düşündü Bergström.

"Sorun değil," diyerek gülümsedi, Bergström. "Tomas'ın otopsisini için her hâlükârda Gothenburg'a gideceğim. Benimle gelmek ister misin Jack? Falkenberg'e dönüştü seni havaalanına bırakırım."

"Çok iyi olur. Bayan Blix'in tüm yakın arkadaşlarının son ifadeleriyle ilgili detayları da aldım. Korkarım kayda değer bir şey yok."

Alexis sesini çıkarmadı ama haberler iyiydi aslında. Arkadaşlarından birinin böyle korkunç bir suçtan sorumlu olabileceği düşüncesi, günlerdir çok ağır geliyordu.

Bergström'ün sekreteri sessizce odaya geldi ve bir yığın tozlu dosya getirdi.

Emily, Londra'da yaptığı gibi bu kez bir şeyler bulabileceğini ümit ederek, özellikle tek ebeveynli ya da kötü aileleri olan küçük erkek çocuklarına daha dikkat ederek, son on yıldaki tüm kayıp çocuk olaylarının tekrar üzerinden geçmek istemişti. Kayıp olaylarında profili genişletmesine yardımcı olacak bir şeyler bulmayı ümit ediyordu; böylece bilinmeyen katil ya da katillerin ağını daraltacaktı. Farklı aileler ve şüphelilerle yapılan görüşmelerin transkriptini okuyacaktı, polis raporlarını ve psikolojik raporları inceleyecekti. Bu da gerçekten yavaş ilerleyen büyük bir işti.

Bergström ilk dosyayı aldı ve masanın üzerine koydu. "Emily, seni her şeyin burada başladığını düşünmeye iten şey nedir?" diye sordu oyun kartlarını dağıtır gibi dosyaları dağıtırken.

Emily, cevabının çok da beğenilmeyeceğinin farkındaydı fakat başka seçeneği de yoktu.

"Sadece bir his."

OLOFSBO, FALKENBERG

20 Ocak 2014, Pazartesi, 16:00

Gothenburg'a adli hekimle görüşmeye giden Bergström ve Pearce'dan birkaç dakika sonra Emily ve Alexis de karakoldan ayrıldılar. Dedektif Başkomiser Pearce aynı akşam Londra'ya dönecekti, üzerinde çalışması gereken tek dava bu değildi.

Tomas Nilsson'un arkadaşlarıyla yaptığı sorgulama-
dan da eli boş dönen Olofsson, sessizce kayıp çocukların dosyalarına göz gezdirmeye başladı. Gothenburg'a geri dönmek ve eski iş arkadaşlarından biriyle morgda karşılaşmaktansa, buradaki tozlu dosyaları incelemeyi tercih ederdi.

Emily, Alexis ile birlikte Anselme'nin söylediklerinin doğru olup olmadığını araştırmak için Gothenburg'a gitmeden önce Linnéa'nın komşularıyla tekrar görüşmek istedi. Olofsson'un raporunda okuduklarından çok daha fazlası olduğunu düşünüyordu.

Emily sahildeki köye çıkan, kısa ağaçlarla çevrili patikadaki kavşağın yakınına arabayı park etti ve iki kadın karlı ve engebeli yolda yürümeye başladı. Yolun sonunda, deniz kenarında, üç sarı ahşap ev düz bir çizgi gibi yan yana duruyordu. Otuz metre sağda, çakıl taşlarıyla dolu kumsala en yakın olan Stellan'ın eviydi. Linnéa'nın evine yaklaşık iki yüz metre uzaktaydı.

İlk evin kapısını çaldılar. Olofsson'un raporuna göre ev sahibi, elektrik tesisatçısı olan Anders Lager'di.

Yeşil yün ceketine sarınmış, uzun boylu, kalıplı bir adam kapıyı açtı.

"İyi günler, Bay Lager. Ben Emily Roy ve yanımdaki Alexis Castells. Falkenberg polisiyle birlikte çalışıyoruz ve Linnéa Blix cinayetini soruşturuyoruz. Bize birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz?"

"Başka seçeneğim var mı?" dedi adam, bozuk İngilizcesiyle onlara tepeden bakarak. Anders Lager, konuşmak yerine bağırmayı tercih eden insanlardanmış gibi görünüyordu.

"Tabii ki var, beyefendi."

"Öyle diyorsanız..." Ağzı öyle yamuldu ki dudakları oltaya takılmış gibi göründü. Anders Lager en fazla kırklı yaşlarının sonundadır, diye tahmin etti Alexis ama huy-suz bir ihtiyar gibi davranıyordu. Çıplak ayaklarını buz gibi esen rüzgârdan korumak için birkaç adım geri çekildi. Kapı yarı açıktı ve adam iki kadını içeri davet etmeyi pek istemiyordu. Alexis soluk renkli ahşap konsolun üzerinde duran dizüstü bilgisayarı, sahilde yan yana duran iki adamın olduğu fotoğraf çerçevesini görebiliyordu. Muhtemelen Lager ve babasıydı, birbirlerine ne kadar da benziyorlar, diye düşündü.

"Bize biraz komşunuzdan bahseder misiniz, beyefendi?" dedi Emily.

"Olofsson mudur nedir, ona söyledim zaten, Bayan Blix'i tanımıyorum."

"Biz sadece —"

Emily öne doğru bir adım attı, öyle kararlı görünüyordu ki Lager bir adım geri çekildi.

“Mutlaka bir şeyler biliyorsunuzdur, değil mi?”

“Bilsem bile bu sizi ne ilgilendirir?”

“Bayan Blix ile iletişimde olan tüm insanlar, ailesi ve arkadaşları tarafından söylenenlerden daha gerçekçi bir yaklaşımla, onunla ilgili düşüncelerimin oluşmasına yardımcı olacaktır.”

“O zaman gidin ve gerçekçi düşünceler için Ahlgren’lerin kapısını çalın. Eminim, Blix hakkında onların size söyleyeceği çok şey vardır.”

Ardından adam kapıyı yüzlerine kapattı. Emily neden ‘onlar’ dediğini merak etti. Olofsson sadece Lotta Ahlgren ile görüşmüştü. Kim eksikti? Lager’e sormanın bir faydası yoktu, nasılsa kapıyı açmayacaktı.

Hiç hoş karşılanmadıkları Lager’in evinden ayrıldılar ve Stellan’ın evine çok yakın mesafede olan Lotta Ahlgren’in evine giden yola doğru yürüdüler. Kapıyı birkaç kez çaldılar ama boşunaydı.

Dönüş yolundaysa emekli öğretmen bir çift olan Linus ve Barbro Byquist’in kapısını çaldılar. Üç dört yaşlarında küçük bir kız açtı kapıyı. Uzun sarı saçlarının üzerine bir Hintli başörtüsü takmıştı.

“Mormor!”* diye bağırdı, “*det är inte mamma!*”***

“*Jag kommer, jag kommer älskling.*”***

Güler yüzlü, kahverengi saçları olan bir kadın ellerini havluya silerek, kapıya geldi.

* Alm. Anneanne. (çev. n.)

** Alm. Annem değilmiş. (çev. n.)

*** Alm. Geliyorum, geliyorum tatlım. (çev. n.)

Emily kendini tanıttı ve neden geldiklerini açıkladı. Barbro Byquist onları içeri davet etti. Güçlü bir Alman ak-sanı vardı ama mükemmel İngilizce konuşuyordu.

Üç kadın ferah ve aydınlık oturma odasına geçti, bü-yük pencereler dışarıdaki karlı tarlalara bakıyordu.

Kadın, torununun da yardımıyla sehpanın üzerine tatlı çörekleri ve kahveleri koydu. Alexis çörekten bir tane denedi ve annesinin haksız olduğunu anladı: Yumuşak ve lezzetliydi, tatlı çöreğin tadı müthişti.

“Rahatça konuşabilirsiniz, Estelle İngilizce bilmiyor. Ama diğer torunum iki dil biliyor. Babası İngiliz, sizin gibi. Nasıl konuşuyor bir duysanız! Tıpkı küçük bir İngiliz!”

Üç fincan kahve, bir bardak soğuk süt doldurdu ve konuklarının karşısına geçti.

“Linnéa’ya olanlara inanamıyorum, gerçekten çok korkunç. Başına gelenleri duyunca... Bu kadar yakını-mızda... Geceleri uykum kaçıyor.”

“Linnéa’yı iyi tanıır mıydınız?” diye sordu Emily.

Barbro kafasını iki yana salladı.

“Yok, pek değil. Ama Stellan Eklund’un –yolun aş-ağısındaki evin sahibinin– çocukluk arkadaşı diye biliyo-rum. Tanıyor musunuz, eski polismiş?”

Emily ve Alexis kafalarıyla onayladılar.

“Oldukça yakışıklı bir adam. İnsan neden hâlâ bekâr olduğunu merak ediyor doğrusu. Ama tabii bilemeyiz...”

Alexis nedenini anlamasa da yanaklarının kızardığı-nı hissetti. Emily’nin onun bu hâlini fark etmediğini uma-rak çöreğinden bir ısırık daha aldı.

“Anna ile Linnéa’nın da arası iyiydi.”

“Anna mı?”

“Anna Gunnarson, Lotta Ahlgren’in kız kardeşi.”

“Ah evet,” diye yalan söyledi Emily, Barbro’nun sözünü kesmek istememişti.

“Lotta tam bir kız kurusudur, herhâlde ne demek istediğimi anlamışsınızdır. Oysa Anna evliydi, altı ay önce kocasının yanından ayrıldı. O günden beri Lotta ile yaşıyor ve dediklerine göre boşanma davasının sonucunu bekliyormuş.”

“Anna, Falkenberg’de mi çalışıyor?”

“Evet, çiçekçi dükkânı var. Nygatan’daki büyük dükkân, bankanın hemen yanındaki.”

Emily birkaç kere kafasını salladı. “Peki, Bay Lager de Linnéa’yı iyi tanır mıydı?”

Barbro kahkaha attı, sesi evde yankılandı. “Anders’in pek arkadaşı yoktur. Ancak kötü biri değildir, ne varsa dilindedir. Çok iyi bir tesisatçıdır, dört yıl önce bizim tüm evin kablolarını döşemişti. O zamandan beri evde tek sorun bile çıkmadı.”

“Dedektif Olofsson’a, Linnéa döndüğünden beri onunla hiç konuşmadığınızı söylemişsiniz...”

“Evet... Evinin ışıkları açıldı ama hiç karşılaşmadık. Fakat kızım onu görmüş. Dedektife söylemedim çünkü ben de bilmiyordum o zaman. Dünden önceki gün Estelle’i bırakırken bildirdi. Cesedi bulunmadan birkaç gün önce Linnéa’yı gördüğünü söyledi. Sabah görmüş, Linnéa sahilde yürüyüşten dönüyor gibiymiş. Akşam Gothenburg’a gideceğini söylemiş, buradan geçen bir arkadaşıyla akşam yemeği yiyeceklermiş.”

UPPER HOUSE OTEL, GOTHENBURG

20 Ocak 2014, Pazartesi, 18:30

Emily navigasyon cihazından gelen talimatları takip etti, yolun sağına geçti ve otobana döndü. Bu ülkedeki trafik işaretlerini bir türlü anlayamıyordu, İsveççe öğreninceye kadar da anlayamayacağını düşündü.

Birkaç dakika sonra arabayı Gothia Towers'ın altındaki Mässans Gata Caddesi'ne park ettiler.

Emily, Upper House Otel'in lobisinden geçerek beyaz cilalı bankoya yaslanıp resepsiyon görevlisine kendini tanıttı. Kıvrıkcık saçlı sarışın, kolyesindeki inciler gerçekmiş gibi onlara dokunurken bembeyaz gülümsemesiyle ona baktı. Yüzünde endişeli bir ifadeyle lobiye göz gezdirdi, ardından dikkatli bir şekilde elindeki telefona cevap verdi. Ellili yaşlarda, uzun boylu zayıf bir kadın, ipek ve yün karışımı şık takım elbisesiyle birden önünde belirince telefonu zor kapatmıştı.

Emily arama emrini savcıdan aldığını söyleyerek, neden burada olduklarını açıklarken, Otel Müdürü Kerstin Jensen, ofisine kadar ikisine eşlik etti.

"Richard Anselme'nin gerçekten burada olup olmadığını ve ne işler karıştırdığını anlayabilmemiz için otel kayıtlarınıza erişmemiz gerekiyor. Aynı şekilde Linnéa Blix'in kayıtlarına da erişmemiz lazım."

Kerstin Jensen, bir an duraksadı ve gergin bir şekilde parmak uçlarıyla saç diplerini karıştırdı. Ardından biraz sakinleşti ve gözlüğünü taktı.

“Hım... Ancak Linnéa Blix bu otelde hiç kalmadı, en azından bu isimde biri...” dedi Kerstin, sakin bir şekilde dudaklarını büküp klavyede bir şeyler yazarken.

“Ancak Richard Anselme’nin 2 Ocak’ta burada rezervasyonu varmış. Kaldığı günlerde odasına giriş satatlerinin kaydı da mevcut. Muhteşem süit odalarımızın birinde kalmış. Sizin için kayıtların bir kopyasını hazırlıyorum fakat odasından ne zaman ayrıldığını bilemem çünkü manyetik giriş kartlarımız sadece odaların kapılarının açılması için kullanılmaktadır.”

Kerstin Jensen belgeyi yazdırdı ve Emily’ye verdi.

“Otelinizde kapalı devre kamera sistemi var mı?” diye sordu Emily.

“Sadece resepsiyon bölümünde ve asansörlerde var. Kayıtları bir ay saklıyor, sonra yok ediyoruz. Hangi günün kayıtlarına bakmak istiyorsunuz?”

Emily, ‘Kerstin’in verdiği belgeye baktı ve Alexis’e uzattı.

“5 Ocak, sabah 02:12’den ve 08:59’dan birkaç dakika öncesi.”

Kerstin cep telefonunu eline aldı ve Emily’nin söylediği saatlere baktı, Alexis mücevherci Anselme’nin hareketlerini inceledi. Linnéa ile birlikte katıldıklarını söylediği eğlence 4 Ocak, Cumartesi günü gerçekleşmişti. O gece Anselme ya da onun manyetik kartı her kimdeyse odasına 02:12’de giriş yapmıştı. Kredi kartı kayıtlarına göre de pazar sabahı 08:59’da çıkışını yapmıştı.

Kerstin telefonu kapattı ve bilgisayarın ekranını iki kadına doğru çevirdi ve görüntüyü oynatmaya başlattı.

02:07'de Anselme'nin esmer bir kadının elinden tutarak resepsiyon holünden geçtiği görüldü. Başka bir adam koşar adımlarla kameranin görüş açısına girdi. Ardından iki adam birbirini coşkuyla selamladı, hep birlikte asansöre bindiler. Kerstin ekranda yeni bir pencere açtı, üçü ekranda alttan çekilmiş bir şekilde görüldü. İkisi öpüşüyor ve Anselme onları izliyordu.

Emily ve Alexis, Anselme'nin gecesinin nasıl devam ettiğini anlayabilecek kadar izlemişlerdi.

Olanlara epey şaşırmış görünen Kerstin, ekranda üçüncü bir pencere daha açtı. Anselme'nin ertesi gün sabah 08:48'de asansörden çıktığı görüldü, yanında o çift yoktu, elinde bir valiz vardı. Öyle görünüyordu ki geceyi gerçekten Upper House Otel'de geçirmişti; doğruyu söylüyordu.

Emily ve Alexis, Kerstin'e teşekkür edip Richard Anselme'nin cumartesi gecesini orada geçirdiğini iddia ettiği Ljus Gece Kulübü'nün yolunu tuttular.

Kulüp, Avenyn Caddesi'nde, Gothenburg'un merkezinde ve ağır, kırmızı, çift kanatlı çelik kapının ardındaydı. Açılmasına da en az bir saat vardı.

Kulübün Müdürü Jon Kasten, arkaya doğru taranmış saçları ve bronz teniyle onları karşıladı.

Eski, zevksiz aynalarla döşenmiş duvarları, ahşaptan panelleri ve kahverengi deri koltukların yanındaki bir dizi küçük sehпасıyla Ljus, Londra'nın centilmenleri için yanlış bir adres olabilirdi.

“Cinsiyet eşitliğinin olduğu bir ülkede centilmenler kulübü mü? Mümkün değil.” Alexis’e karşılık espri yaptı adam.

“4 Ocak’ta buraya gelmiş olabilecek iki kişinin o gece nerede olduklarını bulmaya çalışıyoruz,” diye açıkladı Emily uzun bir iskemleye otururken. “Girişte kameralarınız veya güvenlik görevlileriniz var mı?”

Jon kafasını iki yana salladı.

“Maalesef... Sadece bar fedailerimiz var...” sustu ve kaşları çatıldı. “4 Ocak mı, demiştiniz?”

Emily kafasıyla onayladı.

“Evet,” dedi Jon telefonunu açıp. “Ayın dördü bizim *Nyckeln* akşamımızdı. Gimme Group ayda bir kez çok özel bir akşam için düzenleme yapıyor.”

“Biraz daha bilgi ver...”

Jon hafif kızardı. “Kendilerine özgü bir çeşit ‘kilit’ partisi düzenliyorlar: Erkekler boyunlarına küçük asma kilitler takıyorlar ve kilidi açacak anahtarın sahibi olan kızı bulmaya çalışıyorlar. Eğer izlemek isterseniz, ücretsiz.”

FALKENBERG

Şubat 1948

Erich elmalı yulaf ezmesini yerken kahvesini yudumladı.

Alman usulü sosis ve salamları birkaç aydır özlemişti ama şimdi daha sağlıklı olduğunu düşündüğü İsveç'in yulaf ezmesine alışmıştı. Hastasının çok olduğu ve öğle yemeği yiyecek vakit bulamadığında, birkaç dilim ekmeğin üzerine tereyağı sürüp ve peynir koyup yerdi.

Yün ceketini giydi, şapkasını, eldivenlerini taktı ve kara çıktı. Yola koyulmadan önce ciğerlerini yakan, ağaçların dallarını titreten ve denize kadar uzanan bölgede beyaz tozdan bir halı gibi uzanan karlara şöyle bir dönüp baktı.

İsveç kahvesini getiren garson kızın hakkı vardı. Geldiğinden beri kış çok çetin geçmişti ama ilkbahar hep böyle gelirdi, tam vaktinde ve ıslık ıslık.

Erich buraya kolayca uyum sağlamasına kendisi de şaşırmıştı. Dilini gayet akıcı konuşabiliyordu, yazma konusunda da günden güne geliyordu. Ayrıca İsveçlilerin ve Almanların onun günlük hayatını kolaylaştıran bir dakikliği de vardı.

Erich arabasını kliniğin önüne park etti ve sırt çantasını aldı. Arabadan indi, etrafta uçuşan bir kelebek sürüsü gibi kar taneleri de onu karşıladı.

Selam, Erich."

Pernilla, dilini baştan çıkarıcı bir şekilde çilek rengi dudaklarının üzerinde gezdirdi.

"Selam, Pernilla. Bugün klinik nasıl bakalım?"

"Janne'nin dediğine göre bekleyen iki hasta var. İlki seksen beş yaşında, yaşlı bir adam ve ikincisi de..." Uzun sarı saçları o kafasını hareket ettirdikçe kırmızı yanaklarına değiyordu. "İkincisi de pek iyi görünmüyor, Erich, hatta çok kötü..."

Erich ardı ardına kapılardan geçti ve onun için ayrılan odaya girdi. Ceketini, şapkasını ve eldivenlerini çıkardı, sırt çantasını açtı ve beyaz önlüğünü giyip bugün gelen iki hastasının yanına gitti.

Sağ taraftaki yatakta hayalet gibi duran şeyi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Kurumuş dudaklarını yaladı ve birkaç kez yutkundu. Kalp atışları hızlandı ve elini öne doğru uzattı ama sonra geri çekti, gözlerini kapattı. Yaşlı adamdan başlayacaktı.

YAŞLI ADAMDAN BAŞLA.

Konsantre ol, yavaşça ama emin adımlarla ilerle.

Alnındaki teri elinin tersiyle sildi ve sol taraftaki yatağa döndü. Dosyada, adamın akciğer embolisinden gece yarısından sonra saat 02:00'da öldüğü yazıyordu. Dosyayı cesedin üzerinden kaldırdı ve yatağın ucuna koydu. Erich kadavranın sertliğini anlamak için ölü adamın bacaklarını yavaşça kaldırdı. Ardından boynuna atardamarın olduğu yere bir kesik attı, kesiğin içine formaldehit enjekte edeceği kanülü soktu. Daha sonra bu kimyasal maddenin tüm vücuda yayılmasını sağlamak için parmak uçlarıyla

kulaklarına masaj yaptı ve kıkırdağı ovalarken gözlerini kapattı. Teni hâlâ esnekti ama kulak memeleri büyümüş ve şişmişti. Buruşmuş yüzüne de masaj yapmaya devam etti, ardından ellerine geçti ve her parmağı iyice ovaladı. Ölmüş adamın yamuk yumuk avuç içlerini de ovalayıp masajını tamamladı. Vücudun diğer kısımlarına masaj yapmakla uğraşarak vakit kaybetmeye gerek yoktu. Erich tıp fakültesi diplomasını çoğaltmasının ve görevlendirilmesinin uzun süreceğini biliyordu. Ancak cerrahi çalışmalarını tamamlamak istiyorsa bunu yapması gerekiyordu. Bu arada bir de iş bulması gerekiyordu. Tam yetkili diploma belgesi olmazsa gerçekten istediği pozisyonların hiçbirine başvuru yapamayacağını farkındaydı. Cenaze evine ait ilana rastladığında, en başta bu fikir kendisine hakaret gibi gelmişti. Oldukça saçmaydı. Sonrasında biraz muhkeme yapınca aslında ilginç olabilir, diye düşünmüştü. İlham verici. Hatta heyecan verici olabilirdi.

Erich cenaze evinin sahibiyle görüşmüş ve durumunu anlatmış, hâlâ okuduğu için normalden daha düşük bir ücretle çalışabileceğini söylemişti. Mumyalama sürecinde tıbbi açıdan bir zorluk olmasa da Erich bu işin ince detaylarına çok yabancıydı. Ancak sadece birkaç hafta sonra, patronu onun cesetler üzerinde tek başına çalışmasına izin vermişti.

İlk hastası attan düşerek ölen kırk altı yaşında bir kadındı. Hâlâ dün gibi hatırlıyordu: Hem çok ürkütücü hem de çok muhteşemdi. Hiç kimse farkında olmasa da, hafızası onu eski Buchenwald günlerine götürdü. Blok 46'ya. Doktor Fleischer'e. Tüm vücudunu bir heyecan sar-

dı, gözünde canlandı. Ellerinin değdiği çocuk cesetlerinin soğukluğunu hatırladı.

Erich görev duygusuyla her şeyi unuttu. Diplomasını düzenlemeyi, çalışmalarını sürdürmeyi... Görevinin artık insanları hayatta tutmak olmadığını kabullendi. Onların ölmelerine yardımcı olmayı tercih ederdi.

Erich yaşlı adamın yattığı yatağın etrafından dolandı ve diğerinin yanına geçti.

Dosyasını okudu, hasta altı yaşındaydı. Altı yaşında bir çocuk için yeterince büyük görünmüyordu. Hatta biraz siskaydı. Göğüs kafesi bedeninden çıkıp gitmek istiyormuş gibi şişkindi ve her geçen saniye normal hâlini kaybediyordu. Çıplak vücudunun üzerindeki çarşafı sıyırdı, sessizce izledi. Ardından tenine dokundu, yatağın kenarındaki metal kadar soğuktu. Omurgasında nahoş bir ürperti hissetti ama bu ürperti daha sonra bacaklarına doğru yayılan bir sıcaklığa dönüştü.

Sonrasında aklına Pernilla geldi. Pembe dili, kırmızı dudakları... Gözünde canlandırdı, çilek rengi dudaklarını sertleşmiş penisinin üzerinde hayal etti.

GRAND OTEL, FALKENBERG

21 Ocak 2014, Salı, 07:30

Alexis, bir o yana bir bu yana döndüğü yedi saatlik uykudan sonra yataktan çıktı. Gece boyunca ne anlama geldiğini düşünmek istemediği bir dizi rüya görmüştü, ağzında kötü bir tat bırakan seyahat gibiydi. Şaşılacak bir şey yoktu: Linnéa'nın seks hayatı hakkında ortaya çıkanlar rahatsız etmişti. Arkadaşının zevklerini tartışmak ona düşmezdi ama bu sırrı paylaşmadığı için ona kızmıştı. Çok muhafazakâr biriymiş gibi bir izlenim mi vermişti? Anlayışsız mı davranmıştı? Yoksa her ikisi de mi yapmıştı? Öte yandan Linnéa niçin kendisine sırrını söyleyecekti ki? Onun seks hayatı onu ilgilendirirdi. Ama Anselme ile mi, gerçekten mi? Hem de iğrenç bir 'kilit' gecesine katılmak, sevişecek birini bulmak için? Alexis kafasını salladı. Her şey çok hızlı geliyor gibiydi.

Komodinin üzerinden telefonunu aldı. Alba'dan bir mesaj vardı, onu akşam yemeğine davet ediyordu. Alexis Londra'dan öyle aceleyle ayrılmıştı ki kimseye haber verme fırsatı olmamıştı. Sadece nezaketen Stellan'a İsveç'e gittiğini haber vermişti. Ona en azından bunu borçlu olduğunu düşünmüştü, öğle yemeğinin ortasında kaçır gibi ayrılmıştı, tam da birbirlerine her şeyi anlatacakları sırada. Eğer biri ona bu şekilde davransaydı, yüzü bir

anda dart tahtası gibi olurdu. Tam odadan çıkarken bir mesaj daha geldi. Emily'ydi, yarın sabah 09:00'da onunla birlikte önceki gün Linnéa hakkında ifadesini alamadıkları komşusuna gelip gelemeyeceğini soruyordu. Alexis hemen 'tamam' diye yazdı ve duşa girdi.

Kendi içinde, derinlerde bir yerlerde, soruşturmayı mutlaka takip etmesi gerektiğini düşünüyordu. Ölümü ve dehşeti onun hayatına bir kez daha yayan her kimse, yakalandığında, hâkim karşısına çıktığında ve içeri tıkıldığında orada olmak istiyordu. Orada olmalıydı ve Emily'nin sayesinde bunu yapabilirdi. Kriminoloji profil uzmanının bu kadar yardımsever olabileceği kimin aklına gelirdi? Alexis, Emily'nin bu kararını meslektaşlarına kabul ettirmesinin ne kadar zor olduğunu gayet iyi biliyordu: Dedektif Başkomiser Pearce'ın onları havaalanında karşılama şekli hoş geldiniz demekten çok uzaktı.

Alexis, Emily'yi bu kadar yardımsever olmaya iten şeyin ne olduğunu gerçekten bilmek istemiyordu. Şimdiye kadar bu kapı neden açıldı diye sormanın bir faydası olmadığını görmüştü; bazen fırsatlar ortaya çıkar ve kendiliğinden yok olurdu. Artık bu gerçeği kabullenmişti.

Saate baktı, Stellan ile görüşmeden önce bir önceki gecenin kargaşasını zihninden atmak için birkaç dakikası vardı. Göz altlarına hafifçe kapatıcı sürdü, kirpiklerine de biraz maskara. Allığa hiç ihtiyacı olmadığını düşündü: İsveç'teki soğuk hava insanı zaten pembe yanaklı yapıyordu.

Kapitone montuna sarınmış hâlde ve kar botlarıyla dondurucu havaya kendini attı, ilk geldiğine göre çok daha iyi bir hava vardı.

Tarçının iştah açıcı kokusu kalabalık kafenin her köşesine sinmişti. Cam kenarındaki tek boş masaya geçti, çok beklemeden Stellan geldi. Alexis kahve ve safranlı çörek, Stellan da karidesli sandviç ve latte istedi. Kahvaltıda deniz ürünü yeme fikri Alexis'in yüzünü ekşitti.

Stellan onun yüzündeki ifadeyi fark etti ve kahkaha-lara boğuldu. "*Kalles Kaviar*" bilmiyor musun? *Taramasalatanın*" İsveç usulünü? Kız kardeşim her sabah ekmeğinin arasına mutlaka koyar. Hatta Lennart kahvesine katar!"

"Teşekkürler ama ben almayayım," dedi Alexis, yüzünü daha da ekşiterek. "Balık kokusu, hem de yataktan çıkar çıkmaz, benim için çayın yerini tutamaz. Safran-lı ya da tarçınlı çöreklerinizi daha çok seviyorum. Ama *surströmming*inizi de çok duydum; sodada terbiye edilmiş, iğrenç kokusu olan bir balık..."

"...diye ilan etti, milli bir gururla okuna kokulu peynirler hazırlayan Fransız kadın," dedi Stellan gülümseyerek.

"Peynirler farklıdır," diye ısrar etti Alexis, çöreğini ısıtırken. "Sizin yemeklerinizi, tam tersini düşünen anne-me karşı savunduğuma pişman edeceksin beni."

"Bakıyorum da yemeklerinizi diyorsun, gastronomi-nizi demiyorsun."

"Dediğin gibi ben bir Fransız'ım," diye cevap verdi Alexis, göz kırparak.

Stellan garsonu çağırmak için elini kaldırdı ve içecek sıcak bir şeyler sipariş etti. İsveççe konuştuğu zaman ses

* Kalles Kaviar: İsveç'e özgü bir havyar türü. (çev. n.)

** Taramasalatanın: Balık yumurtasından yapılan bir meze türü. (çev. n.)

tonu bile değişiyor, daha tok, yumuşak bir sese dönüşüyordu.

“Eee nasıl oluyor da sürekli Scotland Yard’dasın?” diye devam etti. “Emily Roy hakkında kitap mı yazıyorsun yoksa?”

"Hayır... Ama gerçekten güzel bir fikirmiş," dedi Alexis. "Lennart sana son cinayetten bahsetti mi?"

“Eski meslektaşlar biraz geveze olabiliyor. Emily’yi uzun zamandır mı tanıyorsun?”

“Birkaç yıl oluyor. Onunla kitaplarımdan biri için araştırma yaparken tanışmıştık aslında.”

“Lennart bana onun Quantico’dan mezun olduğunu ve eskiden Kanada polis teşkilatında çalıştığını söylemişti. Nasıl da başarılı bir özgeçmiş.”

“Evet, onun hakkında çok şey duydum. Neden onunla bu kadar ilgilisin?”

Garson içeceklerini getirdi ve Stellan cevaplamadan önce birkaç yudum aldı.

“Ortağım ve ailesinin ölümü hakkında daha çok şey bulabilmek için Gothenburg’daki eski müdürümle görüşmüş. Buna ek olarak Linnéa’nın muhtemelen gizli bir aşkı olması söz konusu...” Durdu ve gergin bir şekilde fincanına baktı.

“Linnéa’nın sevgilisi sen miydin?” Alexis ağzından çıkanlara engel olamamıştı, dudakları alev alacak gibiydi.

Gülümsedi, yüzünde yorgun ve üzgün bir ifade vardı.

“Hayır Alexis. Biz asla onunla sevgili olmadık.”

OLOFSBO, FALKENBERG

21 Ocak 2014, Salı, 08:45

Emily gözlerini yola dikmiş, sessizce araba kullanıyordu. Radyoda çalan çello ve piyanonun düeti oldukça rahatlatmıştı. Dışarıdaki kapalı hava ruh hâliyle aynıydı: Bulut yığını güneşini hapsedmiş ve sabah saatlerini daha da kasvetli bir hâle getirmişti.

Lotta Ahlgren ve Anna Gunnarson'lara ulaşmak sadece on dakika sürmüştü. Alexis'in zihnine hücum eden tüm o kötü düşünceler olmadan biraz huzur hissettiği on dakika. Sadece on dakika. Çok şey istemiyordu, değil mi?

Kısa sarı saçları olan, yüzü çillerle dolu, gösterişli bir kadın... Anna Gunnarson onları içeri oturma odasına davet etti.

"Kusura bakmayın, Lotta bugün erken çıkmak zorunda kaldı. Hasta olan bir arkadaşının yerine işe gitti. Başka bir görüşme ayarlamak için sizi arayacağını söyledi."

Emily masanın üzerine bir tabak sade bisküvi koyan ve kahve dolduran hizmetçi kadına gülümsedi. Bol kot pantolonu, yün kazağı ve tedirgin hareketleriyle her şeyden çok geleneksel bir ev hanımına benziyor, diye düşündü Alexis.

"Çok akıcı İngilizce konuşuyorsunuz," dedi Emily onu rahatlatmak için.

“Annem Amerikalı.”

“Kardeşinizle uzun süredir mi birlikte yaşıyorsunuz?” diye devam etti Emily, bir yandan yavaşça kahvesini yudumlarken.

“Yaklaşık yedi aydır.”

“Buraya taşınmadan önce Linnéa Blix’i tanıyor muydunuz?”

“Evet, tabii, on yıldan uzunca bir süredir. Ne korkunç şey başına gelenler. Ürkütücü.”

“Kardeşinize de telefonda bahsettiğim gibi,” diye devam etti Emily. “Linnéa’nın ocak ayının ilk hafta sonu boyunca neler yaptığına dair bir zaman çizelgesi oluşturmaya çalışıyoruz. Yardımcı olabileceğinizi düşündük.”

“Yani öldüğü hafta sonunu kastediyorsunuz...” diye fısıldadı Anna Gunnarson, fincanına gözlerini dikerek.

“Evet. 4 Ocak, Cumartesi ve 5 Ocak, Pazar.”

Anna ayağa kalktı ve pantolonunun cebinden cep telefonunu çıkardı.

“Bir saniye bakıyorum... 4 ve 5 Ocak... Hayır, Linnéa ile karşılaşmamışım.”

“Peki, evinin ışıklarının açık olup olmadığını hatırlıyor musunuz?”

“Maalesef, hatırlayamıyorum.”

“Barbro Byquist’in kızının dediğine göre Linnéa, cumartesi akşamını İsveç’e gelen bir arkadaşıyla Gothenburg’da geçirmeyi planlıyormuş. Size hiç bundan bahsetti mi?”

Anna’nın kaşları çatıldı ve sessizce kafasını iki yana salladı.

“Geçerken söylemiş olabileceği herhangi bir şey hatırlıyor musunuz, soruşturmamıza faydalı olabilecek herhangi bir şey?”

“Hiçbir şey hatırlayamıyorum. Kusura bakmayın.”

Emily’nin telefonu çaldı, cevaplamak için odanın diğer köşesine geçti.

Anna dalgın bir şekilde kahvesini içti. Kadın Alexis’in varlığını unutmuş gibiydi ve dikkatle sehpanın köşesine bakıyor, kabartmalı yumuşak kumaşını okşuyormuşçasına ellerini koltuğun kenarında yavaşça gezdiriyordu. Kısılmış gözleri birden açıldı ama Emily aceleyle geri dönerek onun aklına ne geldiyse bölmüş oldu.

“Kusura bakma Anna ama çıkmak zorundayım. Vakit ayırdığın için sağ ol. Kardeşinde numaram var. Konuyla ilgili bir şey hatırlarsan lütfen çekinmeden beni ara.”

On beş dakika sonra Emily ve Alexis karakoldaki konferans salonunda, Bergström’ün yanında oturuyorlardı. Londra Polis Teşkilatı tarafından Richard Anselme’nin bir kez daha ifadesinin alınması gerekiyordu. Pearce, Emily’nin bu görüşmeyi video bağlantısıyla izlemesi gerektiğini söylemişti.

Müfettiş Andrew Durham ekrandaydı, onlara el salladı ve görüşmenin nasıl gerçekleştirileceğini açıkladı: Londra’da normalde kamera kullanılmazdı, bu yüzden Richard izlendiğinin farkında olmayacaktı. Ancak Durham taktığı kulaklık sayesinde onların söylediklerini duyabilecekti.

Durham odadan çıktı ve birkaç dakika sonra zeminde John Lobb ayakkabılarının sesinin yankılandığı Ansel-

me ile birlikte döndü. Anselme, deniz mavisi kabanını çıkardı ve etrafındaki tüm eşyalara küçümseyerek bakarak gri takım elbisesinin ceketini düzeltti.

“Bay Anselme,” diye başladı Durham. “Linnéa Blix ile ilişkinizin detayları konusunda bize gerçeği söylemediğinizi düşünüyoruz.”

“Gerçekten mi?” diye karşılık verdi mücevherci, sesinde iğneleme vardı.

“Gothenburg’da, Ljus Gece Kulübü’nde düzenlenen *Nyckeln* geceleri oldukça özeldir... Değil mi?”

“Yani?”

“Yani, tam da kurbanın öldüğü gece, onunla yattığınızı polise söylemeniz daha makul olurdu.”

“Eğer doğru olsaydı kesinlikle söylerdim.”

Durham bir şey demedi.

Anselme koltuğunda hafifçe kıpırdandı, bacak bacak üstüne attı. Sabırsızlanıyordu.

Üç dakikalık sessizlikten sonra nihayet konuştu. “Linnéa ile yatmıyordum,” dedi birden. “Ama onun arkadaşılığından da memnundum.” Gülüşündeki o kendini beğenmişlik yok olmuş, ses tonu kısılmıştı.

“Onunla yatmıyordunuz ama birlikte ‘kilit’ gecesine mi gittiniz?”

“Evet”

“Bu, ikinizin sürekli yaptığı bir şey miydi?”

“Hayır, ilk kez gitmiştik.”

“Onu en son ne zaman gördünüz?”

“Diğer polis arkadaşına da söylediğim gibi hiçbir fikrim yok. Ben kendi kilidime uyan anahtarı bulmadan çok

önce ayrılmıştık; hatırladığım tek şey bu. Diğer katılımcılara göz atmak için dolaşıyordum ve ben oradan ayrılırken o bar kısmında tek başına oturuyordu. Oyun partneri henüz onu bulamamıştı.”

Alexis şaşırdı.

“Oyun partneri mi?” dedi Durham, o da şaşırmıştı.

“Evet, biri Linnéa ile kulüpte buluşmayı planlamıştı.

Alexis’in boğazı düğümlendi.

BERGSTRÖM'ÜN EVİ, FALKENBERG

21 Ocak 2014, Salı, 19:00

Bergström mutfakta bir şeylerle uğraşıyordu, cep telefonunu da omzuyla kulağının arasına sıkıştırmıştı.

'Kilit' gecesinde Linnéa'nın kiminle buluşacağını öğrenmenin iki yol vardı ama ikisi de pek iç açıcı görünmüyordu.

Linnéa, İsveç'e gitmeden önce Anselme'ye 'kilit' gecesine biriyle geleceğini söylemiş, Anselme'den de sekreteri Paula'ya iletmesini rica etmişti. Sekreter de böylece organizatörlerle iletişime geçip Linnéa'nın arkadaşının kulübe girebilmesi için listeye adını yazdıracaktı. Ancak Paula'ya bir türlü ulaşamamış çünkü Paula yeni evlenmişti ve balayına çıkmıştı.

Diğer yolsa geceyi organize eden Gimme Group'tan geceye katılanların listesini istemektir ancak komiseri avukatlarına yönlendirdiler ki bu da işleri oldukça yavaşlattı.

Akşama doğru bitmek bilmeyen kayıp çocuk dosyaları üzerinde boğuşurken Komiser, Emily, Alexis ve Olofsson'a çalışmaya onun evinde, sıcak şöminenin karşısında devam etmeyi teklif etti. Emily bu fikre pek sıcak bakmamıştı ama Alexis her ikisi adına da kabul etti.

Olofsson'sa acilen şüpheli bir intihar vakasının olay yerine gitmesi gerektiğinden, teklifi reddetti. Olofsson

yolda giderken Alexis'in tek kelime bile İsveççe bilmediğinden kesinlikle emin oldu. Çünkü Bergström'e bu seksi Fransız kıızıyla daha çok zaman geçiremediği için ne kadar üzgün olduğunu söylemişti. Bergström onun bu sözlerinin çok iğrenç olduğunu düşünmüştü.

Komiser telefonu kapattı ve oturma odasında soruşturma dosyalarını karıştıran Emily ile Alexis'in yanına döndü.

"Kötü haber: Dosyalardaki cinsel suçluların hiçbiri küçük Nilsson'u öldürmüş olamaz; hepsinin somut kanıtı var. *Nyckeln* gecelerinin organizatörü Gimme Group'a gelirsek, geceye katılanların listesini en erken yarın sabah gönderebilirlermiş."

Alexis sayfaları ve fotoğrafları karıştırmaya devam ederken, Bergström patates graten, çaça balığı ve taze krema getirdi.

Emily kendi payına düşen dosyaları incelemeyi tamamladığı için morali bozulmuştu ve şöyle bir etrafına baktı. Bergström, Emily'nin nasıl çalıştığını biraz anladığını düşünerek, konuşmak isterse diye işe yarayacak bir şey düşündü.

"Oksijensiz bırakmanın katilimizle ilgili nasıl bir ipucu verdiğini sana sormak üzereydim ki telefonum çaldı," dedi, konuklarının tabaklarını bolca doldururken.

Tıpkı bir kedinin avını seçip kovalamak için hazırlandığı gibi Emily'nin gözleri parladı. "Çok büyük bir ipucu veriyor. Oksijensiz bırakmak bir tür işkencedir. Katil, kurbanının yavaşça ölmesinden zevk alır. Yetişkin biri için bir çocuğu öldürmek oldukça kolaydır: Tek yapması

gereken onu boğmak veya hiç durmadan kafasına vurmaktır. Öte yandan katilimiz daha yavaş ve acımasız bir öldürme yöntemi seçti: Öncelikle kurban hareket edemeyin diye kafasının arkasına sert bir darbe vuruyor ki bu da kaçırma işini kolaylaştırıyor, ardından onu evine doğru yerde sürüklüyor. Otopsi raporunda da görüldüğü üzere bu, ölümcül bir darbe değil. Avı artık güçsüz hâldeyken, kafasına plastik poşet geçiriyor, boynunun etrafına bant yapııştırıyor ve uyandığında kurtulmaya çalışmasını diye kurbanı bağlıyor. Sonrasında oturup bekliyor. Elleriyle onu boğarken bunları hissedebilmesi için kendine gelmesini bekliyor, katilin can attığı kısım da burası oluyor.”

“Katilin onları ölürken izlediğini nereden biliyorsun?” diye sordu Alexis.

Yemeğine hâlâ dokunmamıştı.

“Gözlerin oyulmasından ve boğazındaki yarıktan.”

Emily biraz su içti ve devam etti, tüm vücudu titriyordu. “Avını öldüğü zaman yüzünden plastik poşeti çıkarıyor. İşte o anda hiç şüphesiz ki çok utanıyor: Avı onun gözünde tekrar çocuğa dönüşüyor, yani bir kurban. İnsanlık duygusu hemen geri dönüyor ve daha az önce yaptığı şeyin tam bir vahşet olduğunun farkına varıyor. Birdenbire tanık olduğu bu gösteriyle lanetleniyor: Çocuğun dehşet içindeki o yüz hatları, panik hâlindeki çılgınlıkları ve hıçkırıkları. Kısacası, o gözlerin acı ve korkuyla irileştiğini görmemek için, acı ve korkudan gerilen o kısık sesi duymamak için, kurbanın gözlerini ve soluk borusunu çıkarıyor. Sonra aniden kurban onun için kişisizleşiyor, sadece bir et yığınının dönüşüyor. Yeniden

av oluyor ve böylece katil tekrar huzur içinde işine devam edebiliyor.”

Emily’nin bu söylediklerinden sonra derin bir sessizlik çöktü.

Alexis sessizliği bozdu. “Yani asıl öldürme işleminin tüm bu yaptıklarının bir sonucu olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Onu en çok neyin tatmin ettiğinden emin değilim. Ama emin olduğum bir şey var: Onun bu her yeri saran gücü ve bu gücün uyarılması, avına tamamen hükmettiği zaman doruk noktasına ulaşıyor. Yani öldürme işlemi bu anlardan birinde gerçekleşiyor. Ancak cinayetleriyle ilgili fikirlerimiz de ona büyük haz veriyor. Logan Mansfield’in gömülmeden öylece bırakılması, katilin yakalanmaya çalışıldığını bilmesinin, polisin onu aramasının ve medyada ondan bahsedilmesinin kendinse haz verdiğini gösteriyor. Tüm bu unsurlar cinsel zevklerden kaynaklanıyor ve yeni fantezilere yol açıyor. Hazırladığım bu profile beni rahatsız eden tek şey kurbanların analizi. Katil epey riskli hedeflere saldırıyor: Çocuklara, hem fiziksel hem de psikolojik olarak baskılamak istediği kurbanlara. Ancak katil bir çeşit tehlikede olan çocukları seçiyor, normal bir çocuktan daha savunmasız olanları. Bu da katilin hata yapma ve yakalanma riskini azaltmak istediğini gösterir. Bu durum aynı zamanda fırsatçılık ve korkaklık demektir. Böylesi bana pek de doğruymuş gibi gelmiyor.”

Ölüm konusunun bir kızı bu kadar konuşturması ilginç bir şey, diye düşündü Komiser, kadehindeki şarabı yudumlarken.

“Yani katil cesedi rahatça parçalayabileceği geniş ve ıssız bir yer kullanıyor, öyle mi?” diye sordu Komiser, boş kadehi elinde sallarken.

“Hayır, tam olarak öyle değil. İçinde su bulunduğu sürece küçük bir oda da yetecektir. Belki ses yalıtımı bile yaptırmıştır.”

Alexis ve Bergström, Emily’nin anlattıklarını düşündüğünden, birkaç dakika sessizlik oldu.

Bergström masayı temizlemeye başladı ve biraz daha kahve yaptı. Beş fincan hazırlayıp iki tanesini tepsinin üzerine koydu.

“Lena ve Stellan’a da kahve götüreceğim. Hemen gelirim.”

Tekrar dosyaları incelemeye başlayacak olan Alexis, hemen Bergström’e baktı. “Lena ve Stellan burada mı?”

“Üst kattalar, Lena’nın çalışma odasında. Londra’daki yenileme projesi üzerine çalışıyorlar. Aşağıya gelip hoş geldin demediler çünkü bizi rahatsız etmek istemediler. İstersen yukarı çık, eminim seni gördüklerine çok sevinceklerdir.”

Emily incelemeye başladığı yeni dosyadan kafasını bile kaldırmadı. Ondan bir tepki gelmeyince, Bergström ve Alexis odadan çıktılar.

Bir zamanlar çatı katı olan kattaki çalışma odası her yeri kaplamıştı. Lena çalışma masasını bakır kenarlıkları gemi lombozunu andıran daire şeklindeki pencerenin karşısına yerleştirmişti. Gecenin karanlığına rağmen Alexis denizi görebiliyordu, sanki ay ışığının altında parlıyormuş gibiydi.

Lena masasında oturuyor, Stellan da onun yanında, ayakta duruyordu. İkisi de bilgisayar ekranına bakıyorlardı. Ziyaretçilerini selamlamak için döndüler ve kuzeyliler gibi sarılarak Alexis ile selamlaştılar. Genç kadın artık buna alıştığından, hep böyle yapıyormuş gibi davrandı.

“İşiniz bitti mi?” diye sordu Lena, omuzlarını geriye doğru esneterek.

“Maalesef hayır. Size kahve getirmek için geldik,” dedi Bergström, tepsiyi uzatırken.

“Emily nerede?”

“Profil oluşturmakla uğraşıyor. Buraya, sizin yanınıza geldiğimizi fark ettiğini bile sanmıyorum.”

“Birkaç dakika aşağı inmemin sakıncası var mı? Kanadalı Sherlock’u görmeyi çok isterim.”

“Anti sosyal ama aynı zamanda bir o kadar da tuhaf, üstelik oldukça çekici bir kadın,” dedi Bergström gülerek.

Eşi onun bu sataşmalarını görmezden geldi ve üçü birlikte aşağı indiler.

Mutfakta dosyalar masanın üzerine yığılmıştı ve Emily’nin sırt çantası yerinde yoktu.

Komiser şaşkın bir şekilde Alexis’e baktı, o da kafasını salladı.

Kafesin kapısını açık bırakmışlardı ve kedi bir kez daha avlanmak için kaçmıştı.

FALKENBERG

Temmuz 1970

Agneta'nın dolgun göğüsleri Erich'in üzerinde aşağı yukarı hareket ettikçe sallanıyordu. Nefes alıp veriş hızlandı. Uzandı, bir eli Erich'in sırtında ve zevkten kafası arkaya yatmış hâldeydi. Uzun saçları da adamın karnına değiyordu. Titreyen kalçaları gerildi ve zevkten çığlık attı. Birkaç saniye sonra Erich'in yanına, yatağın üzerine yığıldı ve nefesi kesilmiş hâlde öylece tavana baktı. Orgazmın etkisiyle hâlâ titriyordu.

Erich külotunu ve pantolonunu yukarı çekti. Kız onun doğru düzgün soyunmasına bile fırsat vermemişti.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır..." diye mırıldandı kız, ona uzanarak. Gözlerinde şehvet vardı. "Genç bir kadını baştan çıkarırken neye bulaştığını bilmen gerekiyordu. Şimdi göster bakalım..."

Kız, Erich'in pantolonunun fermuarını açtı ve külotunu bir kenara fırlattı. Cinsel organını tekrar tahrik etmeye başladı.

Bu kız oldukça şaşırtıcıydı. Sekse yaklaşımı koşulsuzdu ve öylesine açıktı ki bu da onunla yaşadığı seksi daha zevkli kılıyordu. Agneta vajinasını penis gibi kullanan özgür kadınlardan biri olmalıydı. Erich ondan iki kat daha yaşlı olduğundan ve gücünü hafif kaybettiğinden, seks

biraz yorucu olsa da ilişkileri hem kolay hem de pratikti. Kızın içini rahatlatmaya veya sevgi gösterilerine ihtiyacı yoktu, böylece kıza yalan söylemesine ve onu pohpohlamasına gerek kalmıyordu. Daha önce birlikte olduğu kadınlardan sonra büyük bir değişimdi! Diğerleri, konu aşka gelince çok şey isteyen ve ilgi bekleyen kadınlardı!

Kedi gibi gerindi ama tabii bu, devam etmeyeceği anlamına gelmiyordu. Agneta'nın vücuduna bayılıyordu, teninin yumuşaklığına ve esnekliğine... Vücudu hâlâ sıkı ve diriye. Göğüsleri epey büyüktü ama bunu görmezden gelebilirdi. Seviştikleri zaman onlara bakmaktan kaçınıyordu çünkü sallanınca inek memelerine benziyorlardı.

Birdenbire tüm vücudu kaskatı kesildi. Erich gözlemini kapattı ve kızın ağzına boşaldı. Onu tekrar sevişme fikrinden uzaklaştırmak için yeniden pantolonunu giydi ama kız ona sarıldı ve hemen uykuya daldı. Erich hiç kıpırdamadan öylece kaldı ve anın tadını çıkardı. Boşalınca tüm duyularındaki titreşim artmıştı.

Birkaç ay önce tanışmışlardı ve birkaç haftadır sevişiyorlardı. Ama her zaman adamın evinde. Bir gün Agneta haber vermeden gelmiş ve Erich bunun bir daha olmaması gerektiğini çok net bir şekilde açıklamıştı. O günden beri Agneta ziyarete gelmeden önce mutlaka arardı.

Agneta iki yıl önce annesiyle babasını kaybettikten sonra ona bir ev miras kalmış ve evi küçük bir servet fiyatına satmıştı. Okulunu geçici süreliğine dondurduğundan beri, bu dönem onun deyişiyle 'kendini arama' süreciydi. Tanıştıklarında dünya turuna çıkmak üzereydi. Daha sonra bu kararını ertelemiş ve hayatı günübirlik yaşama-

ya başlamıştı. Şimdiyse tüm hayatı sevişmekten ibaretti. Bir keresinde alt dudağını ısırarak kur yaparken kulağına böyle fısıldamıştı; belki de bir filmde duymuştu.

Agneta'nın sarılmalarından kaçan Erich, kazağını giydi ve muayenehanesine gitti. Yakında orayı genişletmek zorunda kalacaktı: Bir odaya daha ihtiyacı vardı. İşe gitmeden önce koleksiyonuyla biraz oyalandı. On altı cesedi inceledi, parmaklarını onların yumuşak kıvrımları üzerinde gezdirdi. Kasları mükemmel durumdaydı. Doğru rengi elde etmeyi başarmıştı; ete benzeyen, et ve yağ arasındaki muhteşem renkti. Doktor Fleischer olsaydı onunla gurur duyardı. Gözleri oyup çıkarmak onun için hâlâ çok zordu ama bir gün başaracağına emindi.

Kıyafetlerini giydi, şapkasını taktı, ayaklarına galoşlarını geçirdi ve eldivenlerini takıp işe koyuldu. Mutlu hissediyordu.

Bu durumda en kötü şey, yoluna ne çıkarsa onunla yetinmek zorunda olmasıydı. Doktor Fleischer'in çocuklarda bile sadece hoşuna gidenleri seçtiği Buchenwald'in aksine, seçme şansı yoktu.

Lösemiden ölen altı yaşındaki bir çocuk getirildiğinde koleksiyona başlamıştı. Adı neydi? Adı Fransızcaydı... Çok da önemli değil. İşte o gün, 4 Şubat 1948, Çarşamba günü, iki cesedin öğrenciler tarafından otopsi uygulamasında kullanılmak üzere Gothenburg'daki tıp fakültesine gönderilmesini bekliyordu. Yirmi altı yaşında bir kadın ve altmış dokuz yaşında bir adam.

Hiç kimse onların cesedini arayıp sormamış, bir süre soğuk yer altı mezarlarında saklanmışlardı. Ah evet... Antoine, çocuğun adı Antoine'dı.

Kızın cesedini kaçırmak için onu, cenaze evine gönderilmesi gereken çocuğun ceset torbasına saklamak zorunda kalmıştı. Küçük olanı onlara göndermiş ama kızın cesedini evinde saklamıştı.

Mumyalama işlemine göğüslerini sertleştirerek başlamıştı. Telaşlı, heyecandan kaskatı kesilmiş hâlde, hata yaparım korkusuyla, operasyonu birkaç kez yarıda bırakmıştı.

Daha sonra çalışma ortamını iyileştirmişti: Banyo küvetini ve işten getirdiği ekipmanları kullanmıştı. Buradaki çalışma ortamında, üzerini havlularla kapladığı mutfaktaki ahşap masayla yetinmek zorunda kalmıştı. O günden sonra çalışma ortamına fayans döşetmiş, parlak lambalar taktırmış ve tabii ki düzgün bir otopsi masası yerleştirmişti.

Erich duvar saatine baktı, kahvaltı vaktiydi. Üst kata çıktı, kahve kokusu geliyordu. Agneta mutfakta onu bekliyor olmalıydı. Çalışma odasına girmeyi ona kesinlikle yasaklamıştı. Çalışırken rahatsız edilmekten hoşlanmazdı.

Agneta onun tişörtlerinden birini ve çoraplarını giymişti. Neden kadınların yataktan çıkarken erkeklerin kıyafetlerini giymek gibi saçma bir alışkanlığı vardı? Erkek kıyafetlerini kendi kıyafetlerinden daha rahat kılan şey neydi?

Agneta sevgiyle gülümsedi. “Erkencisin. Çok mu işin vardı?”

Erich kafasını salladı ve ayakta dikilirken kahvesini yudumladı. Sohbet edecek durumda değildi. Artık ka-

dının gitme vakti gelmişti, böylece Erich de huzurlu bir pazar geçirebilirdi.

Agneta oturdu, bacak bacak üstüne attı ve ellerini masanın üzerine koydu. Ardından gözlerinde neşeli, masum bir parıltıyla adama baktı.

“Hamileyim.”

21 Ocak 2014, Salı

Genç kadının ağzı açık, inci gibi dişlerini ortaya çıkarıyor. Kadına gülümsüyor. Anlaşılan o ki hâlimden memnun, kendi kendine konuşmasına devam ediyor. Sesi yüksek ve tiz. Kıyafetinden göğüslerinin, belinin ve bacaklarının hatları pek anlaşılmıyor. Yuvarlak yakalı siyah elbisesinin altına, inci bir kolye takmış. Burjuva sınıfının metaforik namus göstergesi. Saçlarını savurmak için kafasını yana yatırdığında yapmacık hâli ortaya çıkıyor. Cinsel cazibesini sergilemeye çalışıyor. Uzun kıvrıkcık saçları, tıpkı tutkulu bir âşğın elleri gibi, göğüslerinin üzerine ve omuzlarına dökölüyor.

İki saat sonra elbisesi beline kadar sıvanmış, külotu ayak bileklerine kadar inmiş duruma geliyor. Sanki bar tuvaletinde zevkten nefes nefese kalmış gibi. Geliyor, yüzünü kahverengi, kıvrıkcık saçlarının içine gömüyor. Tomas Nilsson'un saçlarındaki ipeksi yumuşaklığı düşünüyor.

SKREA SAHİLİ, FALKENBERG

22 Ocak 2014, Çarşamba, 06:00

Emily montunun düğmelerini açtı, elini iç cebine soktu ve küçük siyah bir kutu çıkardı. Bir süre içine baktı, sonra geri yerine koyup koşmaya başladı. Yol boyunca dalgaların kıyıya vurduğundaki sesleri ve ayakkabılarının karla kaplı toprağa değdikçe çıkardığı sesi dinledi. Elindeki fener, sahili her adım atışında aydınlatıyordu.

Aslında seri katil her cinayetinde Emily ile konuşuyor, ona bir mesaj gönderiyordu ancak Emily onun dilini henüz çözememişti. Emily'nin katille ilgili hazırladığı profil hâlâ tamamlanmamıştı ve bu onu çıldırtıyordu. Öfkeyle içi içini yiyordu. Onunla savaşmanın tek yolu açık bir alan bulmaktı. İyiye odaklanmalıydı, disiplinli olmalıydı. Konuyla ilgili düşüncelerini tıpkı el fenerindeki ışınlar gibi kafasında toplamalıydı. Sadece ve sadece bu konuya odaklanmalı, başka konularla uğraşmamalıydı. İşte bu yüzden önceki akşam Bergström'ün bir sürü dikkat dağıtıcı şeyin olduğu evinden kaçarcasına çıkmıştı.

Otele geri döndüğünde, Pearce'ın BBC'de yayımlanan röportajına denk geldi. Gazetecilere soruşturmanın ilerlediğini, zaten bildikleri üç beş gerçeği tekrar tekrar söylüyordu. Şimdiye kadar hiç kimse İsveç'teki Linnéa ve Tomas Nilsson cinayetleriyle Londra'daki erkek çocukla-

rın cinayetleri arasında bir bağ olduğunu düşünmemiştir. Böyle devam etmesini umuyordu.

Buz gibi soğuk hava yüzüne tokat gibi çarptı. Emily ciğerleri yanıyormuş gibi hissedene kadar hızlandı. Acı tüm vücuduna yayıldı ve egzersizi katlanılmaz hâle getirdi. İyodun keskin kokusunu içine çekerek ve ağızdan ve burundan sıcak havayı dışarı vererek sık sık derin nefes aldı. Birkaç dakika sonra kafasındaki tüm sorular üzerindeki etkisini yitirdi. Emily'nin onları sıraya koysun diye, zihninde özgürce dolaşarak beklemeye başladılar.

Saat tam sekizde, otelde duş aldıktan sonra karakola gitti. Koridorda, elinde kahve fincanı olan Bergström ile karşılaştı.

“Merhaba Emily. Dosyalar konferans salonunda, içersen kahve de var,” dedi Bergström gülümseyerek ve ofisine geçti.

Emily, önceki geceki gidişi hakkında bir şey söylemediği için Bergström'e minnettardı. Konferans salonuna geçti ve işe koyuldu.

Bergström gözlerinde zafer kazanmış bir parıltıyla odaya girdiğinde, Emily ikinci kahvesini yudumluyordu.

“Az önce ‘kilit’ gecesine katılanların listesini aldım. Linnéa'nın yanında kimin olduğunu tahmin bile edemezsin!”

FALKENBERG KARAKOLU

22 Ocak 2014, Çarşamba, 11:00

Bergström, Emily, Alexis ve Olofsson sorgu odasındaki tek yönlü aynanın arkasında duruyorlardı. Komiser bir işaretle Emily'ye içeri girmesi gerektiğini söyledi.

Olofsson, Komiser'e döndü baktı, suratı düştü. Gözlerini hırsla açmıştı ve polisten ziyade aptal bir palyaçoya benziyordu.

Bergström öfkesini gizledi, dişlerini sıktı. "Lanet olsun, Olofsson! Yirmi yıldır bu iştesin ve hâlâ sana bir şeyleri açıklamak zorundayım. Böylesine kritik bir sorgunun bir kadın tarafından yapılmasının daha uygun olduğunu anlamıyor musun? Ki az önce gördüğüm kadarıyla hiç anlamıyorsın. Yanılıyor muyum?"

Olofsson gözlerini devirdi, sahibi tarafından azarlanan bir köpek gibi sessizleşti.

Sorgu odasında Anna Gunnarson, Emily'ye baktı, oldukça endişeli görünüyordu. Emily küçük siyah bir çantayı masanın üzerine koyarak Anna'nın karşısına oturdu.

"İngilizce konuşsak senin için bir sakıncası var mı, Anna? Yoksa İsveççe mi konuşmak istersin?"

"Hayır, sakıncası yok."

"Linnéa ölmeden önce onunla birlikteymişsin."

Anna bir an gözlerini kapattı.

“Polise bundan bahsetmedin çünkü manşetlerde yer almak istemiyordun. Eğer duyulsaydı, şehrin merkezindeki dükkânın için problem olabilirdi.”

Anna, Emily’den gözlerini kaçırdı, cevap vermedi.

Emily masanın üzerine koyduğu çantayı açtı, içinden iki çift pantolon, iki tişört ve bir kazak çıkardı. Alexis, bu kıyafetlerin Linnéa’nın gardırobunda bulunduğu kıyafetler olduğunu fark etti.

“Bunlar senin kıyafetlerin, değil mi?”

Anna yavaşça başını salladı.

“Linnéa’nın sevgilisi sen miydin?”

“Hayır, hayır kesinlikle ben değildim,” diye bağırdı Anna.

Emily öne doğru eğildi ve ellerini masanın üzerine koydu. “Bana bazı şeyleri açıklamam gerekiyor, Anna. Senin kıyafetlerini niçin misafir odasındaki çekmecedeki değil de Linnéa’nın gardırobunda bulduğumuzu açıkla. Neden Ljus Gece Kulübü’nde ‘kilit’ gecesinde olduğunu izah et. İkinizin de o gece orada olduğunu biliyorum.”

“Tamam, tamam...” diye fısıldadı Anna, parmak uçlarıyla alnını ovalayarak.

Başlamadan önce derin bir iç çekti.

“Kocamdan ayrıldığımda, Linnéa, o evde yokken gelip kalabileceğimi söylemişti. Sadece biraz yalnız kalmak istediğimde, arada sırada giderdim. Linnéa küçük odada uyurdu, fener manzarasını izlemekten hoşlanırdı. Onun odasında düzgün bir gardırop yoktu, o yüzden eşyalarını benim kaldığım odaya bıraktı. ‘Kilit’ gecesine gelecek olursak...” Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Arka-

daşı Richard Anselme, Gothenburg'a gelmişti. Yeni koleksiyonunu kutlamak için Linnéa'yı dışarı davet etmişti. Çok zor bir hafta geçirmişt看, biraz neşelenirim diye beni de çağırmişti."

"Ljus Gece Kulübü'ne üçünüz birlikte mi gittiniz?"

"Hayır, ben zaten Gothenburg'daydım, kulüpte buluştuk."

"Saat kaçta?"

"Gece onda, oraya gitmeden önce de akşam yemeğindeydim."

"Yani sen oraya varmadan önce Linnéa oraya gitmişti, öyle mi?"

"Bilmiyorum."

"Richard Anselme ile mi birlikteydi?"

"Hayır, Richard Anselme ile hiç tanışmadım," diye hemen cevapladı Anna, gözlerini kaçırarak. "Linnéa ile buluştuğumda, barda oturuyordu, zaten o gecenin nasıl bir gece olduğunu anlamamız resmen yarım saat sürdü."

Emily kaşlarını çatı.

"İkiniz de gittiğiniz partinin nasıl bir şey olduğunu bilmiyor muydunuz?"

"Hayır, bilmiyorduk. Richard, Linnéa'ya sadece çok özel bir gece olacağını söylemiş."

"Peki, Linnéa bunu fark ettiğinde nasıl tepki verdi?"

Anna'nın yüzünde gülümseme belirdi. "Çok güldü."

"Richard Anselme'ye sinirlenmedi mi?"

"Hayır, sinirlenmedi. Bu durum ona çok komik gelmişti."

"Gecenin geri kalanında da orada mıydınız?"

“Evet. Barda oturduk ve kalabalığı izledik,” Anna’nın yüzü asıldı. “Sonra sigara içmek için dışarı çıktık. Aslında sigara içmek isteyen bendim, Linnéa sadece eşlik etti. Tam o sırada bir arkadaşımın kocasının kulübe girdiğini fark ettim. Ona seslendim ve adam bana karısına söylememem için yalvarırken, Linnéa’yı kaybettim. Sonra da bir daha görmedim onu...” Anna’nın çenesi titriyordu, gözyaşları yanaklarından süzüldü. “Kulübe tekrar girdim. Belki içeri girmiştir de beni bekliyordur diye düşündüm... Ama barda yoktu ve hiçbir yerde de bulamadım.”

“Peki, aramadın mı hiç?”

“Cep telefonları kulübün alt katında çekmiyor, o yüzden on dakika kadar bekledim. Belki de arkadaş Richard ile birlikte, diye düşündüm. Dışarı çıktım ona telefon ettim ama hep telesekreter çıktı. Aslında ulaşamadığıma çok da şaşırmadım, İsveç’teyken pek cep telefonu kullanmazdı. Dediğine göre, kendi kendine kalma sürecinin bir parçasıymış,” diye ekledi Anna. “Telefonunun yanında olup olmadığından bile emin değilim.” Anna yutkundu. “Sonra montumu aldım ve oradan ayrıldım.”

“Falkenberg’e mi döndün?”

Anna kafasıyla onayladı. “Doğrudan Linnéa’nın evine gittim ama evde değildi. O gece kız kardeşim Lotta’da kaldım. Linnéa’ya ulaşmayı çok denedim fakat asla cevap alamadım.”

Tek yönlü aynanın ardındaki Alexis’in gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Emily, Anna’nın koluna dokundu. “Anna, Linnéa ile geçirdiğin son dakikaların tekrar üzerinden geçmeni istiyorum, tüm detaylarıyla, hatırlayabildiğin kadar.”

"Ama daha biraz önce anlattım."

"O akşamla ilgili bilinçaltında fark etmediğin bilgiler olma ihtimali çok yüksek ve bilinçaltında Linnéa'nın katili hakkında ipucu verecek bir şey olabilir. İşte bu yüzden her şeyi tekrar anlatmanı istiyorum. O akşamın üzerinden birlikte tekrar geçelim, ister misin? "

Anna'nın yüzü asıldı, "Peki," dedi.

"Teşekkürler, Anna. Koltukta rahat otur, ellerini aşağı indir avuç içlerin yukarı baksın. Omuzlarını rahatlat."

Anna söyleneni yaptı. Vücudu biraz esnedi. Şimdi parçalarına ayrılmış bir kukla gibi görünüyordu.

"Mükemmel. Gözlerini kapat ve burnundan yavaş yavaş derin nefes al ve ağzından ver. İşte bu, mükemmel. Derin nefes al, ver. Tekrarla."

Emily yavaşladı, sesi fısıltı gibiydi.

"Şimdi sigara içmek istediğin ana geri dönelim. Kulüp zeminin altındaydı ve siz merdivenlerden yukarı çıktınız..."

"Evet..."

"Linnéa neredeydi?"

"Arkamdaydı."

"Merdivenler ne renkti?"

"Ahşaptı, ahşap siyaha boyanmıştı."

"Peki ya duvarlar?"

"Duvarlar koyu kırmızıydı ve kakma desenlerle süslenmişti."

"Merdivenler kalabalık mıydı?"

"Hım... İki ya da üç kişi aşağı iniyordu."

"Yüzlerini görebildin mi?"

“Hayır... Sadece yanımdan geçtiler... Spot lambalarındaki ışık sadece basamaklara vuruyor, tökezlememek için dikkat etmem gerekiyordu.”

“Merdivenlerden çıkarken değişik bir koku duydun mu?”

“Kulübün içinde erimiş mum kokusu vardı. Ama şekerli hoş bir koku daha mevcuttu. Aşağı inen kadından geliyordu.”

“Lobiye çıktınız, sonra ne yaptınız?”

“Dışarı çıkmadan önce montlarımızı aldık.”

“Linnéa sana ne anlatıyordu?”

“Ben... Bilmiyorum... Sadece montunu giyerken gülümsediğini hatırlıyorum.”

“Montu nasıldı? Saçını nasıl yapmıştı?”

“Saçları dağınıktı... Montu... Tam olarak hatırlamıyorum...”

Diğer odada Olofsson, Alexis ve Bergström’e döndü.

“Profil uzmanı nereye varmaya çalışıyor? Çiçekçinin kaldırıma kaç sakız yapıştığını hatırlamasını mı?”

Bergström ağzını açmadan, Alexis cevap verdi.

“Kristian, bu bilişsel bir sorgu. Emily, Anna’nın hafızasını çözmeye çalışıyor. Görgü tanıklarında çoğu zaman işe yarayan bir tekniktir.”

Kendisine laf anlatılmasından bıkan Olofsson, kollarını bağladı ve maskülen yapısını öne çıkarmak istercesine, boş yere de olsa, bacaklarının arasını açtı. Gözleri hâlâ tek taraflı aynanın diğer tarafına dönüktü.

Anna alnını ovuşturdu, birdenbire kaşlarını kaldırdı ve gözleri açıldı. “Mont, Linnéa’nın montu maviydi, meneviş mavisiydi.”

“Çok iyi, Anna... Linnéa meneviş mavisi montunu giydi. Sana gülümsedi. Gülümsemesinin sebebi neydi?”

Anna gözlerini kapattı, derin bir iç çekti. “Ben... Ben bilmiyorum... Ne söylediğini hatırlamıyorum...”

“Sen de kendi montunu aldın mı?”

“Evet, ben kendi montumu aldım, Linnéa da kendinkini. Duvarın kenarında durup beni bekledi.”

“Lobide ikinizden başka kimse var mıydı?”

“Kalabalıktı... Elinde şemsiye tutan bir adamı gördüğümü hatırlıyorum.”

“Nasıl biriydi?”

“Oldukça kısa boyluydu, sarışındı...”

“Neden özellikle ona dikkat ettin?”

“Bir an eski kocam sandım...”

“Ama o değildi, öyle mi?”

“Hayır, o değildi.”

“Peki ya sonra?”

“Dışarı çıktık... İlk Linnéa çıktı...”

“Soğuk muydu?”

“Çok...” Dışarı çıkınca, Linnéa İsveç’in kışlarının çok çetin geçmesinden dert yandı.”

“Ardından?”

“Linnéa konuşurken ben bir sigara yaktım... Falkenberg'deki evinde yapılacak yeniliklerden bahsediyordu... Zemini değiştireceğini söyledi...”

“Tam olarak nerede duruyordunuz?”

“Sağ tarafta, kulüp kapısının dışında, kaldırımında.”

“Kalabalık mıydı?”

“Evet, etrafta yirmi kadar insan vardı...”

"Sokak aydınlık mıydı?"

"Evet, aydınlıktı. Sokak lambaları bulunuyordu."

"Sen sigara içmekle meşguldün..."

"Evet."

"Linnéa neredeydi?"

"Tam karşımda."

"Yolun ya da kulüp kapısının ne tarafında duruyordun?"

"Kulübün yan tarafına bakıyorduk, onun solunda kalıyordu. Kuzeydeki Avenyn Caddesi'ne dönmüştü."

"Cadde kalabalık mıydı?"

"Yanımızdan geçen birkaç kişi vardı..."

"Peki, Linnéa ne yapıyordu?"

"Soğuktan ellerini ovuşturuyordu, eldiven giymemişti. Benimle sohbet ediyordu ama tam olarak neler söylediğinden emin değilim. Sonra birden Per Patriksson'u, bir arkadaşımın kocasını, fark ettim. Yanında yirmi yaşında bile olmayan genç bir kadın vardı... Üç çocuk babasıydı. Karısı evde çocuklarla ilgileniyor, o da burada kızı yaşındaki gençlerle oynayıyordu."

Anna tekrar gözlerini açtı.

"Bir bardak su ister misin, Anna?"

Anna kafasını iki yana salladı ve kurumuş dudaklarını yaladı, gözlerini kapattı.

Emily, Anna'nın nefes alıp verişinin yavaşlaması ve sakinleşmesi için birkaç dakika bekledi.

"Yani Per, Linnéa'nın arkasında mı duruyordu?" diye devam etti Emily.

"Evet..."

“Sen ona doğru birkaç adım attın...”

Anna bir kez daha kafasını salladı.

“Linnéa da seninle geldi mi?”

“Hayır... Per’i orada gördüğüm için o kadar şaşkıncım ki hiçbir şey söylemeden onun yanından ayrıldım.”

“Sana seslendi mi? Bir şey söyledi mi?”

“Ben... Bilmiyorum...”

“Sen Per’e neler söyledin?”

“Eşi Marlene’nin nerede olduğunu sordum. Dönüp bana baktı ve partiye gelmesinin büyük bir hata olduğunu, zaten birazdan ayrılacağını söyledi. Karısına hiçbir şey anlatmamam için bana yalvardı.”

“Sen ne cevap verdin?”

“Saçmalamayı kesmesini söyledim. O da bir erkek için evlendiği kadının çocuklarının annesine dönüştüğünün görmenin çok zor olduğunu söyleyerek, kendini savundu. Yanındaki genç kız sözünü kesmeye çalışıyor, onu kulübün girişine doğru kolundan çekiyordu.”

“Kulübün girişini net bir şekilde görebiliyor muydun?”

“Evet, Per’in arkasındaydı.”

“Sırtın yola dönüktü, öyle mi?”

“Evet...”

“Per’in arka tarafında başka neler gördüğünü tarif et.”

“Ben... Kapıdaki görevli... Kapıyı açıyor, insanlar da içeri giriyor...”

“Sonra?”

“Per, yanındaki kızı orada öylece bırakıp gitti.”

"Peki, kız ne yaptı?"

"Kız da arkasından biraz saydırdı, sonra kulübe girdi."

"Per hangi yöne doğru gitti?"

"Avenyn Caddesi'ne doğru, sağ tarafa gitti, yolun karşısına geçti."

"Öylece ardından mı baktın?"

"Evet..."

"Sağ tarafta başka neler var? Kulübün oradaki kaldırımında?"

"Sağ tarafta bir grup insan var, sohbet ediyorlar..."

"Başka?"

"Çiftler var..."

"Oradakilerin hepsi çift mi?"

"Emin değilim... Çok bulanık... Hayır, değiller. Biraz ileride duran iki kişi... Kadın –yoksa adam mı?– kolunu kaldırıyor... Sanırsam kadın. Evet, kadın elini havada sallıyordu."

"Yüzlerini ayırt edebiliyor musun?"

"Kadının sırtı bana dönük, adamı da kısmen görebiliyordum. Sadece siyah kıyafetlerini ve kapüşonunu seçebiliyordum."

"Kadın kısa saçlı mıydı yoksa uzun saçlı mı?"

"Kısa... Sarı..."

"Onlar sokak lambalarından birinin yanında mıydı?"

"Kısmen."

"Hangi renkleri hatırlıyorsun?"

"Siyah... Mavi..."

"Mavi."

“Evet. Kolunu sallayan kadının montunun rengi...”

Anna durdu ve kâbustan uyanırmış gibi aniden gözlerini açtı. Birden ne gördüğünü fark etti. Sarışın kadının saçları kısa değildi: Montunun yakasının içinde kalmıştı ve mavi bir mont giyyordu, meneviş mavisi.

Anna aslında Linnéa’yı ve katilini görmüştü.

FALKENBERG

Şubat 1971

Erich cesedi küvetten çıkardı ve çok yakında bir ortağı olacağı için kim bilir kaç hayatın değişeceğini düşündü. O küçük yüzen şeyi kurutma masasının üzerine koydu ve uzun uzun irdeleyerek baktı. Sonuç neredeyse mükemmeldi. Son aşamaya geçebilirdi. Gülümsedi. Tüm benliğini aydınlatan bir gülümsemeydi. İhtiyacı olan da buydu. Böyle bir et, taze ve yarasız beresiz.

Tüm bunlar Agneta sayesinde gerçekleşmişti. Erich bunu Agneta'nın hamile olduğunu söylediği gün anlamıştı. Birdenbire dönüp gitmişti. Agneta da gözyaşları içinde peşinden koşmuştu ama Erich çok daha hızlıydı. Sahile kadar yürümüş ve yol boyunca kızı nasıl bu kadar yanlış tanıdığını düşünmüştü. Kız onun dilinden anlamamıştı. Ona hiç de uymayan böyle bir yoldan kendi kendine gitmesine nasıl da izin vermişti! Kumsala oturdu, gözlerini güneşe uzanan dalgaların parlayan doruklarına dikti. Dalgaların kıyıya vurmasını, sonrasında kayalara çarparak ufka doğru geri çekilmesini izledi. Doktor Fleischer'in bir zamanlar söylediği şey aklına gelmişti: Sadece çocuklar sonsuzluğa ulaşabilir. Sadece çocuklar. Daha sonra doğumun gerçekten ne demek olduğunu anladı. İlk tepkisini çok acele vermişti. Bu çocuk yük olmayabilirdi,

belki de yayına takılmış bir oktu. Bu çocuk onun gelecek nesillere ulaşmasını sağlayabilirdi. Sonsuzluğa.

O akşam avlanmaya gitmişti. Seçilmiş bir av arıyordu. İz sürmek, seçmek ve öldürmek. Artık kaderden önüne bir ceset göndermesini bekleyemezdi. Artık önüne ne gelirse kabul etmek zorunda değildi. Mükemmel ve kursuz bir miras bırakmak için dikkatli bir şekilde seçmek zorundaydı. Hem kendisinden sonra geleceklere hem de kendine karşı sorumluluğu vardı.

Üst katta telefon çalıyor ama Erich duymuyordu.

“Kocan telefona cevap vermiyor, Agneta. Üzgünüm,” diyen ebenin sesi duyuldu, uğultuların arasından.

Agneta son kasılmaların üstesinden gelebilmek için gücünü toplamaya çalışıyordu. Vücudunun her yerine yayılan sancılar, hem ölüyormuş hem de hâlâ hayattaymış gibi korkunç bir his veriyordu. Nefes alacak hâli dahi yoktu. Acılar durdurulamaz dalgalar şeklinde geliyordu. Sancıları arttı, birden zirveye çıktı ve karnına, sırtına hat ta bacaklarına kadar yayıldı. Agneta acılar içinde boğulmaktan kurtulmak için çaresizce yatağın kenarlarını tuttu, elleri resmen donuyordu.

Doğumu da hamileliği gibiydi: Uzun ve yalnız bir yolculuğa benziyordu. Erich’in bir erkek olarak, kendisinin bilmeden dönüştüğü, bu kadınla arasında bağ kurmakta zorlandığını düşünüyordu. Ancak Agneta’nın cinsel arzuları hâlâ aynıydı. Aslında çok fazla kilo da almamıştı ama belki de vücudundaki bu yeni kıvrımlar pek de Erich’e göre değildi. Agneta’nın yakınlaşma çabaları-

nı bile görmezden geliyor ve üstünü giyinmesi için âdetâ yalvarıyordu. Sürekli sorumluluk sahibi bir birey gibi davranması, bebeğinin sağlığını düşünmesi gerektiğini söyleyip duruyordu. Vücudu sanki bir mabetti.

Bebek karnında kıpırdanmaya başlar başlamaz, Erich onunla sabahtan akşama kadar Almanca konuşmaya başladı. Agneta söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyordu ama Erich'in çocuğunu ne kadar çok sevdiğini hissedebiliyordu. Ancak anlaşılan o ki onu artık sevmiyordu. Bir türlü bitmek bilmeyen hamilelik aylarında onunla hiçbir zaman gerçekten ilgilenmemişti. Ne yediğini kontrol etmiş, ne düzenli olarak nabzını ölçmüş ne de idrarını incelemişti. Bunun dışında onu hep görmezden gelmişti. Gerçekten hiç ilgilenmemişti. Vücudu mabet değil, daha çok gemi gibiydi. Çocuğunu taşıyan ve sonunda onu teslim edecek olan bir gemiydi.

"İkın, Agneta, ıkın..."

Ne yapması gerektiğini söylemelerine gerek yoktu, zaten vücudu ıkınması için onu zorluyordu. Her hareketi kısa süreli bir kurtuluş gibiydi. Kendi haykırıışları kulağında yankılanıyordu. İkınmayı bırakmasını söylediklerinde kısa kısa nefes alıyordu. Tekrar çığlık atmaya başladı. Ölümcül bir sancısı daha oldu sonra tuhaf bir rahatlama hissetti, ardından gözyaşları ve hıçkırıklar.

"Bak, Agneta, oğlun oldu."

Havada sallanan kırmızı bir bebek gördü, bacakları kurbağa bacağı gibi geriye kıvrılmıştı. Göğsünün üzerine koydular. Küçük ve acıkmış ağzını meme ucuna yaklaştırdı, minik yumruklarını sanki burası benim dermiş

gibi göğsün kenarlarına yerleştirdi. Agneta bitmiş tükemiş hâlde gözlerini kapattı, kucağındaki küçücük güzel şeyi yavaşça tuttu.

Dört gün sonra doğumevinden çıktı ve Erich'in evine gitti. İçindeki öfke biraz dinmişti. Artık durumu kabullenmişti. Bir türlü ona ulaşamamıştı ama onu gayet iyi tanıyordu: Laboratuvarda çalışırken telefon sesini asla duymazdı. Orada ne kadar vakit geçirdiğini de sadece Tanrı bilirdi! Kendisini aramaya gelmemesi belki de onun hatasıydı: Çocuğumla kaçıp giderim, diye Erich'i kim bilir kaç kere tehdit etmişti.

Agneta, küçük aç kurbağasını kucağında tutarak, mutfakta Erich'i bekliyordu.

"Gittiğini sanmıştım, çocuğumu da alıp gittiğini."

Agneta, Erich'in sesiyle irkildi. Bu adamda onu böylesine çeken şeyin ne olduğunu birden fark etti. Kafasını salladı, dolgun dudaklarına bir gülümseme yayıldı.

"İşte oğlumuz Erich, adı Adam."

Erich yaklaştı, koca elleriyle bebeğin saçsız kafasına dokundu.

"Kocaman ve şişko," dedi.

"Elli beş santimetre ve dört kilo dokuz yüz gram. Evet, biraz büyükçe bir bebek."

Agneta, Erich kendisiyle ilgilenmedi diye intikam almak için ne yaptığı hakkında tek kelime etmedi. Bekleyebilirdi. Zaten çok da önemli değildi. Belki de Erich onu zamanla affederdi. Belki de çocuk ilişkilerini düzeltebilirdi, buna inanıyordu.

FALKENBERG KARAKOLU

22 Ocak 2014, Çarşamba, 15:00

Emily, Bergström ve Alexis'in de yardımıyla dosyaların ilk bölümünü aldı ve masanın üzerine yerleştirdi. Olofsson pek istemese de onlara yardım etmek için ayağa kalktı.

"Bu sefer farklı bir şekilde inceleyeceğiz," dedi Emily. "Kayıplara ait dosyaların hepsini tek tek inceleyeceğiz ama bu kez elli yıl öncesine gideceğiz."

Olofsson bir şey söylememek için kendini zor tuttu. Bergström biraz sinirliydi, kendisine düşmanmış gibi hissediyor ama sebebini bile bilmiyordu. Tepki vermemenin en iyi yol olduğunu düşündü. Bu dava başladığından beri hiç ara vermeden saatlerce çalışmasına rağmen Falkenberg'de hayat genel olarak hiç fena değildi ve değişmesini de istemiyordu. Ayrıca bu kriminoloji profil uzmanından da bıkmış usanmıştı. Güzel olmasına güzel bir yüzü vardı ama o çehrenin altındaki kadın, ekmek tahtası kadar düzdü. Hatları olmayan dümdüz bir vücudu vardı. Hepsinden öte, hanımefendi eski tozlu dosyaların arasında patronluk taslayarak onları canından bezdirmekten de gayet memnundu. Üstelik soruşturmada da neredeyse hiç ilerleme yoktu. Neden kimse onun metotlarının boş laftan başka bir şey olmadığını fark etmiyordu ki? Niçin

bir çiçekçiyi üç saattir sorguya çekiyordu? Tek öğrendiği Linnéa'nın o gece mavi mont giydiği ve gitmeden önce rüzgârın saçlarını uçurduğuydu! Scotland Yard'ın en iyisi buysa... Muhtemelen şu anda Linnéa'nın katiliyle nerede tanıştığını öğrenmişlerdir. Ne büyük başarı ama! Anna Gunnarson katili görse bile tanıyamaz, peki tüm bunların mantığı ne? Tüm bunların gereksiz bir saçmalık olduğunu fark eden sadece kendisi miydi? Bergström ve seksi kız, Bayan Sol Lobum İki Mememden de Büyüktür'ün her söylediğini doğru kabul ediyorlardı.

Konuşması gerektiğini düşünüyordu, konuşmak zorundaydı. Elbette ki bunu tüm zarafeti ve çekiciliğiyle yapacaktı, her zaman olduğu gibi. Evet, hepsi buydu işte.

"Neden elli yıl, Emily? Niçin ille de bu kadar sene geriye gidiyoruz?" diye sordu gülümseyerek.

"Ben de tam bunu açıklayacaktım, Kristian. İki kişiyle karşı karşıya olduğumuza neredeyse eminim. Biri baskın, diğeri çekinik karakterde iki kişiler. Ancak bölge olarak görev paylaşımı yaptıklarını düşünmüyorum. Aksine birlikte seçip birlikte öldürüyorlar. Hepsini aynı kişi gerçekleştirdiği için yaralar aynı. Eğer çekinik kişi otuz ila kırk beş yaşları arasındaysa, baskın olan ondan en az yirmi yaş daha büyüktür. Çekinik olan eğitim almış bir adam, baskı yapması ya da idare etmesi zor biri ve şu anda hâkimiyeti elinde tutan da bu adam. Yani baskın olan elli beş ila altmış beş yaşları arasında –belki de daha da yaşlı– ama sağlığı gayet iyi durumda. Büyük ihtimalle uzun süredir aktif. Onun imzasını bulmak için sadece tek tip kurbanlara bakmamız gerekir: Altı ila sekiz yaşları

arasındaki erkek çocuklar. Altmış beşten daha yaşlı olmadığını ve çocuklara olan ilgisinin yirmili yaşlarda başladığını farz edersek, araştırmamızda 1969 yılına kadar geri gitmeliyiz. Kırk beş sene öncesine.”

Çok teşekkürler ama hesap yapabiliyorum, dedi Olofsson içinden.

Bir soru daha sordu. “Peki, yaptığın bilişsel sorgudan ne öğrendin?”

Bergström, Olofsson’a şüpheyle baktı, ne yapmaya çalıştığını merak ediyordu.

“Bilişsel sorgu bana, Linnéa’nın kendi katilini gecenin bir yarısı kapüşonuyla ve montuyla fark edebilecek kadar iyi tanıdığını gösterdi,” dedi Emily.

Olofsson bunu hiç de umursamıyormuş gibi sandalyesini ileri geri salladı. “Anna caddenin gayet iyi aydınlatıldığını söylememiş miydi?”

“Evet, söyledi. Ancak sokak lambasından gelen ışığın belirli bir açısı vardır ve eğer kapüşon ya da şapka takıyorsan, yüzünde gölgeler oluşturur.”

“Ne fark eder ki?” dedi Olofsson, ses tonunda sabırsızlık vardı.

“Daha önce şüphelinin Linnéa’nın sık sık iletişim kurduğu ve hemen tanıyabileceği bir arkadaşı, meslektaşı, komşusu veya bir esnaf olabileceğini söylemiştim. Anna Gunnarson’un verdiği bilgiler sayesinde, Linnéa’nın o kişiyi fazla ışık olmamasına rağmen tanıdığını biliyoruz. Bu yüzden Linnéa’nın onu çok iyi bildiğini düşünebiliriz.”

Alexis boynundan soğuk terlerin süzüldüğünü hissetti.

“Ayrıca bilişsel sorgu bana bir sonraki kurbanın, çok büyük ihtimalle, Gothenburg’un merkezinde yaşayan biri olacağını gösterdi.”

Olofsson dişlerini gıcırdatarak öfkesini bastırdı.

“Yani bu sefer farklı çalışmalıyız,” diye devam etti Emily. “Kayıp çocukların dosyalarını incelemeli ve her birinin cinsiyetini, yaşını, göz rengini ve saçını not almamız. Tek ebeveynli ya da çekirdek aileden gelip gelmediğine, kötü bir aile olup olmadığına, kaybolma tarihine, eğer biliniyorsa kaybolma saatine, çocuğun son görüldüğü yere, kayıp çocuğun yaşadığı adrese dikkat etmeliyiz.”

“Yani artık soruşturmanın kronolojik kayıtlarına, psikolojik değerlendirmelere veya sorgu kayıtlarına bakmıyoruz, öyle mi?” diye sordu Alexis.

“Hayır, şimdilik değil. Bakmamız gerekenler az önce saydığım bilgiler. Asıl analizi ben yapacağım.”

Emily telefon konuşması yapmak için odadan çıktı.

Geri döndüğünde Alexis, Bergström ve Olofsson sanki sınavdaki öğrencilermiş gibi Emily’nin önceden hazırladığı formları dikkatle doldurmaya çalışıyorlardı.

LINNÉA BLIX'İN EVİ, OLOFSBO, FALKENBERG

22 Ocak 2014, Çarşamba, 18:00

Alexis, Linnéa'nın evine giden Anna Gunnarson'a eşlik etmek için dosyalarla boğuşmayı bırakmıştı. Anna, Alexis'in bulduğu ve en başta Linnéa'ya ait olduğunu düşündüğü ama sonradan Anna'nın olduğunu anladığı eşyalarını almak istemişti.

Anna eve önden girdi. Sanki ilk kez giriyormuş gibi etrafa endişeyle bakarak adımlarını dikkatlice attı. Alexis de ardından girdi. Diğer kadının hareketlerine özellikle dikkat ediyordu. Çekmeceleri, gardırobu, karton kutuları açışını; gereksiz eşyaları sessizce atışını seyretti; hareketleri çekimser ve kararsızdı.

Anna eşyalarını topladıktan sonra sanki uyurgezermiş gibi mutfığa gitti, masaya oturdu, acısının yükünü omuzlarında hissetti.

"Hepsi bu kadar mı? Her şeyini aldın mı?" diye sordu Alexis, Anna'nın yanındaki sandalyeye yerleşerek.

Anna yavaşça kafasını salladı, parmaklarını masanın üzerindeki ekmek kırıntılarında gezdirdi.

"Sanırım hepsini aldım, teşekkür ederim."

Aniden omuzları titremeye başladı, burnunu çekti, ağlamamak için kendini tutmaya çalıştı.

Alexis bir elini kadının omzuna koydu, diğer eliyle de bir anne şefkatiyle saçlarını okşadı.

Anna gözünü bile kırpmadı, Alexis'in gösterdiği bu yakınlık hoşuna gitmiş gibiydi, ne de olsa paylaştıkları ortak bir acı vardı.

"Linnéa'yı daha dünden önceki gün gördüm," diye fısıldadı, hıçkırarak ağlıyordu.

Alexis ona biraz daha yaklaştı.

"Sokaktaydım, dükkâna doğru gidiyordum ve onu gördüm. Üzgün görünüyordu, çok üzgün..." Anna burnunu elinin tersiyle sildi. "Lotta'ya bile söylemedim. Zaten benim için yeterince endişeleniyor, daha da telaşlansın istemedim."

"Birkaç yıl önce sevgilim öldü," dedi Alexis, "üç hafta sonra onu rüyamda gördüm. Odamızdaki yatağının üzerinde oturuyor ve bana gülümsüyordu. Her sabah uyandığımda, ben daha gözlerimi açamamışken, yine böyle gülümserdi bana. Her günkü gülümsemesiydi. Komik ama sanki birkaç saniye için de olsa bana geri dönmüş gibiydi."

Hiç farkında olmadan sözcükler ağzından çıkıvermişti. Bunlar Alexis'in Anna'ya itirafıydı, üzüntünün de etkisiyle ağzından dökülüvermişti. Sevgilisine duyduğu üzüntü içsel bir arayışa dönüşmüştü ve nihayet biraz huzur bulmuştu.

Anna'nın ellerini avuçlarının içine aldı ve iki kadın birkaç dakika dışarıdaki ay ışığıyla aydınlanan denizi izlerken sessizliğin tadını çıkardılar.

Anna çıktıktan sonra, Alexis aklına çılgınca bir dü-

şünce gelince taksi çağtırmaya karar verdi. Dışarıda onu bekleyen dondurucu rüzgârın düşüncesiyle titreyerek montunu giydi ve kutup gecesiyle yüzleşmek için evden ayrıldı.

İki dakika sonra Stellan'ın evindeydi. Ön kapının iki yanında bulunan girintili iki lamba otomatik olarak etrafı aydınlattı. Birden gecenin bu saatinde neredeyse hiç tanımadığı bir adamın kapısında ne işi olduğunu düşündü, bir de gelmiş ondan kendisine arkadaşlık etmesini bekliyordu. Burada ne halt ediyordu? Otele geri dönmeliydi. Emily'ye yardım etmek için ne yapabileceğini sormalı veya onun notlarını tekrar gözden geçirmeliydi. Linnéa için daha faydalı bir şey yapmalıydı. Kendisi için değil.

Stellan kapıyı açtı, şaşkınlığının yerini endişe almıştı. "Her şey yolunda mı?"

Alexis kafasıyla onayladı. Yanakları soğuktan değil, utanmaktan kızarmıştı.

"İçeri gel, soğukta donmuşsundur."

Alexis eşikten içeri girdi, bu ziyaretine bir sebep bulmak için beynine fazla yüklenmişti.

"Linnéa'nın evinde miydin?"

"Evet. Anna Gunnarson ile birlikte."

Stellan kaşlarını çatı.

"Anna... Gunnarson mu?"

"Komşunuz Lotta Ahlgren'in kız kardeşi."

"Ah, evet, evet, Lotta. Ama neden kız kardeşiyle? Linnéa'yı tanıyor muydu ki?"

"Evet. Arkadaşlarmış."

"Gerçekten mi?"

“Evet. Anna bir süredir Linnéa ile birlikte kalıyormuş.”

“Linnéa bana evinde bir kadın arkadaşının kalmasına izin verdiğini söylemişti; neden bilmiyorum ama ben hep Londra’dan biridir, diye düşünmüştüm.”

Alexis montunu ve ayakkabılarını yavaşça çıkardı, neden geldiğine dair düzgün bir bahane bulmak için zaman kazanmaya çalışıyordu. Ancak tek düşünebildiği çaresizlik hissiydi. Ayakkabıları içerideyken çıkarmak çok hijyenik bir İsveç geleneğiydi ama pek de hoş değildi.

Stellan ile birlikte oturma odasına geçtiler.

“Bir şey içmek ister misin?”

Alexis gözlerini kaçırarak başını salladı.

Stellan sehpanın üzerine iki kadeh şarap koydu ve kanepeye, Alexis’in yanına oturdu.

Alexis şaraptan içerek birkaç saniye daha kazandı. Bordeaux, sert bir şaraptı ama lezzetliydi. Stellan’ın bakışlarını hissedebiliyordu.

“Aslında sen böyle şeylere aşinasın... Tüm bunlara...” dedi Stellan.

Kadehindeki şarabı sallıyor, Stellan’ın şaraptan bahsetmediğini biliyordu.

“Seri katillerle ilgili soruşturmaları mı kastediyorsun yoksa acı çekmekten mi bahsediyorsun?”

“İkisi de bir arada değil midir zaten?”

Alexis arzularına engel olamıyordu, böyle bir şey Stellan’ın sorusuna çok uygunsuz bir karşılık olurdu. Bu his onu yiyip bitiriyormuş gibiydi.

“Evet, aslında öyledir.”

Arzularının şiddetiyle ve şehvet uyandırıcı düşünceleriyle kirlenmiş gibi hissediyordu. Kendini düşünmeye ve acısını içinden atmaya hakkı yoktu. En azından şimdilik. Sevgilisine veda etmenin ve yerine başka birini koymanın zamanı değildi. Hormonları çok yükseldiğinde herhangi biriyle yatabilirdi ama ciddi bir ilişkiye başlamaya hakkı yoktu. Stellan sehpaya göz gezdirdi. Alexis'in bir şeyler daha söylemesini, kendini anlatmasını ve düşüncelerini paylaşmasını bekliyordu ama Alexis'in ona kendi cehenneminden bahsetmeye, içini dökmeye niyeti yoktu. Bu, hayatı boyunca taşıyacağı bir yükü ve konuşmadığı hâlde zaten yeterince ağırdı.

Stellan kafasını salladı, gözleri hâlâ sehpadaydı. Alexis de acaba sesli mi konuştum, diye düşündü. Stellan kadehini sehpanın üzerine koydu ve kadına doğru döndü. Alexis, özel hayatımla ilgili sorular sormaya başlayacak, diye düşündü. Üzerinde bitkinlik vardı, ardı arkası kesilmeyen terapilerden ve kalbi kırık erkeklerle flört etmekten kaynaklanan bir yorgunluktan.

Stellan sorgulayıcı bakışlarla ona doğru döndüğünde, Alexis tek kelime dahi etmesin diye yalvarmak üzereydi. Gözlerinde şehvetli bir bakış vardı ve o bakışlarıyla tüm vücudunu baştan ayağa süzmüştü. Alexis şaşkınlıktan donakaldı. Bu şaşkınlık Stellan'ın dudakları onunla birleşince sona erdi. Aynı anda hem alev almış hem de kendinden geçmişti. Stellan sanki güneşi onun soğuktan donmuş bedenine çeviriyordu. Düşünceleri darmadağındı ve hiçbir şey düşünemiyordu.

Stellan'ın dudakları üst dudağında, ardından alt du-

dağında, sonra da boynunda geziniyordu. Stellan nefes-siz kalmıştı, biraz durdu sonrasında dilini Alexis'in dudaklarının arasına uzattı. Arzular Alexis'i heyecanlandırmıştı, kasıklarında bir sıcaklık hissediyordu. Nefes nefese kanepeye uzandı, gözlerini kapattı, sarhoş gibiydi.

Stellan'ın pantolonunun fermuarını açtığını, keme-rinin yere düştüğünü ve pantolonunun bacaklarından aşağı doğru kaydığını hissetti. Külotunu çıkardı ve nemli cinsel organına dokununca titredi. Stellan'ın göğsünün sıcaklığı ve üzerinde hissettiği ağırlığı Alexis'i öyle rahatlatmıştı ki bu hissi, hatırlayamayacağı kadar uzun bir süre önce yaşadığı fark etti.

Gözlerini ancak orgazmıla titremeye başladığında açabildi. Stellan'a baktı, gözlerinde tatmin olmuş bir bakış vardı. Alexis de ona bakarken zevkle titremeye başladı.

CORNWALL, İNGİLTERE

Temmuz 1982

Agneta oğlunun yanağına bir öpücük kondurdu. Ne zaman İsveç'e gidecek olsalar Adam hep böyle heyecanlıydı. En mutlu olduğu zamanlar babasıyla vakit geçirdiği zamanlardı.

Agneta'nın hatırladığı kadarıyla Erich'in, oğlunun kalbinde koşulsuz bir yeri vardı. Kral Ebner'in emri üzerine –çünkü çocuk için en faydalı şey anne sütüdür– Agneta, Adam'ı on altı aylık oluncaya kadar emzirmiş ve doymak bilmeyen küçük dişleriyle kendisini ısırmasına katlanmıştı. Gecenin bir yarısı oğlunun ağlamalarına uyanan, altını değiştiren, ninniler söyleyen, onunla ilgilenen ve tüm bunları tek başına yapan oydu. Ama Adam'ın gözü hep babasındaydı. Ah ona olan bakışları... Nasıl da sevgi ve hayranlık doluydu... Sanki Erich mükemmelmış gibi. Bazen Adam ile aynı gezegenden olmadığını düşündüğü bile oluyordu; çocukluğunu mutlu, sağlıklı ve düzenli geçirmesi için ne yaparsa yapsın, resmen görünmez olmuştu. Kendisi düşüncesiz bir ergenken, annesi daima, "Annelerin kıymeti bilinmez. Sen de anne olunca anlayacaksınız," derdi.

Keşke annesiyle babası yanında olsaydı. Hamile olduğunu söylediği gün Erich onu terk ettiğinden beri,

onları daha çok özlüyordu. Agneta anılarını ve pişmanlıklarını tekrar tekrar düşünmüştü. Tüm bu olanlar, onları istemeden de olsa kırmasında ve kaprisli yapısından kaynaklanıyordu. Onlarla geçirdiği zamanın ne kadar az ve değerli olduğunu bilseydi, asla böyle davranmazdı. Çok erken ölmüşlerdi ve öldüklerinde henüz on dokuz yaşındaydı, gencecikti. Babasının dediğine göre daha hâzır değildi. Keşke annesiyle babası Erich'i görseler ve onu uyarsalardı.

Hiçbir şey Agneta'nın umduğu gibi gitmemişti. Erich tüm ihtiyaçlarını karşılamıştı, o ve Adam hiçbir zaman aç kalmamışlardı. Bunun dışında Erich, gerçekten aşağılık bir hayat arkadaşıydı.

Onu ilk tanıdığında da bütün hafta sonu boyunca kendini laboratuvarına hapsediyordu. Adam doğduktan sonra da tüm boş vakitlerini orada geçirdi. Yalnızca oğluyla yürüyüşe çıktığı kutsal saatin dışında. Agneta'nın onlarla birlikte gelmesine asla izin vermemişti. Agneta'nın bir kadın olarak artık Erich'in hayatında yeri yoktu. O sadece oğlunun bakıcısıydı.

Hamileliğinden beri bir kerecik bile olsa ona dokunmamıştı. Anlık bir dokunuş ya da küçük bir öpücük bile yoktu... Erich kendisine küçük bir yatak odası yapmış ve Agneta dört yıl önce İngiltere'ye gidene kadar Adam onunla birlikte uyumuştü. Tabii ki Erich yalnız değildi. Üzerindeki kadın kokularını hissedebiliyordu, adi herif gayrimeşru sevişmelerinden dönünce zahmet edip duş bile almıyordu. Ondandır bir tepki almayı kaç kez denemişti. İlk olarak sessizce bir yaklaşım tercih etmiş, gece gizli-

ce yatağına girmişti. Erich'se cırılçıplak vücuduna bir kez bile dönüp bakmadan, odasına gidip uyumasını söylemişti. O an hissettiği aşağılanmanın etkisi hâlâ geçmemiş, Erich kendine olan saygısını nasıl da yerle bir etmişti. Bir sonraki adımda gözyaşlarını denemişti ama yine işe yaramamıştı. En sonunda elinde bıçakla karşısına geçmiş, eğer kendisine her onurlu erkek gibi daha düzgün davranmazsa, kendini keseceğini söylemişti. Erich soğukkanlı bir şekilde öylece bakmış ve adamın bu umursamazlığı Agneta'ya kendini kesince oluşacak yaralardan daha çok acı vermişti. Asla bu kadar değersiz ve aşağılanmış hissetmemişti. Gurur duyduğu şeyler olan vücudu ve cinsel cazibesi, Erich Ebner tarafından paramparça edilmişti.

Ailesinden miras kalan evi sattıktan sonra elde ettiği tüm parayı harcadığına nasıl da pişman olmuştu! Anne ve babası miras kalan diğer mülklere, kendisi otuz yaşına gelinceye kadar yasak koymuştu, yani Erich'ten ayrılmıyor ve yeni bir hayata başlayamıyordu. Orada öylece kalmaktan başka seçeneği yoktu.

İki korkunç yılı geride kalmıştı. Ümitsizliğin eşliğindeyken İngiltere'de yaşayan halasına ulaştı. Yaşlı moruk, Agneta'nın olayı dramatikleştirdiğini ve parayı erken almaya çalıştığını düşünerek karışmak istemedi. Agneta, egoist kadının durumun vahametini anlamasını beklemek zorunda kaldı. Kadın, Agneta mirası kabul etmeden önce ona biraz para göndermeyi kabul etti.

Böylece Agneta oğluyla birlikte İngiltere'ye kaçtı. Çünkü Adam onun oğluydu. Doğumhanede Erich'ten intikam almak için çocuğun babasının olmadığını söylemiş-

ti ve ona kendi soyadını vermişti. Yasal olarak, Erich'in Adam üzerinde hiçbir bağı ya da hakkı yoktu. Agneta'nın bir halası olduğunu bile bilmiyordu. Yani onlara asla ulaşamaz, onları bulamazdı.

Adam avutulamaz, susturulamaz bir çocuk olmasaydı, Cornwall'da hayat mükemmel olabilirdi. Adam, babasından uzakta olmaya katlanamıyordu. Oraya vardktan dört ay sonra Agneta halasının sözünü dinledi ve Erich'e ulaştı. Babasına kavuşur kavuşmaz Adam yeniden hayata döndü.

Şu sıralar okul tatillerinin yarısını Falkenberg'de geçiriyordu. Agneta, babayla oğlun düzgün ve sağlıklı bir ilişki kurma isteklerini kabul etmek zorunda kalmıştı. Adam'ın ona itaat etmesini sağlamak için ya onu İsveç tatillerini iptal etmekle ya da yaramazlıklarını Erich'e söylemekle tehdit ediyordu. Böylece Adam'ın dehşet verici piromani hastalığına da bir son vermişti. Bu iki tehdit her şeyi yoluna koymuştu.

Adam döndü ve annesinin yanağına bir öpücük konurdu. Agneta öyle üzgündü ki Adam avucunun içini de öpüp el salladı. Sanki üzgünmüş gibi dudaklarını sarkıtmıştı. Ama tabii ki bu bir numaraydı... Çünkü uzunca bir süreden sonra babasını görecek! Söylemiyordu ama babasıyla yaşamayı tercih ederdi. İsveç'teyken zaman çok hızlı geçiyordu ama annesiyle birlikteyken her saniye bir ömür gibiydi... Bir sonraki tatil gelene kadar...

Babası ona bu duruma nasıl ayak uydurması gerektiğini açıklamıştı. İsveç'te İsveçli gibi İngiltere'deyse İngiliz gibi davranmalıydı. Almanlara gelince, atalarına ve

kültürüne saygı duymayı öğrenmeliydi. Babası ezbere bilmesi gereken şeyleri ona öğretmiş ve annesinin yanına dönünce de orada çalışmasını söylemişti. Falkenberg'e geri döndüğünde, bu konuları kontrol ediyordu. Bu sefer özel bir şiir ezberleyecekti. Tabii bunların hiçbirini annesine anlatmayacaktı. Falkenberg'deyken babasının adını kullandığını da ona söylememişti. Böylesi daha kolay oluyordu.

Adam hemen yengeç tutmaya gitmek istiyordu. Küçük İsveçli çocuklar yengeçleri tuttuktan sonra geri denize fırlatıyorlardı ama babası ona bunun çok yanlış olduğunu söylemişti. Bir yengeç yakalandığında öldürülmeliydi. Yani onları eve getireceklerdi. Babası ona yengecin bacaklarını nasıl kıracağını göstermişti, tıpkı Adam'ın sineklere yaptığı gibi ve şimdi sıra Adam'daydı. Babası yengeçlerden en küçük olanını vermişti ama Adam suçluymuş gibi hissediyordu çünkü bir an gözlerini kapatmış ve yengecin kıskaçları parmaklarının arasında kırılmıştı. Bilerek yapmamıştı, kırılma sesi onu şaşırtmış ve iğrendirmişti. Babası, eğer mükemmel bir cerrah olmak istiyorsa bir şeyin görüntüsü, sesi ya da kokusu onu şaşırtsa veya rahatsız etse bile gözlerini asla kapatmaması gerektiğini söylemişti. Tüm vücudu, uyarılara sürekli açık olmalıydı.

Adam gizlice çalışmıştı. Ancak annesiyle yaşadığı yerde hiç yengeç yoktu; bu yüzden kedileri, bahçıvanın boğmak istediği kedi yavrularını kullanmıştı. Onları eski kümese saklamış ve orada parçalarına ayırmıştı.

Artık gözlerini hiç kapatmıyordu. Babası onunla gurur duyacaktı.

Babası, sonraki tatillerinde daha da ilerleyeceklerine söz vermişti. Adam babasının ne demek istediğini pek anlamamış ama yine de heyecanlanmıştı. Sonuçta birlikte yapacaklardı, elbette çok güzel olurdu.

Ve bir sonraki tatil bugün başlıyordu.

GRAND OTEL, FALKENBERG

22 Ocak 2014, Çarşamba, 19:00

Emily dosyayı yatağının üzerine koydu.

Öğleden sonrası verimli geçmişti: Alexis, Bergström ve Olofsson gerçekten bir yığın bilgiyi derinlemesine incelemişlerdi. Emily de şimdi gece boyunca sürecektir analize başlayacaktı. Komiser Bergström geçen altmış yılda gözleri oyulmuş veya soluk borusu çıkarılmış şekilde bulunan kurbanlar olup olmadığını kontrol etmesi için Gothenburg Federal Suçlar Ofisi ile iletişime geçmişti. Meslektaşları herhangi bir soluk borusu vakası olduğunu söylememişti ancak gözlerin oyulması genellikle şehvet suçları ve çete savaşlarıyla alakalıydı. Emily otel odasındaki kasayı açtı ve Londra'daki olay yeri fotoğraflarının olduğu zarfı çıkardı. Yatağın üzerine oturdu, bacak bacak üstüne attı, not defterini de yanına koydu.

Emily, yeni bilgilere göz gezdirmeden önce, seri katil tarafından bilinçaltında yazılan öyküyle vakayı bir kez daha karşılaştırmak istedi. Doğru şekilde yapabilmek için olay yerlerinde çekilen tüm fotoğrafları sanki ilk kez görüyormuş gibi tek tek tekrardan incelemek zorundaydı. Çünkü tüm fotoğrafların her bir detayını zihnine kazımıştı, bu fotoğraflar dikkatle bakmadan bile görebileceği çok tanıdık bir manzaraya benziyordu. Şimdi otomatik pilot-

tan çıkmak ve her şeyi en baştan incelemek zorundaydı.

Emily en son fotoğrafı da incelemeyi bitirince not defterine yazdığı soruları tekrar okudu. İlerleyen saatlerdeyse daha önce ulaştığı her çıkarımı kendi kendine eleştirdi.

“Kurbanlar yıkanıyor. Bu şekilde neden temizleniyorlar? Neden?”

Katil kurbanlarını temizledi. Evet, bu sayede tüm ipuçlarını bizzat yok ediyordu ama belki de sadece bir tesadüftü. Emily kurbanları yıkamanın daha çok pişmanlık ya da saygı göstergesi olduğunu düşünüyordu: Katil kurbanlarını önemsiyor, onlara çeki düzen veriyordu. Yıkama işlemi de gözleri oymak kadar önemliydi. Yoksa bu bir arındırma ayini miydi? Çocuklar masumiyeti simgelediğinden onları kirletmek istemiyordu. Ne onlar ne de Linnéa cinsel saldırıya uğramıştı.

“Peki, niçin sol kola Y harfini kazımıştı?”

Emily sol kolun neyi çağrıştırdığını bir kenara not etti. *Vena Amoris*, sevgi damarı, yazdı hemen. Eski Mısır inanışına göre sol elin yüzük parmağındaki bir damar doğrudan kalbe bağlıdır. Peki, o zaman neden Y harfini elin değil de kolun üzerine kazıyordu?

El çantasının içindeki telefonu titremeye başladı.

Telefonu açtı ve Kanada polisinden eski bir meslektaşı olan Arthur Hannah'ın genizden gelen sesini duydu. Emily birkaç saat önce bu davaya göz atması için ona mesaj bırakmıştı.

Arthur, ünlü Atlı Polis Birliği'nde coğrafi profil çıkarma biriminde çalışıyordu. Emily Yard'da çalışmaya başladığundan beri, birkaç kez onun yardımına ihtiyaç duy-

muştı. Arthur karışık matematiksel formüller kullanarak aranılan suçlunun yaşadığı evi veya iş yerini her zaman bulabiliyordu. Ayrıca sıkı bir Bruce Springsteen hayranıydı.

“Selam, Arthur.”

“Hay anasını Emily, senin adamın ciğeri beş para etmez biri. Her sabah hepimiz gibi Starbucks kahvesini alıyor ve her gece karısını öpüyor ama hiç kimse on gündür komşusunun oğlunu bodrum kata hapsedtiğini bilmiyor. Şimdi de insanlar kalkmış, onun adil bir şekilde yargılanması gerektiğini söylüyorlar. Herkes kafayı yemiş. Bizim her gün tanık olduğumuz şeyleri görselerdi, bu canileri meydanda diri diri yakarlardı.”

Emily’nin kaşları çatıldı, sigarasını üfleyerek adamı dinlemeye devam etti.

“Neden bilmiyorum ama Em, senin davan bana ‘What a Wonderful World’ şarkısını hatırlatıyor. Thiele ve Weiss bu şarkıyı yazdıklarında öyle çok kokain çekmiş olmalı ki herhâlde kışlarından gelmiştir. Bu dünyanın neresi mükemmel? Her neyse senin adına mutluyum; Yard’da çok eğleniyormuş gibi görünüyorsun. Vikinglerin ülkesine iş seyahatleri ha, vay be...”

“Dosyanın tamamını inceleyebildin mi?” diye sordu Emily konuya geri dönmek için.

“Evet, tüm planlarımı altüst etti! Ofiste sessiz sakin bir gün geçirmeyi planlıyordum. Tam da 1981 yılında kaydedilen korsan bir albüm dinleyip Live in Dublin DVD’sini izleyecektim. Ama Bruce’u izlemek yerine, çocukluğu, sanki yabancı olmuş gibi başkalarının gözlerini

oyup soluk borularını çıkaracak kadar travmatik geçen, doğuştan hasta bir adamın yerini belirlemek için denklemler oluşturmak zorunda kaldım. İnsanların çocuk doğumuna sebep olmadan önce biraz daha düşünmesi gerektiğine gerçekten inanıyorum. Böyle sapkın doğuyorlarsa korunma yöntemi kullanmaları iyi olur.”

“Neler buldun?”

“Kusura bakma Em ama matematik modelim aradığımız adamla ilgili her şeyi söyleyemez. Senin anlattığın bu hikâyeye tam bir çorba: Londra, İsveç, dört çocuk, bir kadın. Tam bir karmaşa. Birbirinden apayrı tüm bu unsurlarla yapabileceğim bir şey yok. İki kişi olabileceklerine dair fikrine katılıyorum fakat bu, durumu daha da karmaşık hâle sokuyor...”

Arthur’un sesinde suçluluk duygusu vardı. Onun için bir suçluya karşı yenilgiyi kabullenmekten daha kötü bir şey yoktu.

“Yazılardan bir şeye ulaşabildin mi?” diye sordu Arthur. “Gözleri oyan ve soluk borusunu çıkaran katiller sapkındır, tamam ama bu entelektüel bıçak dövmelemleri onlar için bile fazla.”

“Kollarına kazınan harfleri mi kastediyorsun?” diye sordu Emily, bunun neresinin entelektüel olduğunu anlayamamıştı.

“Evet.”

“Neden farklı açılarda çizildiğini bilmiyorum ama şimdilik X ve Y için tek mantıklı açıklamam bu harflerin kurbanların cinsiyetlerini simgelemesi.”

Telefonun diğer ucundaki Arthur kahkahalara boğul-

du. "Hadi be Emily, bir an için bunadığımı düşündüm... Eşim burada olsaydı, benimle dalga geçerdi ve Bruce'u beni delirtmekle suçlardı. Onun Y harfi olduğunu fark etmediğimi mi düşünüyorsun?"

"Gerçekten mi? Peki, sen ne olduğunu düşünüyorsun?"

Emily, Arthur Hannah'ın açıklamalarını dinledi ve şaşkın bir hâlde telefonu kapattı.

Meslektaşını soruşturmaya gerçekten çok farklı bir bakış açısı kazandırmıştı.

FALKENBERG

Temmuz 1982

Adam uyandı, birden irkildi. Çarşafı kenara itti, pijamaları ıslaktı. Vücuduna dokundu, yatak da ıslaktı.

Öfkeyle yumruklarını sıktı. Annesi bezleri valizine koymuştu ama Adam, İsveç'e gelmeden önce onları fırlatıp atmıştı. Babası onları görseydi, Adam bir daha onun yüzüne bakamazdı ve oğluyla ne kadar gurur duyduğunu gösteren, babasının yüzündeki o yarım gülümsemeyi kaybedemezdi. En son geldiğinde babası, onun yaşındaki bir erkek çocuğunun artık altına yapmaması gerektiğini söylemişti. Bu uyarı birinin kendini durdurması için yeterli olmalıydı. Adam'a, "İradeli ol," demişti.

Babası bir kahramandı, II. Dünya Savaşı'ndan bile sağ kurtulmuştu. Babası, Buchenwald Toplama Kampı'nda geçirdiği ayları anlatmış, Doktor Fleischer'den de bahsetmişti. Adam babasına adının verildiği bir cadde olup olmadığını sormuştu çünkü babası bir kahramandı. Babasıysa önemli olanın bu olmadığını söylemiş, gerçek başarı bir levhada adının olması değil, üstlendiğin sorumlulukları başarıyla yerine getirebilmektir, demişti. Bu yüzden Adam boşuna da olsa 'İradeli ol' kuralını uygulamaya çalışmıştı. Her gece uyumadan önce vücuduna fısıldamış; itaat etmesini, ona ihanet etmemesini, bu utancı yok

etmesini emretmişti. Ama işe yaramamıştı. Bir kez daha idrara bulanmış hâlde uyanmıştı.

Kalktı, yatak takımını topladı, katladı ve şiltenin altına koydu. Babası gider gitmez yıkayıp kurutacaktı. Soyundu, başka bir pijama giydi ve yedek çarşaf çıkarmak için dolabı açtı. Etrafa bakındı, en üstteki rafı görebilmek için bir sandalyenin üzerine çıktı ama başka çarşaf bulamadı. Gecenin geri kalanında çarşafsız uyumak zorundaydı ancak babası sabah onu uyandırmaya geldiğinde Adam'ın yine altına işediğini hemen fark edecekti. Yapacak bir şey yoktu, gizlice çamaşırhaneye gidip yeni çarşaf almak zorundaydı.

Adam odasına geri dönerken alt kattaki laboratuvar dan ışık geldiğini gördü. Her akşam dokuzda yatıp sabah yedide kalkarlardı. Babası da böyle yapardı. Babasının ona iyi geceler dedikten sonra, koridorun diğer tarafındaki kapıyı kapattığını duymuştu. Belki de ışığı kapatmayı unutmuştu? Ya da evde davetsiz bir misafir vardı... Babası, Adam'ın laboratuvara girmesine izin vermiyordu. Eğer başka biri içeri girdiyse onu yakalamalıydı, değil mi?

Kalp atışları hızlandı, etrafına bakındı. Hırsıza karşı kullanacak hiçbir şey bulamadı ama cesur olmak zorundaydı. Babasını korumalıydı. Sonuçta karakterini babasından almıştı, o da babası gibi kahraman olmalıydı.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Gıcırdamasın diye içinden dua ederek, kilerin kapısını yavaşça açtı. Kendi kendine, "İradeli ol, iradeli ol," diye tekrarlayarak titreyen bacaklarının hareket etmesini bekledi.

Attığı adımlara dikkat ederek kilerin merdivenlerine

doğru yavaşça yürüdü. Burnuna keskin bir dezenfektan kokusu geldi, gözlerini yaktı.

Kilerin önüne vardığında karşısında metal raflar duruyordu. Raflara dikkatle baktı, usulca önündeki ele uzandı. Parmakları, kasabın önünde asılı etlerin aksine pırıl pırıl bir tene değiyordu.

Şaşırmış hâlde ve karşılaşacağı tehlikenin ne olabileceğini tamamen unutan Adam, odanın ortasına doğru yürüdü. Çırılçıplak bir vücut metal masanın üzerinde öylece yatıyordu.

Tam dokunacaktı ki babasıyla göz göze geldi. Dondu kaldı. Ancak babasının gözlerinde gördüğü öfke değil, şaşkınlıktı.

Babası kafasını yana çevirdi, sanki Adam'ı bir şeyleri keşfetmeye çağırıyordu. Adam cesedin etrafında dolandı, sol eliyle ölmüş çocuğun bileğine dokundu. En az üzerinde yattığı masa kadar soğuktu. Adam sakindi, diğer eliyle cesedin işaret parmağını çat sesi çıkana dek geriye büktü.

Sonra gözünü kırpmadan onu seyreden babasına döndü:

“Bak, baba, artık gözlerimi kapatmıyorum.”

FALKENBERG KARAKOLU

23 Ocak 2014, Perşembe, 07:00

Alexis konferans salonunun dönen kapılarından koşarak girdi, nefessiz kalmıştı ve saç başı darmadağındı. Emily dönüp de ona bakmadı bile.

Alexis, otuz dakika önce Emily'den mümkün olduğunca çabuk karakola gelmesini belirten bir mesaj almıştı. Hemen kalkmış, bir gün önceki kıyafetlerini tekrar giymişti. Gecenin sıcaklığı hâlâ üzerindeydi. Stellan onu kapıya kadar getirmiş ve hâlâ hissettiği hoşça kal öpücüğü vermişti. Alexis de toplantıya koşmuştu.

Profil uzmanı sırt çantasından dosya yığınınını çıkardı. Bir sürü şeffaf kopya kâğıdı etrafa uçuştı ve ölü yapraklar gibi yere saçıldı. Emily onları yerden aldı ve masanın üzerine koydu, yüzündeki ifade anlaşılmazdı. Hareketleri oldukça yavaş ve temkinliydi, hareketlerinde sanki Japon ritüellerindeki gibi bir hassasiyet vardı. Onun da aceleyle giyindiği belliydi: Dağınık topuzu boynundan aşağı kaymış, botları cilalanmamıştı. Yüz hatları da kazağı kadar buruşuktu.

Alexis'in adını bilmediği komiserin sekreterinden sonra, Bergström ve Olofsson da gelmek üzereydi. Sekreter masanın üzerine dört fincan kahvenin ve büyük bir termosun olduğu bir tepsi koydu. Her zamanki gibi sessizce çıktı.

Emily kalktı ve herkesin gelip gelmediğine baktı. Alexis ona bir kahve uzattı.

“Bir şey buldum,” dedi Emily, kahvesinden büyük bir yudum alarak. Dün topladığımız verilerin tamamını inceledim ve profil çıkardım. Kayıp vakalarında bir sıra var. 1970’ten 2013 yılına kadar İsveç’in batı kıyısında yaklaşık her dokuz ayda, küçük bir erkek çocuğu ortadan kaybolmuş. Çocukların hepsi altı ila on yaşları arasında, kahverengi saçlıymış ve yetimhaneden ya da kötü ailelerden geliyormuş. Zamanla bu profil daha da netleşiyor: İki yetim çocuk, ardından sorunlu aileden bir çocuk ve ardından bir çocuk daha, bir çocuk daha... Polis vakaların çoğunda çocukların kaçtığı veya onlara yakın biri tarafından öldürüldüğü sonucuna varmış. Hiçbiri bulunmamış, bir tanesi bile.”

“Peki, sence neden böyle?”

Alexis ve Bergström, Olofsson’a döndüler. Sorusunda ironi, yapmacıklık ya da suçlama yoktu. Olofsson ilk defa samimi görünmüştü.

“Çünkü 1970 ila 2013 yılları arasında cesetler ya gömülmüştür ya da özel mezarlıkta tutulmuştur. Ancak 2013 yılında bir şey yaşanmış olmalı: Katillerin metotlarını değiştirmelerine sebep olan ve karışıklık çıkaran bir şey. Londra’da öldürmeye başladılar, daha az işlem gerektiren vücutları seçtiler. Şimdiyse kurbanlarını öylece ortalıkta bırakıyorlar.

“Karışıklık çıkaran bir şey, derken neyi kastediyorsun?”

Olofsson’un sakin ve nazik davranmaya devam edi-

yordu. Bergström, Olofsson'un neden daha önce böyle bir tevazu göstermediğini merak etti.

"Bir ilişkinin bitmesi, sevdiği birinin ölmesi, doğum ya da işin kaybedilmesi gibi uyarıcılar belki de suç işlemeye iten stresli durumlara veya daha önceki cinayetlerde kullanılan metotta büyük bir değişikliğe gidilmesine sebep oldu.

Alexis parmak uçlarıyla şakaklarını ovalarken araya girdi. "Yani sana göre 2013'ten itibaren benzer kesinlikler yok..." Konuşurken düşüncelerini doğru bir şekilde sıraya koymaya çalışıyor ve gözlerini kahve fincanından ayıramıyordu. "Belki de bu ikilinin çalışma şekli değişmiştir? Baskın olan hastalanmış, yatağa bağımlı olmuştur, belki de ölmüştür? Sonuç olarak çekinik olan kişi artık onun etkisi altında değildir. İsyan etme fırsatını elde etmiştir."

Emily kafasıyla onayladı. Bergström ayağa kalktı ve biraz daha kahve aldı.

Alexis devam etti. "1970'deki, senin deyimle baskın karakter, aslından çok daha uzun yıllar önce bu işe başlamış olabilir mi?"

"Kesinlikle..."

Ortağını bulmuş ve birlikte öldürsünler diye onu eğitmiş olabilir mi?"

"Avı birlikte bulsunlar ve öldürsünler diye... Avını bulmak en temel faktörlerden biridir. Kurbanı belirlediğinizde haz duyarsınız. Takip ederler, kaçırmak için en uygun anı bulmak adına kurbanın alışkanlıklarını inceleyerek."

"Bunun nasıl bir ilişki olduğunu düşünüyorsun? Baba oğul ilişkisi gibi mi mesela?"

“Evet, bir tür baba oğul ilişkisi ama gerçek hayatta illa da baba ve oğul olmalarına gerek yok. Aynı ailenin veya grubun uzaktan akrabaları da olabilirler. Mesela amca ve kuzen ya da onlara yakın biri.”

“Londra’da da bir dizi cinayet işlediklerini fakat hiç kimsenin bunu fark etmediğini mi düşünüyorsun?”

“Hayır. İlk girişimlerini burada, İsveç’te yaptılar. Bundan eminim. En başta cinayetler İsveç’te başlamıştı ve sadece İsveç’teydi. 2013 yılında bu karışıklığa sebep olan durum ortaya çıktı ve ilişkilerinin yapısı, sinerjileri değişti. Çekinik olan karakter uyum sağlamaya başladı: Özel durumu onu İsveç’e gelmekten ve burada öldürmekten alıkoydu. Bu yüzden Londra’da öldürmeyi tercih etti. Birini öldürme arzusundan tamamen kaçamazdı. Sürekli yaptığı şeyleri yapmaya devam etmek istiyordu: Avını seçmek, öldürmek, kesmek ve onu yok etmek.”

“Peki, şimdi nasıl ilerleyeceğiz?”

Emily masaya eğildi, kollarını kendine doğru çekti, bakışları oldukça kararlıydı ve avına saldırmak üzere olan bir dişi aslana benziyordu.

“Başka bir şey daha var. Kanada’daki eski bir meslektaşımı, Arthur Hannah’ı aradım. Kendisi coğrafi profil uzmanıdır. Ona ancak dün ulaşabildim, yöntemleri beş ya da daha fazla kurban olduğunda kullanılmaktadır. Katilin yaşadığı yeri veya bulunduğu konumu tespit edemedi fakat şimdiye kadar topladığımız ipuçlarından bazılarını şaşırtıcı bir şekilde farklı yorumlamama yardımcı oldu. Çok özel bir noktaya parmak bastı. Daha önce fark etmem gereken bir noktaya.”

“Kurbanların kollarına kazınan Y harfi,” –ilk önce parmaklarıyla gösterdi– “küçük bir gama harfine benziyor.”

Emily tahtayı döndürdü. Ölü çocukların kollarına kazınmış harflerin yakından çekilmiş fotoğraflarını oraya sabitledi.

“Hadi bu harflerin gama olduğunu varsayalım. Her birinin cesede göre değişen farklı bir yönü var. Bu, oldukça büyük bir fark: Birinci ve üçüncü cesedin üzerindeki harfler birbirinin tam tersi yönde.”

Emily açıklamalarına devam ederken işaret parmağını birinci fotoğraftan ikinci fotoğrafa doğru hareket ettirdi.

“Omuzdan ele doğru çizilen açığa bakıldığında kuzeydoğudaki gama işareti Andrew Meadowbanks’i, güneydoğudaki Cole Halliwell’i, güneybatıdaki Logan Mansfield’ı ve kuzeybatıdaki de Tomas Nilsson’u gösteriyordu.”

“Vay canına... Bu ne demek oluyor, peki?” diye sordu Olofsson, şaşkın bir hâlde.

En az Olofsson kadar kafası karışmış olan Bergström ve Alexis, Emily’nin nereye varmak istediğini hâlâ anlamadan harflere bakıyorlardı.

Emily her biri az önce bahsettiği koordinatlarda olan dört küçük gama çizdi.

“Böylece bunların kesiştiği orta noktayı bulduk. Ve gamanın büyük harf olarak böyle çizildiğini de biliyoruz.” Tepetaklak bir L harfi çizdi. Sonra da önceki taslaktaki dört küçük gama işaretinin yanına dört tepetaklak L harfini yerleştirdi.

Alexis sandalyesinden fırladı, elleri dudaklarındaydı. Bergström sesli bir şekilde İsveççe küfretti.

“Bulduğumuz şey size de gamalı haçı hatırlatıyor, değil mi?” dedi Emily.

“Ve Nazilerin pazubentleri sol kollarındadır,” dedi Alexis.

“Kesinlikle,” diye onayladı Emily.

FALKENBERG KARAKOLU

23 Ocak 2014, Perşembe, 08:00

Bergström ve Olofsson soruşturmaları gözden geçirirlerken bir yandan da telefonla konuşan veya bilgisayar başında oturan personele emir yağdırıyorlardı. Amirleri, bölgede yaşayan ya da bu bölgede evi bulunan Nazilerin veya II. Dünya Savaşı'yla alakası olan kişilerin bulunmasını emretmişti.

"Bu o kadar kolay değil," diye arkadaşına yakındı bir kadın polis. "Nazi sempatizanlarının özel tasarım bir el çantası taşıyormuş gibi kendilerini göstermek için kollarına pazubent taktığını mı sanıyorsun?"

"Tarihlere dikkat et," dedi diğer polis, sakızını çiğnerken.

"Hangi tarihlere?"

"Dikkat etmemizi söyledikleri tarihlere. Doğru anladıysam, şüphelilerin hayatlarındaki önemli dönemler."

"Biraz daha açıklayabilir misin? Oğlum bu sabah arabadayken portakal suyunu üzerine döktü. Eve gidip kıyafetini değiştirmek zorunda kaldım, lanet olası köpeğim de ishal olmuş ve evin her yerini pisletmiş. Dolayısıyla bilgilendirmenin çoğunu kaçırdım."

"Bir başka mazeretinse hâlâ bir sevgilimin olmaması," dedi diğer polis gülümseyerek. "Profil uzmanı stres

faktörlerinden bahsetmişti. Örneğin boşanmalar, doğumlar, yakın bir akrabanın kaybedilmesi, işsiz kalınması ya da şüphelinin ölmesi. Bu gibi şeyler.”

“Ölüm mutlaka streslidir.”

Gözlerini tavana dikti.

“Sonuç olarak hangi tarihlere dikkat ediyoruz?”

“1970 ile 2013 yılları arasına.”

“Peki, neden İngiliz kadın bu tarihlere bakmamızı istedi?”

“İngiliz değil, Kanadalı. Çocuk kayıpları 1970 yılında görülmeye başlanmış fakat cesetler 2013 yılından beri gün yüzüne çıkmış. Acele etsen iyi olur, Bergström’ün de Olofsson’un da heyheyleri üstünde.”

“İti an, çomağı hazırla...”

İki polis memurunun arkasından Olofsson göründü, iki elindeki dört sıcak kahveyi dökmeden taşımaya çalışarak konferans salonuna gidiyordu.

Salona girdi ve ellerindekileri masanın üzerine koyarken, “Anlamadığım bir şey var...” dedi.

Alexis kendisini izlerken, Olofsson kahveleri dağıttı.

“... Katilimizin işleri neden kendisi için bu kadar zorlaştırdığını anlayamıyorum. Kurbanların kollarına gamalı haç çizmek çok daha kolay olurdu, değil mi?”

Emily parmaklarını sıcak fincanın etrafında gezdirdi. “Adamımızın genel kültürü epey yüksek, Y harfi ve küçük gama harfi arasındaki benzerlik hoşuna gidiyordur; tabii eğer çekinik olandan bahsediyorsak.”

“Dur bir dakika, kafam karıştı...” dedi Olofsson saçlarını karıştırırken.

“2013 yılında bir şey yaşandı ve baskın veya çekinik karakterde olanın hayatını, ilişkilerini, alışkanlıklarını ve çalışma şeklini büyük oranda değiştirdi. Başlarda çekinik olan karakter kendini kaybolmuş gibi hissetti, ardından yavaş yavaş bu yeni özgürlüğünün tadını çıkarmaya başladı. Fantezilerine göre avlanmaya devam etmesine rağmen daha yaratıcı oldu.”

“Ama hâlâ cesareti yok,” dedi Olofsson.

Emily belli belirsiz gülümsedi. “Evet, kendi fantezilerinin peşinden gidecek kadar hâlâ cesur değil, o yüzden temkinli davranıyor. Yani ustasının öğrettiklerini yavaş yavaş değiştiriyor. Sanki farkında olmadan yalan söylemek, buna benzer şekilde küçük bir günah işlemek gibi ama yaptığı şey ona büyük bir keyif veriyor.”

“Diyorsun ki 2013 yılından önce kurbanların kollarına Y ya da küçük gama harfini baskın olan kazıyordu.”

“Evet. Büyük ihtimalle, gamalı haçın tamamını ya da bir parçasını da o kazıyordu.”

“Neden sadece bir parçasını kazıyordu?”

Bergström, meraklı bir şekilde Olofsson’a doğru döndü. Olofsson bu kadar dikkatli ve nazik davrandığına göre kesin aklında bir şey var, diye düşündü.

“Baskın olan her cinayeti, dolayısıyla kurbanlarının her birini, sanatının ayrılmaz bir parçası olarak görüyordu. Sanki her cinayetle bir tabloyu yavaş yavaş tamamliyordu. Nazi ideolojisinin ihtişamına adanmış bir şehir. Gamalı haçta dört parça bulunduğundan, tablosunu tamamlamak için dört kurbanı ihtiyacı vardı. Çekinik karakterde olana gelirsek, onun mevcut metotların dışı-

na çıkacağını, onlardan uzaklaşacağını pek sanmıyorum. Bu yüzden, ustasının çizdiği gamalı haç ritüelini devam ettirdi ama kendinden de bir parça koyarak az da olsa değiştirdi: Y harfine benzeyen küçük bir gama harfi yaptı. Bu harf aynı zamanda kurbanların cinsiyetlerini de simgeliyordu.”

“Piç kurusu Linnéa’nın koluna X harfini kazırken muhtemelen kahkaha atıyordur...” Olofsson odadakilerin bu söylediklerine vereceği tepkiyi merak etti ve şöyle bir etrafına bakındı. Alexis’in solgun yüzünü görünce dediklerine pişman oldu.

“Özür dilerim, Komiserim, bölüyorum ama ilginç bir şey buldum...”

Kapıda genç bir kadın bekliyordu, hiç kimse onun geldiğini duymamıştı.

“Verdiğiniz bilgilere uyan birini buldum... Bu adamın aradığımız kişi olduğundan tam olarak emin değilim ama yine de size söylemem gerekir, diye düşündüm...”

“Hadi artık kim olduğunu söylesene, Jacobsson,” dedi Olofsson.

Genç kadın kızardı, bir süre konuşmadı. Bergström sert tavrından dolayı Olofsson’u azarlamaktan vazgeçti çünkü o ismi kendisi de merak ediyordu.

“Adı Erich Ebner, 1947’den beri İsveç’te yaşayan bir Alman. 1920’de doğmuş ve 2013 yılında ölmüş.”

“1970’li yıllarda bir oğlu var mıymış?” diye araya girdi Alexis.

“Hayır, öyle bir bilgiye rastlamadım fakat bir şey daha var...” dedi ve sustu. Olofsson yine sabırsızca oflayıp püfledi.

Sınır dışı edilenlerdenmiş. Buchenwald Toplama Kampı'nda hapsedilmiş. Kendime soruyorum... Sınır dışı edilen biri, ona bu zalimliği yapanların gamalı haç simgesini kurbanlarının kollarına neden kazısın ki?"

Emily Jacobsson'a döndü. "Stockholm sendromunu duymuş muydun?"

Genç kadın kafasıyla onayladı.

"Belki de bu toplama kampı mahkûmu, oldukça zalim bir SS subayının emri altındaydı. Öyle büyük travmalar yaşadı ki etrafında olup biten işkenceleri umursamaz hâle geldi. Hatta gardiyanlarına karşı bir tür sevgi beslemeye başladı; onların hislerini, düşüncelerini ve inançlarını makul kılan bir sevgiydi."

Bergström iğrenerek baktı. "Sahi mi, Emily? Her gün aynı cehennemi tekrar tekrar yaşayan bir mahkûmun, işkencecisiyle empati kurabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Bu saplantılı sevgiyi bir çeşit hastalık gibi düşün, Lennart. Kanser gibi. Toplama kampında hayatta kalabilmiş olmak inanılmaz bir şey. Nazi kamplarındaki zalimlikten, barbarlıktan herkes bahsediyor fakat sadece hayatta kalanlar bu sözlerin gerçek anlamını hissedebilirler. Onlar hayatta kalmak için kendilerini, vücutlarını ve ruhlarını teslim etmek zorunda kaldılar; akıl almaz işkenceler gördüler. İçlerini saran duygusal kayıtsızlık, kendini korumak olarak görülebilir."

"Sen de bu kişinin bizim aradığımız adam olduğunu düşünüyor gibisin. Peki ya değilse?" diye araya girdi Alexis.

Odaya derin bir sessizlik hâkim oldu.

“Bu arada adamın mesleği neymiş?” diye sordu Olofsson.

Jacobsson cevap vermeden önce kurumuş dudaklarını yaladı. “Mumyalayıcı, yani ölüyü bozulmaması için mumyalayan kişi.”

“Mumyalayıcı mı, şaka mı bu?” diye sordu Alexis.

“Nerede oturuyormuş?” dedi Bergström. Sesi, tahmininden daha da sert çıkmıştı. Genç polis neredeyse ağlayacaktı.

“Burada, Falkenberg’de.”

“Açık adresini ver, Jacobsson.”

Kadın, titreyen parmaklarının arasında tuttuğu kâğıt parçasını Bergström’e uzattı. Bergström adresi çok iyi biliyor, şu anda Erich Ebner’in evinde yaşayan kişiyi de tanıyordu.

FALKENBERG

Temmuz 1987

Adam'ın omuriliğinden aşağı doğru bir titreme geldi. Avlanmak çok heyecan vericiydi. Tüm kasları büyük bir heyecanla titriyordu.

Babası öğleden sonra bir buçuk saat uyuması için ısrar etmişti, böylece ertesi gün sabaha kadar uyanık kalabilirdi. Ava çıkmadan önce havanın kararmasını, saatin 23:00'ı geçmesini beklemişlerdi.

İlk kez karavanı kendisi hazırlayacaktı. Babası, operasyonun bu kısmı için onu görevlendirmişti. Adam, benzin ve yağ göstergelerini, tekerlekleri ve Oskar'ın kaçırılması için gereken malzemeleri sistemli bir şekilde kontrol etmişti.

Oskar'ı dokuz aydır takip ediyorlardı. Çöp kutularını karıştırırken buldukları mektuplardan anladıkları kadarıyla Oskar, onu evlatlık alan ikinci ailenin yanında kalıyordu ve görünen o ki işler yolunda gitmiyordu. Anne, gece gündüz hastanede çalışıyordu. En büyük ağabeyi on dört yaşındaydı ve sık sık kaçamak yapıyordu. Babaysa, karısı evde yokken ve çocuk yatağa gider gitmez, tıpkı oğlu gibi gününü gün ediyordu. Mükemmel bir durumdu.

Çalışmak ve pratik yapmak insana bolluk içinde ya-

şayacağı, mükemmel bir hayat sağlıyordu. Peki, neden sıradanlığı seçiyordu? Babasının belirlediği kurbanları incelerken bu soru hep aklını kurcalıyordu. Tüm insanlar dar görüşlü ve tembeldi, domuz gibi yaşıyorlardı. Gerçek hazdan yoksun bir şekilde, kendi küçük hayatlarında debeleniyorlardı. Günün sonunda, babasının da yardımıyla, Oskar ve diğerleri önemsiz varlıklarından, görgüsüzlüklerinden ve kimseye bir faydaları bulunmamaktan kurtulacaklardı.

Oskar'ı yakalamak onun için çocuk oynucağıydı. Çocuk düpedüz aptaldı. Hiçbir tehlike algısı yoktu. Adam'a kapıyı açmış, onun arkasından gitmiş ve kendi özgür iradesiyle karavanın içine girmişti. Ancak Adam boynunun etrafına bir torba geçirince çırpınmaya başlamıştı. Adam, başı göğsünün üzerine düşünceye kadar, çocuğu sıkıca tuttu. Torbanın yüzüne yapışmasını, gözlerinin fal taşı gibi açılmasını ve her nefes alışında plastiği ağzının içine çekmesini izledi.

Babası onları eve götürdü.

"Adam, dezenfektanları ve bezleri uzat."

Oskar sadece altına işlememiş, aynı zamanda kakasını da yapmıştı. Doğal olarak onu temizlemek zorundaydılar. Kakası her yere dağılmıştı, otopsi masasını hortumla yıkamaları gerekiyordu. Adam işin bu kısmından nefret ediyordu ama babası hallederdi. Sanki kokuya bağışıklık kazanmış gibiydi ve yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Oskar'ı ve masayı düzgün bir şekilde temizledikten sonra, babası küçük çocuğun kafasındaki torbayı çıkardı ve saçlarını tıraş etti. Önce makası kullandı, sonra jiletle

tıraşı tamamladı. Ardından babası neşterle Oskar'ın sol koluna gamalı haçın bir parçasını çizerken, Adam da çocuğun parlayan kafatasını sildi.

Beş yıl önce babası ona güvenip projeye katılmasına izin verdiğinde, son derece kararlıydı: Adam anatomiye çok iyi bilmeli, işin ustası olmalıydı. Gözlem yapmalı ve bu süreçte en ince detayına kadar her aşamayı not etmeliydi. Bu durum da yüksek konsantrasyon gerektiriyordu. İlaçların dozlarını bile ezberlemek zorundaydı. Unutmak, hata yapmak ve babasını hayal kırıklığına uğratmak korkusu aylardır Adam'ın uykularını kaçıyordu.

“Adam!”

Babası neşteri Adam'a uzatmıştı. Adam, Oskar'ın koluna baktı, hâlâ dokunulmamıştı. Telaşlı hâlde bir eline neşteri, diğerine de çocuğun soğuk, cansız kolunu aldı ve başladı. Ara sıra gizlice tavşanlar üzerinde pratik yapıyordu. Eti yeterince derin bir şekilde kesmek ve üzerine mükemmel düz ve dik çizgiler çizmek görüldüğü kadar kolay değildi.

Babasına, onun çoğu zaman çizdiği T harfinin yarısının ne kadar önemi olduğunu sormaya ancak geçen yıl cesaret edebilmişti.

“Bu T harfinin yarısı değil Adam, bu *Hakenkreuz*'un parçalarından biri. Genellikle gamalı haç derler. Ama asıl adı *Hakenkreuz*'dur, dört gama harfinden oluşur.”

“Peki, neden gamalı haç çiziyorsun, baba? Nazilere karşı savaştın, diye biliyordum?” Adam ağzından çıkanlara engel olamamıştı.

Babası sinirlenmedi, sakın bir şekilde “Doktor Fleischer'in anısına,” dedi.

İşte oldu. Adam gama harfini tamamlamıştı. Mükemmel olmuştu.

Tıraşlanmış kafası, solgun yüzü ve yaralı koluyla Oskar artık Oskar değildi.

Babası hafifçe gülümsedi, Adam o an kendiyle gurur duydu.

“Ben kahvaltı hazırlarken sende buraları toparla, temizle.”

Babası ilk kez onu kurbanlardan biriyle yalnız bırakıyordu. Ancak Adam bunu artık hak ettiğinin farkındaydı.

Neşteri parlak tepsinin üzerine bıraktı.

Arkasını döndüğünde Oskar fal taşı gibi açılmış gözlerle ona bakıyordu. Adam plastik torbayı kafasına geçirdiğinde de aynı bu şekilde, endişeyle bakmıştı. Ardından çığlık atmaya başlamıştı. Adam’ın kulak zarını parçalayan çığlıklardı.

“Kapa çenen! Kapa çenen! dedim, sana! Kapat şu lanet olası gözlerini! Onları görmek istemiyorum. Kapa çenen! diyorum!”

Oskar’ı boğazından tuttu, tüm gücüyle sıktı. Ama Oskar onu dinlemiyordu. Boğazı kesilen bir domuz gibi hâlâ çığlık atıyordu.

Adam babasının geri gelmesini ve onun bir işi beceremediğini görmesini istemiyordu. Bir şey yapmak zorundaydı, Oskar’ı susturacak ve onun bakışlarını başka yöne çekecek bir şey. Çocuğun kendisine itaat etmesini sağlamalıydı.

Adam, neşteri tekrar eline aldı ve Oskar’ın çenesine doğru tuttu. Etine sapladı ve yukarıdan aşağıya doğru

sternal çentiğe ulaşınca kadar kesti. Daha sonra soluk borusunu parçaladı ve otopsi masasının üzerine bıraktı.

Baştan ayağa terlemişti, kazağının koluyla alnındaki teri sildi ve dinledi. Kesilen nefesinden başka bir şey duyamıyordu. Çığlıkları dinmişti.

Şimdi tek yapması gereken şu lanet olası gözleri yok etmekti.

SKREA SAHİLİ, FALKENBERG

23 Ocak 2014, Perşembe, 11:00

Emily arabayı sarı ahşap villanın önüne, Porsche Cayenne ile Jaguar Coupe'nin arasına park etti. Üç polis arabası ve iki olay yeri aracı da geniş alana park edilmişti.

Evin arkasına doğru yürüdü ve eski garajın önünde Bergström ve Olofsson ile karşılaştı. Linnéa'nın eski kocası Karl Svensson, telefonda avazı çıktığı kadar bağırarak asık suratlı bir sarışının yanında, kenarda duruyordu.

Svensson'un alt dudağı ve çenesi seğiriyordu. Kollarını göğsünde bağlamış ve sırtını ambara dönmüştü.

Bergström, Emily'ye, "Gördüğün gibi hâlâ bekliyoruz," dedi. Sabrının sonuna yaklaştığı sesinden belliydi.

"Şu sarışın kaltak tepemin tasını attırmaya başlıyor," dedi Olofsson. "Yarım saattir savcıyla konuşuyor, hiç durmadan bir şeylerden yakınıyor. Ne düşünüyor acaba? Daha çok bağırırsa savcının, 'Peki, tamam, madem o kadar ısrar ediyorsunuz, ben arama emrini iptal edeyim ve Karl Svensson artık davanın şüphelisi olmaktan çıksın,' diyeceğini mi sanıyor?"

Bergström, herkesin içinden geçirdiğini Olofsson'un yüksek sesle söylediğini düşündü. Bergström de bu avukat gibi bağırabilmeyi ve Olofsson gibi içinde bulunduğu durumlardan yakınabilmeyi çok isterdi. Öfkeni dışarı boşaltmak, nefessiz kalana kadar bağırmak muhtemelen güzel bir şey olmalıydı.

Bergström büyük bir baskı altındaydı. Savcı her saat başı soruşturmada ne aşamaya geldiklerini sormak için ona telefon ediyordu. Linnéa'nın eski kocası ünlü birisiydi, eğer arama emrinden bir şey çıkmazsa Bergström ayvayı yerd. Svensson'un avukatı kendisine dava açar ve Bergström işini bile kaybedebilirdi.

Ama hâlâ küçük Tomas Nilsson'u düşünmeden edemiyordu. Buzun altındaki çıplak vücudu, oldukça büyük ve boş göz çukurları, eski bir kazaktaki fermuarı andıran boynundaki yarık gözünün önüne geliyordu. Vücudunda ağır yaralar olmasına rağmen Bergström onu kucağına alıyormuş, alnından öpüp ısıtıyormuş gibi hissetti. Kendi oğulları aklına geldi. Onlar Tomas'ın yaşındayken, duşa girmemek için sürekli direnirlerdi. O ve Lena, evin içinde saklanacak bir yer bulmaya çalışarak çıplak hâlde rüzgâr gibi kaçıp gittikleri için bu iki küçük maymunun arkasından koşmak zorunda kalırlardı. Oğulları... Eğer biri oğullarına dokunsaydı... Zihninde dönüp duran, başını ağrıtan tek soru vardı, çok basit bir soruydu: İnsan bunu bir çocuğa nasıl yapabilir?

Emily'ye baktı. Kadın sessizce Olofsson'un söylediklerini dinliyordu. Keşke benimle de paylaşabilse dediği gizli bir güç vardı onda.

“Alexis nereye gitti?” diye sordu Olofsson, sesi biraz daha sakinleşmişti.

“Kent kütüphanesine. Ebner ile ilgili bir şeyler bulmaya.”

Karl Svensson’un evini ararken Alexis’in de orada olması prosedüre aykırı olurdu, bu yüzden Emily gidip Erich Ebner’i araştırmasını istemişti.

Avukat telefonu kapattı ve topuklu ayakkabılarıyla gergin bir hâlde onlara doğru yürüdü.

“Buyurun, girebilirsiniz,” dedi, ters bir şekilde.

“Bay Svensson, benimle karakola kadar gelebilir misiniz?” diyerek sırtı Olofsson.

“Atölyemde hiçbir şey bulamayacaksınız!”

Bergström ona yaklaştı ve karşısına geçti. “Aramaya nereden başlayacağımızı söylediğiniz için teşekkür ederiz, Bay Svensson,” dedi.

FALKENBERG KENT KÜTÜPHANESİ

23 Ocak 2014, Perşembe, 13:00

Alexis parmak uçlarıyla gözlerini ovaladı. Tam iki saatir mikro okuyucu ekranından makaleleri inceliyordu, gözleri yorulmuştu. Erich Ebner'in adı kütüphanenin veri tabanında geçmiyordu. Bu yüzden 11 Nisan 1945'ten yani Buchenwald Toplama Kampı'ndakilerin serbest bırakıldığı günden itibaren mevcut tüm yerel gazetelere bakmak zorundaydı. İsveççe bilmediğinden, tek yapabildiği Erich Ebner'in adını aramaktı. Eğer bir şey bulursa çıktısını alıp karakola götürecekti. İncelenmesi gereken tam yetmiş yıllık gazete vardı ve çok uzun sürecek bir işti.

İsveç'teki her vatandaşa verilen *personnummer* –ulusal kimlik numarası– sayesinde, polis arşivinde Erich Ebner ile ilgili bazı bilgilere ulaşabilmişti. 1920'de Almanya'nın Münih kentinde doğmuştu, İsveçliydi ve artık Alman pasaportu bulunmuyordu. 1947 ila 1993 yılları arasında bir cenaze evinde mumyalayıcı olarak çalışmıştı. 1955 yılında, 1947'den beri kiracısı olduğu Falkenberg'deki evi satın almıştı. 1995 yılında Karl'ın babası Jakob Svensson hâlâ hayattayken, evi Ebner'den yıllık ödeme sistemiyle satın almıştı. 5 Ekim 2013'te civarda çıkan bir yangında itfaiyeciler Erich Ebner'in cansız bedeni bulmuştu. Adli hekim, adam 93 yaşında olduğundan doğal yolla öldüğünü ve

şüpheli bir durumun bulunmadığını söylemişti. Her şey Erich'in, onun yokluğunu fark edecek bir ailesi, arkadaşı ya da komşusu olmadığını gösteriyordu.

Erich'in kimlik numarası İsveç'te ancak 1947 yılında beyan edilmişti, dolayısıyla tam olarak hangi tarihte İsveç'e geldiğini bulmak mümkün değildi. Bergström sürgün edilen bu mahkûmun 1947 yılında Falkenberg'e geldiğini varsayıyordu. Ancak Alexis bundan o kadar emin değildi. İşini şansa bırakmak istemiyordu, bu yüzden araştırmanın kapsamını iki yıl daha geriye götürmeye karar verdi.

Bir yandan telefonuna gelen mesajlara bakarken bir yandan da suyunu içiyordu.

Kütüphaneye gitmeden önce Almanya'nın Weimar kentindeki Buchenwald Anma Vakfı'nı aramış, telesekretere telefon numarasını bırakmış, acil olduğunu söylemişti ve o zamandan beri geri aramalarını bekliyordu.

Alexis, makaraları değiştirdi ve araştırmaya devam ederken Ebner'in neden İsveç'te küçük bir kıyı kasabasına yerleşmeye karar verdiğini düşündü. Almanya'dan niçin kaçtığını anlayabiliyordu, sonuçta ülkesi Naziler tarafından işgal edilmişti. Hiç şüphesiz Ebner kendi memleketine çok dargındı ama bu, İsveç'e taşınacak kadar da önemli bir sebep değildi. Mutlaka Halland bölgesiyle Falkenberg civarı arasında bir bağ olmalıydı. Belki de ailesi oradaydı veya 1940'lı yıllarda o bölgede yaşamış arkadaşları vardı?

Alexis yeniden telefonuna baktı, hâlâ bir haber yoktu. Ancak Stellan ona kısa ve çok açık bir mesaj göndermişti: "Bu gece?"

Önceki gece yaşanan o güzel anlar aniden gözünün önünde canlandı. Kendine gelmek için kafasını salladı, korkuları ve üzüntüleriyle irkildi, sanki bir türlü içinden çıkamadığı yabani otlara benziyorlardı. Onu yeniden görmek istiyordu. Yoksa Stellan'a âşık mıydı, âdeta onun sıcaklığına teslim olmuştu. Zihni karmakarışık, bedeni oldukça istekliydi. Kalbi... Kalbiyse çok uzaktaydı. Tek istediği bu maceraya devam etmek ve Stellan'ın onda uyandırdığı hisleri tekrar yaşamaktı.

Alexis mesaja, "Evet" diye cevap verdi ama birkaç saniye sonra mesajın sonuna emoji ekledi. Tam telefonu bırakacağı sırada ekranın ışığı tekrar yandı. Telefona cevap vermek için koridora çıktı. Buchenwald Anma Vakfı'ndan Hilda Thorne arıyordu. Birkaç ay önce İsveç'te ölen Erich Ebner isimli eski Buchenwald Toplama Kampı mahkûmunun ailesini araştırmak için onlardan yardım istediğini açıkladı. Alexis, Bayan Thorne'un iyi niyetli biri olduğunu düşünerek daha samimi konuştu.

"İsmi bilgisyardan aratıp neler bulabileceğime bir bakayım, birkaç saniyemi alır."

Alexis sabırsızlıktan dudaklarını ısırdı.

Birkaç dakika sonra Hilda, "Erich Ebner... Alman, 1920'de Münih'te doğmuş. 17 Temmuz 1944'te Buchenwald'e getirilmiş. Komünist, siyasi mahkûmmuş. Tıp fakültesi öğrencisiymiş. Taş ocağında, fırınlarda ve tıbbi deney blokunda çalışmış. Eski mahkûm derneklerinin hiçbirine kayıt olmamış."

"Fotoğrafı var mı?"

"Hayır."

“Ailesi hakkında bilgi var mı?”

“Hayır. Ve siz sormadan ben söyleyeyim, diğer Ebner'lere bakmamı isteyecekseniz bir sürü Ebner soyadlı kişi var. Eğer ailesi de Buchenwald'e getirilmişse bu, kimlik kayıtlarında görünecektir. Bizim kayıtlarımızdaki bilgiler bu kadar.”

“Fırınlarda ya da deney blokunda onunla birlikte başka kimlerin çalışmış olabileceğini biliyor musunuz? Taş ocağını sormaya gerek yok, diye düşünüyorum çünkü liste çok uzundur...”

“Bu gibi bilgileri kaydetmiyoruz.”

“Erich Ebner ile aynı dönemde orada olan başka bir İsveçli var mı peki?”

“Hayır.”

Alexis, Hilda'nın sempatik biri olduğunu düşündü ama sanki lafı ağzından cımbızla çekmek gerekiyordu.

“Bana lütfen birkaç dakika verir misin, Hilda?”

Alexis gözlerini kapattı, konsantre oldu. Ellerindeki tüm bilgileri düşündü ve bir bağlantı kurmaya çalıştı. Ebner'in karakterinde baskın olan şeyler nelerdi? Alman olması, siyasi mahkûm olması. İskandinavya'da kendisine yeni bir hayat kurması. İsveç'te.

Aniden aklına bir şey geldi.

İsveç ve Norveç, kültürel ve konuşma olarak en çok ortak noktası bulunan iki kuzey ülkesiydi. İki lisan da birbirine öyle benziyordu ki İsveçliler ve Norveçliler birbirlerini kolaylıkla anlayabilirdi.

Ancak II. Dünya Savaşı boyunca bu iki ülke farklı yollar izlemişti: İsveç tarafsız kalmayı seçmişti, Norveç'se

1940'ta Nazi Almanyası tarafından baskı altına alınmaya zorlanmıştı ama onlar, Londra'da sürgünde bir hükümet kuran Johan Nygaardsvold ile birlikte direnmeyi seçmişti.

"Buchenwald'de hapsedilmiş Norveçliler var mıydı?" diye sorarak şansını denerdi.

"Norveçli öğrenciler vardı, evet. Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, 1944 Ocak ayında üç yüz elli öğrenci gelmişti."

Ebner, Buchenwald'e 1944 Temmuz ayında sürgün edilmişti.

"Peki, onların arasında tıp öğrencisi var mıydı?"

"Evet."

"Yani tıbbi deney blokunda görevlendirilmiş olabilirler, öyle mi?"

"Bir bakayım... Evet, haklısın: Deney bloku, revir ve patoloji bloku."

Alexis ürperdi. Erich Ebner mutlaka bunlardan biriyle karşılaşmış olmalıydı.

"Norveçli öğrencilerin bir listesini ve şu anki iletişim bilgilerini almam mümkün mü? Eğer onlar ölmüşse, ailelerinin bilgilerini alabilir miyim?"

"Elimizde olan bilgileri iletebilirim ancak size sadece e-posta adreslerini verebilirim, telefon numaralarını maalesef veremem."

"Harika. Hangilerinin tıp öğrencisi olduğunu da işaretleyebilir misiniz lütfen?"

"Elbette."

"Sizi çok uğraştırıyorum ama acaba gün içinde tamamlayabilir misiniz?"

“Sorun değil, listeler zaten hazır. Birkaç dakikaya elinizde olur.”

“Hilda biliyorum senden çok şey istiyorum fakat acaba bu eski mahkûmları arayıp aralarında Erich Ebner’i tanıyan olup olmadığını sorma şansın var mı?” Sana bir liste gönderebilirim. Belki de hayatta kalanlardan bazıları çocuklarına o isimden bahsetmiştir. Biz şu anda on binlerce insanı araştırdığımızdan, sen benden daha hızlı halledebilirsin...”

“Toplu bir e-posta gönderip web sitesinde de duyuru yayımlayabilirim.”

“Çok teşekkür ederim, Hilda. Mükemmel olur.”

Alexis telefonu kapattı ve tüm Norveçli öğrencilere ve ailelerine gönderilecek e-posta taslağını hazırladı. Ardından gazete arşivleriyle mücadelesine tekrar devam etti.

Ağları ne kadar geniş bir yüzeye atarsa, balık yakalama olasılığı da o kadar yüksek olacaktı.

KARL SVENSSON'UN EVİ, SKREA SAHİLİ, FALKENBERG

23 Ocak 2014, Perşembe, 14:00

Bergström yüzünde tatmin olmuş bir ifadeyle atölyeye şöyle bir göz gezdirdi. Beyaz önlüklü ekip Svensson'un atölyesini didik didik arıyordu. İçerideki derin sessizlik giydikleri koruyucu ayakkabı kılıflarının hışırtısıyla ve adli tıp ekibinin metallerinden gelen tıkırtılarla bölünüyordu. İçeride tuhaf bir ortam vardı: Heyecan ve iğrenme ya da sabırsızlık ve endişe arası gidip gelen duygular yaşanıyordu.

Komiser, Olofsson, Emily ve adli tıp ekibi atölyeye girip ışığı açtıklarında, herkes olduğu yerde donup kalmıştı.

“Siktir...” diye bağırmıştı, Olofsson. Ancak o bile parlak ışıklarla aydınlatılan atölyenin içindeki zalimliği tarif edebilecek bir kelime bulamamıştı.

Tam karşılarında üzeri is lekeleriyle kaplı kırmızı tuğladan, üç metre yüksekliğinde ve iki metre genişliğinde, köşeleri çelik kelepçelerle tutturulmuş bir blok duruyordu. Tam ortasında da yarım ay şeklinde delik vardı. Elli santimetre yüksekliğinde ve yetmiş santimetre genişliğinde, çift kanatlı metal kapak açık bırakılmıştı.

“Ben mi deliriyorum yoksa bu, Nazilerin fırınlarına mı benziyor?” diye sordu olay yeri ekibinden biri.

Tek verdikleri tepki iç çekmek ve öksürerek boğazlarını temizlemektir. Sadece fırının etrafında bile incelemeleri gereken bir sürü şey vardı. İki metre sağ tarafında, bir metre çapında bir fıçı, onun yanında bir sehpa ve üzerinde de bir dizi cerrah aleti bulunuyordu. Onların yanındaysa uzun demirci maşalarından mevcuttu. Yaklaşınca, duvara asılı iki iş önlüğünü ve delik deşik olmuş iki çift eldiveni görmüşlerdi.

Bergström oradakilere etrafa dağılmalarını ve araştırmaya başlamalarını söylemişti. Herkes zihninde küçük Tomas Nilsson'un bedeniyle ilgili hüznü düşüncelerle işe koyulmuştu.

Bergström, geniş ve içi boş olan fıçıya doğru uzanan, teknik ekipten birinin yanına yaklaştı.

"İçinde ne olduğunu söyleyebilir misin?"

"Hidroflorik asit. Epey yıpratıcı bir maddedir."

Bergström, 1970'ten beri kaybolan ve bir daha cesetleri bile bulunamayan tüm küçük erkek çocuklarını düşündü.

"Bir çocuğun vücudunu yok etmek için yeterli midir?"

"Nitrik asit de ekleyip fıçının kapağını kapatırsanız, evet, oldukça yeterlidir."

"Bunun içine nitrik asit konulup konulmadığını anlayabilir misin?"

"Kontrol edip haber vereyim."

Komiser'in gözleri Emily'yi aradı ve atölyeye doğru geldiğini gördü. Bergström gittiğini bile fark etmemişti.

"Bir sorun mu var Emily?"

“Ev çok geniş ve oldukça ıssız bir yerde. Sadece bu atölye bile yaklaşık yüz metrekare olmalı. Ancak bahçe kısmı kayalık ve neredeyse bulunmuyormuş gibi. Cesetleri nasıl yok ettiğini bir türlü anlayamıyorum.”

“Asitte eritmiş olamaz mı?”

Emily, Bergström’e şaşkın bir şekilde baktı. “Hayır. Çocukların cesetleri evin ya da atölyenin altında bir yerlerde olmalı. Zemini incelemek zorundayız.”

Komiser, “Björn!” diye diğer polise, Svensson’un sehпасını inceleyen teknisyene seslendi.

“Arabanızda, zeminin altında neler olduğunu inceleyebilecek bir alet var mı?” diye sordu Komiser.

Adli tıp ekibinin şefi olan Björn Holm, ağzındaki maskeyi çıkarıp: “Olay yeri aracı Marry Poppins’in* el çantası değildir, Lennart. Radar merkezde kaldı, şimdi hemen ihtiyacınız var mı?”

Bergström kafasıyla onayladı.

Björn derin bir iç çekti.

“Peki... Buraya getirtiyorum, bir ya da bir buçuk saatte elimizde olur,” dedi.

İki saat sonra Holm atölyenin zemininin taranmasını tamamladı, hiçbir şey bulamamıştı. Radarı bir kenara bıraktı, Bergström ve Emily’ye baktı, yüzünde yorgun bir ifade vardı.

* Mary Poppins: 1964 ABD yapımı, fantastik ve müzikal bir filmidir. Sihirli güçlere sahip bir dadının, Banks ailesinin küçük çocuklarına bakma görevini üstlenmesiyle onlara bambaşka bir dünyanın kapılarını aralaması anlatılır. Dadı Mary Poppins’in bazı sihirli yetenekleri vardır, örneğin parmağını şaklatarak dağınık odayı toplayabilir, havada uçabilir, küçük çantasından kocaman ev eşyaları çıkarabilir vb. (ed. n.)

“Burada olabileceğinden emin misin, Lennart?”

Bergström sessizce kafasını salladı.

“Peki, o zaman şimdi tüm evi arıyoruz, öyle mi?”

Bergström yine kafasıyla onayladı.

Bergström ve Emily, Björn’ün arkasından yürüdüler, atölyeyle evin arasındaki birkaç metrelik yolu dondurucu soğuktan kurtulmak için hızlıca geçtiler.

Björn radarı tekrar açarak, “Nereden başlıyoruz?” diye sordu.

“Mutfaktan,” dedi Emily.

Björn, Emily’nin talimatlarını sorgulamadan kabul etti. Radarı tasmaından tuttuğu bir köpek kendisini çekiyormuş gibi sürükledi ve gözlerini ekrandan hiç ayırmadan mutfağı aramaya başladı.

Amerikan tipi mutfağı iyice inceledi ve sonra kilere geçti.

“Lennart!”

Bergström koşarak geniş kilere gitti, Emily de yanındaydı.

“Bir şey mi buldun?”

“Sanırım, evet. Mutfağın tam altında mahzen ya da onun gibi bir şey varmış gibi görünüyor. Giriş kapağı da tam ayaklarımın altında.”

“Ayağını koymadan önce fark etmedin mi?”

Björn, Komiser’in söylediklerini duymazdan geldi ve eliyle yeri gösterdi. “Şuna bakın. Kalın parke zemin. Altında da sanırım on milimetre kalınlığında beton bir tabaka. Siz sormadan ben söyleyeyim; adli tıp ekibinde çalışıyorum, duvar ustası değilim. Yani yanımda havalı matkap ya da levye yok.”

“Parke zemini ve bir santimetrelik betonu havalı matkapla veya levyeyle sökmeyi düşünüyorsan, zaten duvar ustası olma ihtimalin yok, Björn,” diye gülerek cevap verdi Komiser Bergström. “Şimdi git ve fırçalarınla, sihirli tozlarınla oynamaya devam et. Ben gider kendi matkabımı evden getiririm.” Hafifçe adli tıp şefinin sırtına vurdu ve sırttı.

Björn kafasını salladı, bıyık altından gülüyordu.

Bergström, başkasının matkabını kullanmasını istemedi ve kırma işine başladı. Ahşap parkeyi ve beton tabakayı yirmi dakikada ortadan kalırdı.

Giriş kapağını açar açmaz otomatikman bir lamba yandı ve tozla kaplı merdiveni aydınlattı. İlk önce Bergström indi. Ardından Emily, Olofsson ve Björn onu takip etti. Hepsi beyaz önlük giymişti, ayakkabıları, saçları kapalıydı ve ellerinde de lateks eldivenler vardı.

Dörde üç metrelik bir odaya girdiler, tavan yüksekliği yaklaşık iki yirmiydi, zemin ve duvarlar beyaz fayansla kaplıydı. Büyük bir masa ve paslanmaz çelik el arabası tam ortada duruyordu. Sağ tarafta da çelik bir fıçı ve iki tane daha el arabası mevcuttu. Arka tarafta, girişin tam karşısında, duvara monte edilmiş metal rafların üzerinde bir düzine karton kutu vardı. Sol taraftaysa kapı bulunuyordu.

“Terk edilmiş bir morga benziyor,” dedi Olofsson sessizce, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibiydi.

Emily kapıya yöneldi ve yavaşça kolunu çevirdi.

Yine hareket sensörleri bulunuyordu. Lamba otoma-

tikman açıldı ve odayı aydınlattı. Bu oda, diğerinden çok daha büyüktü ve evin tamamına doğru açılıyordu. Raflar zeminden tavana kadar uzanıyordu, neredeyse geometrik olarak sıralanmış gibiydi, her şey titizce ve düzgün bir şekilde dizilmişti.

Emily birkaç adım attı ve donup kaldı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki arkadaşlarının korku ve dehşet içinde attığı çığlıkları bile duyamadı. Gördüğü kadarıyla çocukların cesetleri metal rafların üzerine dizilmişti. Derisi soyulmuş cesetlerdeki kaslar havayla temas etmişti. Kemiklerin üzerinde ince bir kas tabakası kalmıştı.

Ve birdenbire onları duymaya başladı. Tüm çocukları, çığlıklarını. Karanlık ve acımasızcadı. Acı ve ümitsizlikle dolu ağıtlar korosuydu.

Emily elini önünde yatan çocuğun üzerine koydu: Küçük elleri cılızdı ve buz tutmuştu. Ona dokunmak sanki ağlama hissi uyandırmıştı, omuzlarında hissettiği yükün acısı geçene kadar herkesle birlikte ağlamak istedi. Şimdi bu çocuklara onları duyabildiğini, artık yalnız olmadıklarını söyleyebilirdi.

FALKENBERG KARAKOLU

23 Ocak 2014, Perşembe, 19:00

Karl Svensson sanki bir pencere arıyormuş gibi kirli duvara dikkatle bakıyordu. Arada bir kareli gömleğinin yakasını düzeltiyor, sonra yine duvarı izlemeye devam ediyordu.

Bergström sorgu odasına girdiğinde, Svensson ona küçümseyerek baktı. Öfke Komiser'in içinde zehir gibi dolaşüyor, nefesini kesiyor ve kaslarını geriyordu. Profesyonelliğini, çağdaşlığını ve işine olan yeteneğini göstermeye isteksizdi. Arada heykeltıraşa göz ucuyla bakıyordu ama hiç göz göze gelememişti. Genç kızlar Svensson ile otostop çekerken tanıştıklarını ya da sadece onun için modellik yaptıklarını söylemişlerdi. Hiçbirinin anne babası da resmî bir şikâyetle bulunmak istememişti. Bergström, işimi düzgün yapsaydım işler bu raddeye gelmezdi, diye düşündü.

Olofsson, Tomas Nilsson'un ve Londra'daki diğer çocukların kaybolduğu dönemde Karl'ın gidiş geliş saatlerini kontrol etmeye gitmişti.

Emily'se Björn ile birlikte mahzende kalmıştı. Komiser, Svensson'un sorgusuna katılmak isteyip istemediğini sorduğunda cevap vermemişti. Bunun yerine bir tabure çekip oturmuştu, yüzü kadavralardan birinin yanağının dibindeydi, sanki kulağına bir şey fısıldıyormuş gibiydi.

Bergström, Svensson'un karşısına oturdu ve önüne kalın bir karton dosya koydu.

"Evine ne zaman taşındın, Karl?" Bergström'ün sesi sakindi ama elleri masanın altında titriyordu.

"Geçen yıl, kasım ayının ortalarında."

"Neden Stockholm'den buraya taşındın?"

"Neredeyse her hafta sonu arkadaşlarımı görmek için Falkenberg'e geldiğim için buraya yerleşme fikrine sıcak bakıyordum. Ayrıca çalışmak, bir şeyler üretmek için daha büyük bir 'alana' ihtiyacım vardı."

"Stockholm'de de büyük bir 'alan' yok muydu?"

"Stockholm asla batı kıyısında olamaz."

"Peki, neden Båstad değil? Annen Båstadlı ve çocukken yazların çoğunu da orada geçirmiştin, değil mi?"

"Babam Falkenbergli, büyükannem ve büyükbabam da Skrea sahilindeki bahçelerde yaşamışlar."

"Baban niçin böyle bir ev satın almış?"

"Bilmiyorum. Bunu ona sormalısınız."

"Hiçbir fikrin yok mu? Baban bu evi satın aldığı anda, yani 1995 yılında sen yirmi dört yaşındaydın, mutlaka bir şeyler hatırlıyorsundur?"

"O zamanlar Londra'da yaşıyordum."

"Peki, hiç İsveç'e gelmiyor muydun?"

Svensson can sıkıntısıyla bir iç çekti. "Ev doğrudan sahile çıkıyor. O zamanlar Falkenberg'de böyle manzarası olan bir yer yoktu. Ayrıca etrafındaki tarlalar da bu mülke ait."

"Önceki sahibi bu evi babanıza taksitle satmış, hem de gülünç bir fiyata ve burada oturmaya devam etmiş. Nedenini biliyor musun? Birbirlerini tanıyorlar mıydı?"

“Hayır. Bilmiyorum.”

Bergström parmaklarını dosyanın üzerinde gezdirdi. Svensson, Bergström’ün hareketlerini izledi ve kuruyan dudaklarını yaladı.

“Sen eve kasım ayında taşındın. Önceki sahibi öldükten hemen sonra.”

“Hayır. Evde birkaç değişiklik yaptırdım, bu da altı hafta kadar sürdü.”

“Ne gibi değişiklikler?”

“Boya yaptırdım, yeni mutfak, yeni banyo.”

“Yeni zemin kaplaması da yaptırdın mı?”

Svensson yutkundu. “Evet.”

“Peki ya mahzen?”

“Ne mahzeni?”

“Evin altındaki mahzen.”

“Evde mahzen yok ki.”

Bergström, Svensson’a apaçık bir öfkeyle baktı. “Erich Ebner diye birini tanıyor musun?”

“Evet, evimin eski sahibi.”

“Doğru. Biliyor musun, onunla başka bir ortak noktanız daha var.” Bergström dosyayı açtı ve birkaç fotoğraf çıkarıp masanın üzerine, Svensson’un önüne koydu. “İkiniz de çocukları seviyorsunuz.”

Svensson, diken üstündeymiş gibi genç kızların çıplak fotoğraflarına baktı. Alnından, şakaklarından terler dökülüyordu.

“Onlar modeller, heykellerim için ve çocuk değiller. Hepsi on beş yaşın üzerinde.”

Bergström ona baktı, yüzünde şüpheli bir ifade vardı.

“Ben o kadar emin değilim, Karl... Dediğim gibi Erich Ebner de sen de çocukları seviyorsunuz.”

Bergström masanın üzerine dört fotoğraf daha koydu; mahzenden çıkarılan cesetlerin fotoğraflarıydı.

Svensson sandalyesinden zıpladı. Sırtını duvara yasladı ve titreyen parmağıyla fotoğraflardan birini gösterdi.

“Lanet olsun, bu da ne? Nedir bu?” Titriyor, ağzından tükürükler çıkıyordu.

“Mahzeninde bulduğumuz derisi yüzülmüş çocuklardan biri, Karl.”

“İyi de benim evim de mahzen yok ki! Benim evimde mahzen yok!”

“Peki, atölyedeki malzemelere ne diyeceksin, Karl?”

“Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır...” Ellerini dua eder gibi göğsüne doğru tutmuştu ve gözlerini fal taşı gibi açmıştı. Svensson sanki hayatı için yalvarıyordu. “Beni dinleyin, Komiserim...”

“Ya atölyedeki fırın, Karl? Onlarca litrelik hidroflorik asit? Cerrahi aletler?”

“Dinleyin, lütfen... Lütfen beni dinleyin...” Svensson nefes almak istercesine ağzını açtı. “Onlar benim iş hayatıma ait malzemeler. Hepsini de camlara şekil vermek için kullanıyorum. Fıçıyı, hidroflorik asidi, içinde cama şekil verdiğim fırını... Hepsini! Asbest eldivenlerini... Ve sizin bahsettiğiniz cerrahi aletleri... 1940’tan kalma dışı malzemeleri: Böylece camı kesebiliyorum, metal başlıklarla, bıçaklarla da...”

Tekrar yerine oturdu, ellerini masanın üzerine koydu. Gergin bir şekilde kıvrandı durdu, sanki bir şey çizmeye çalışıyormuş gibi parmaklarıyla oynuyordu.

“Hepsi heykellerim için, Komiserim,” diye devam etti, sesi titriyordu. Her konuştuğunda kafasını aşağı yukarı sallıyordu. “Heykellerim için. Asla, hiçbir çocuğa zarar veremem ben. Hiçbir zaman. Ama siz... Siz bunları nereden buldunuz...”

“Daha önce de söylediğim gibi senin mahzeninde bulduk, Karl.”

Svensson ellerini yüzüne götürdü ve hıçkırarak ağlamaya başladı. “Hangi mahzende? Anlamıyorum. Bir türlü anlayamıyorum...”

Bergström sandalyesinin arkasına yaslandı.

“Canımı sıkın daha başka ne var biliyor musun, Karl? Linnéa Blix’in kayb olduğu gece senin olay yerinden başka bir yerde olduğunu söyleyen kadın şimdi fikrini değiştirmiş.”

FALKENBERG KARAKOLU

23 Ocak 2014, Perşembe, 19:00

Olofsson kafasını sallarken gözlerini kırıştırdı. Derisi yüzülmüş çocukların görüntüleri gözünün önünden gitmiyordu, arabanın ön camıyla sileceği arasına sıkışmış bir kâğıdın yol boyunca rahatsız etmesi gibiydi.

En başta cesetlerin hepsini görünce, kötü bir şaka olduğunu düşünmüştü. Boş gözleri ve görünen kaslarıyla birlikte sanki plastikten yapılmış gibiydiler. Çürümemişlerdi ve koku da gelmiyordu.

Lanet olası sapık, derilerini yüzmüş ve üzerine bir çözelti sürmüştü. Ardından onları sıradan et parçalarıymış gibi rafların üzerine rastgele yerleştirmişti, her birinin bileğinde kökenlerinin neresi olduğunu belirten etiketler asılmıştı. Evet, maalesef böyleydi, et parçaları kökenlerine göre etiketlenmişti.

Olofsson kaçacakmış gibi hissediyordu. Ama diğer üç polis ondan daha cesurdu: Olofsson da en az onlar kadar cesur olduğunu göstermek zorundaydı. Björn ekibin geri kalanını yardıma çağırarak, Bergström hemen savcıyı ve adli hekimi aramıştı. Kanadalı kadınsa kadavralara o kadar yaklaşmıştı ki Olofsson az daha kusacaktı.

İtiraf etmeliydi ki kadın hiç de korkmuş gibi görünmüyordu. Hiçbir zaman kabul etmese de Emily'nin ön-

ceki gün Anna Gunnarson ile yaptığı bilişsel sorgudan etkilenmişti. Kıyafetleri ve saç şekillerini sorarak soruşturma için gereken önemli bilgileri elde edebileceği aklının ucundan bile geçmezdi. Üstelik gamalı haç hakkında buldukları da cabasıydı. Kadın gerçekten işini biliyordu.

Akıllı bir adam olarak gururunu kenara bırakacaktı. Eğer Emily'nin gözüne girerse ondan çok şey öğrenebilirdi. Belki de böylece insanlar ona biraz saygı duyardı.

Ekranada yeni bir pencere açılmıştı: Bir e-posta gelmişti. Umarım iyi bir haberdir, diye düşündü.

Bergström, Svensson'un oturduğu bölgedeki diğer iki mülk sahibinin de ifadesini almasını istemişti. Belki de onlar Erich Ebner'i tanıyorlardı? Ya da Ebner ve Svensson'u birlikte görmüşlerdi? Olofsson, Ebner'in taşındığı yıla yani 1947'ye kadar olan mülk sahiplerini araştırmıştı fakat sadece şu anki mülk sahipleri Lars Rhode ve Markus Stormare hâlâ hayattaydı.

Seksen beş yaşındaki Lars Rhode, evi 1989 yılında satın almıştı. Evini her yıl birkaç yazlıkçıya kiraya vermiş ve hiçbir zaman kendileri oturmamıştı. Kiracılarından komşularıyla ya da Ebner ile ilgili herhangi bir şikâyet ya da bir şey duyduğunu hatırlamıyordu. Maalesef önceki kiracılarıyla ilgili de hiçbir kayıt tutmamıştı.

Şimdi e-posta göndermiş olan Markus Stormare'sa akşama telefonda konuşabileceklerini söylemişti.

Olofsson birden numarasını çevirmiş, adamı aramıştı. Stormare telefonu açtığında onun Skåne aksanını hemen fark etmişti, Fransızlar gibi r harflerini yuvarlayarak konuşuyorlardı.

“Babam buralıydı. O evi 1975 yılında satın aldı,” dedi Stormare. “Annem ve babam emekli olunca buraya taşınmaya karar verdiler. Tüm hayatlarını Skåne’de geçirmişlerdi ve ortam değişikliği yapmak istediler. Ancak babam hastalandı, biz de iyileşmesini beklerken evi kiraya vermek zorunda kaldık. Evi satmaya ya da içinde yaşamaya yüreğim elvermedi.”

“Kiracılarınızın kaydını tutuyor muydunuz?”

“Geçtiğimiz on yıla ait birkaç e-posta ve telefon numarası olması lazım. Ama onlar sadece yaz dönemi kiracılarıydı.”

“Aralarında evi birden çok kez kiralayan bir ailenin olup olmadığını hatırlıyor musunuz?”

“Evet. İki kızı olan Danimarkalı bir çift vardı, Knudsen’ler. 1970’li yılların sonuna doğru evi on yaz üst üste kiralamışlardı. Martha ve Marius Knudsen. Onları çok iyi hatırlıyorum çünkü komşularımızdan biriyle çok kötü bir kavga ettikten sonra buraya gelmekten vazgeçmişlerdi.”

Olofsson donup kaldı. “Peki, hangi komşuyla kavga ettiklerini hatırlıyor musunuz?”

“Hayır, pek hatırlamıyorum. Ama eminim Knudsen’ler hatırlıyordur.”

FALKENBERG KARAKOLU

23 Ocak 2014, Perşembe, 23:00

Emily konferans salonundan içeri girer girmez, Bergström, Olofsson ve Alexis arasındaki konuşmayı bölüp katilin zalim ve acımasız metotlarını anlatarak onlara doğaçlama olarak ders vermeye başlamıştı.

Svensson'un mahzeninde altmış iki ceset bulunmuştu. Ayak bileklerine takılan her etikette bir yer ismi vardı, büyük ihtimalle çocuğun kaçırıldığı yer ya da ev adresiydi. Bir de yıl yazıyordu ki bu da çocuğun öldüğü sene olabilirdi. Eğer tarihler doğruysa, katil Erich Ebner cina-yetler serisine 1948 yılında başlamıştı.

Emily birden durdu. Verdiği bilgileri can kulağıyla dinleyenlerin üzerindeki etkiyi hafifletmek için değil de kendi duygularına hâkim olabilmek için duraksamıştı.

Derinlemesine düşünme ve psikolojik profil oluşturma süreci oldukça ayrıntılı bir işti. Normalde her bireyi tek başına incelerdi; katilin zihnine ve o katile giden yolda ürettiği spekülasyonları başkalarıyla paylaşmayı düşünmezdi bile. Ama bugün düşüncelerini bu şekilde diğerleriyle paylaşmak ona beklenmedik şekilde rahatlatmıştı: Büyük bir yükten kurtuluyor ya da yanındaki insanlar bu yükten kurtulmasına yardımcı oluyordu.

“Daha önceden de tahmin ettiğimiz gibi 1970 yılı, Eb-

ner'in suçlu kişiliğinin oluşmasındaki kilit tarih olabilir," diye devam etti Emily, montunu çıkarırken. "O yıl katilin kurbanlara ilişkin düşüncelerinde acımasız ve radikal bir değişim meydana gelmiş: Sorgu yargıcının ilk çıkarımlarına göre 1970'ten önceki kurbanların çoğu yetişkin kadın ve erkeklerdi. Ancak o tarihten sonraki kurbanlar sadece erkek çocuklarıydı. Cesetlerin etiketleri üzerindeki tarihler, kanıtlarını bulduğumuz kayıp çocuk vakalarının tarihleriyle örtüşüyor."

Olofsson sandalyesinde ileri geri sallanmaktan vazgeçti. "Yetişkin mi? Sadece altı ve on yaşları arasındaki erkek çocuklar ilgisini çekiyor sanıyordum."

"1970 yılında Erich Ebner'in hayatında önemli bir şey yaşanmış olmalı. Büyük ihtimal, Alexis'in de söylediği gibi, oğlu doğmuş ya da hamilelik haberi almıştır. Ancak İsveç kayıtlarına göre Ebner'in hiç çocuğu olmamış. Daha detaylı araştırmamız gereken bir konu bu."

"Suç ortağıyla ilk tanıştığı yıl 1970 olabilir mi?"

"Öyle olduğunu düşünmüyorum. Ortağı ondan en az yirmi yaş genç, yani şu anda altmışlı yaşlarda olmalı. Oluşturduğum profilin hâlâ geçerli olduğuna inanıyorum ve o zamanlar da otuz beş ile kırk beş yaşları arasında olduğu kanaatindeyim."

"Şayet Ebner 1948 yılından beri öldürüyor olsaydı, şu anda altmış ikiden daha fazla ceset bulmuş olurduk, öyle değil mi?"

"Ebner 1948 ve 1970 yılları arasında, her on beş veya on sekiz ayda bir öldürüyordu. 1970'ten beri yaptığı gibi her dokuz ayda bir değil. Ancak bu uzun bekleme süre-

sini düşününce hâlâ bulamadığımız cesetler olduğunun farkına varıyoruz. 1970'ten beri kaçırılan çocuklardan bazılarının cesedi mahzende yoktu. Eğer hesaplamalarımızı doğruysa, yaklaşık yirmi ceset hâlâ kayıp demektir."

Olofsson ktırdatarak cips yiyordu, birden durdu. "Peki, nerede bu cesetler? Ya başka biri onları kaçırdıysa? Kimin yaptığından nasıl emin olacağız?"

"Dokuz aylık süreç çok kesin bir ifade. Tesadüf olmayacak kadar net."

"Ya gamalı haç?"

Bergström'ün migreni giderek şiddetleniyordu. Bitkin hâlde cevap vermeden önce derin bir iç çekti. "Emily'nin de tahmin ettiği gibi mahzende bulduğumuz her bir kurbanın sol kolunda gamalı haçın bir parçası kazınmış."

"Peki, bu deli herif cesetlerin çürümesini nasıl önlemiş?"

Bergström boğazını temizledi. "Adli hekim, Ebner'in polimer aşılama uyguladığını düşünüyor yani vücuttaki tüm organlara ait sıvıları çekmiş ve yerine silikon yerleştirerek kurbanlarının vücutlarını çürümekten korumuş. Ancak bu, oldukça uzun bir süreçmiş. Bu da cinayetler arasında dokuz ay geçmesinin sebebini açıklıyor. Ebner'in bunu düşünerek yaptığını sanmıyorum ama hamilelik de tam olarak 9 ay sürer."

Emily masanın üzerindeki su şişesini aldı, açtı ve uzun uzun içti.

Emily, Komiser ve Olofsson arasında sanki bu konuşma hiç yaşanmamış gibi, "Ebner ile ilgili bir başka önemli tarih daha var: 1987," diye devam etti.

“1987’den itibaren, gözlerin oyulması ve soluk borusunun çıkarılması daha sistematik bir hâl alıyor.”

“Ortağının da bu işe katıldığı tarih 1987 olabilir mi?” diye öne sürdü Alexis.

“Kesinlikle. Gözlerin oyulması ve soluk borusunun çıkarılması, katilin ritüelleri için oldukça önemli bir değişiklik. Kırk yıldır katil olan biri prensiplerini sebepsiz yere değiştirmez veya bir gecede metotlarında değişiklik yapmaz. Yani ortağın meydana çıkması, öldürdükten sonraki kesikleri ve yaraları gayet iyi açıklamaktadır. Ebner tek başına öldürmeye 1948 yılında başladı; 1970 yılında katilin kurban seçimlerini değiştirecek bir şey oldu. Gözlerin oyulması ve soluk borusunun çıkarılmasının görüldüğü 1987 yılında, katilin yanına onun kişisel fantezilerine itaat eden ve kolayca eğitebileceği biri geldi; ona katıldı. Ebner 2013 yılında öldü. Ortağıysa şimdi özgür kaldı ve metotlarından onu tatmin etmeyen her unsuru çıkarıyor; mesela ustası için ritüellerinin merkezinde yer alan dönüşümü, cesedin korunmasını, çıkardı.”

Emily kahve doldurdu ve kendi kendine konuşuyormuş gibi devam etti.

“Yani baskın karakter olarak geriye Erich Ebner’den başkası kalmıyor. Öldürmek Ebner için sadece araçtı, tıbbi ya da sanatsal kabiliyetlerini ortaya koyması için yapması gereken acımasız bir iş gibiydi. Göz önünde olmayı hiçbir şekilde sevmeyen ve bir dizi cinayet işlemesine rağmen altmış yılı aşkın süre adını gizlemeyi başaran bir adamdı. Ancak Ebner’in ölümünün ardından cinayetleri tek başına işleyen çekinik taraf ortaya çıktı. Katilin kur-

banları hakkındaki her şeyi öğrenene kadar onları gözlemleyip takip ettiği avlanma süreci ve ikili avlanma bölgeleri, Londra ve İsveç, bize katilin oldukça titiz, sabırlı ve düzenli çalıştığını gösteriyor. Ayrıca Y ile gama harfleri arasında yaptığı küçük oyundan da anlayabileceğimiz gibi katil, zeki ve kültürlü biri.”

“Size de bu adam genç ortakmış gibi gelmiyor mu?” dedi Olofsson, yine sandalyenin iki arka ayağı üzerinde sallanarak.

“Bence bu adam sadece ustasıyla olan ilişkisinde çekinik karakterdi. Kendi sosyal ve profesyonel hayatında etrafındaki insanları baskılamak ve otoritesini dayatmak gibi kontrol edemediği bir arzusu vardı. Böylece daha önce geri planda kaldığı ve yönlendirildiği zamanlarda bilinçaltında yaşadığı eziklikleri telafi ediyordu. Muhtemelen, gözlerin oyulmaya ve soluk borusunun çıkarılmaya başlandığı 1987’den beri ustasının boyunduruğu altında yaşamıştı ve başka birinin manyakça fantezilerine boyun eğmek zorunda kalmıştı. Ancak ortağı öldüğü günden beri, âdeta çiçek açtı, özüne döndü ve şimdi kendi fantezilerini keşfetmeye çalışıyor. Ustasının metoduna devam ediyor çünkü böyle yapmaya koşullanmış. Ama bu oyunun daha önce belirlenmiş kurallarını yavaş yavaş değiştiriyor: Cinayetleri Londra’da işliyor. Kurbanların çürümemesi için onları dönüştürmeye uğraşmıyor. Büyük gama yerine küçük gama harfi yapıyor. Kurbanlarını gömüyor. Kadın öldürüyor ve narsist kişiliğinden güç alıyor. Cesetleri bilerek açık alanda bırakıyor ki yavaş yavaş onlarla kendini tatmin edebilsin. Kuralları her çiğneyişin-

de bunu zafer ve özgürlük hareketi olarak görüyordu. Yavaş yavaş ustasının gölgesinden çıkmaya başlamış. Yeni başrol oyunculuğuna alışıyor ve bir zamanlar ustası olan adamın öğrettiği titizlikle özeni unutuyor. Bu normları her çiğneyişi, bizi ona biraz daha yaklaştıran bir hata.”

Olofsson ayağa kalktı ve kazağının üzerindeki kırıntıları silkti. “Peki ya Svensson? Bu berbat ikiliden biri olan ikinci adamımız mı yoksa değil mi? Svensson, büyükbaşının evine yakın oturan Ebner ile arkadaşlık yapmış olabilir. Belki de babasını da bu evi satın almaya o ikna etmiştir, böylece korkunç ceset koleksiyonunun tamamını başka bir yere taşımak zorunda kalmamıştır. Ebner ölünce de tüm bu Doktor Frankenstein saçmalıklarıyla ilgilenmediğinden, yerin altındaki kısmı kapatmıştır. Ama Ebner ile olan eski güzel günlerin anılarını da yok etmek istememiştir. Bu adamın Linnéa Blix’in eski kocası olduğunu da unutmayalım.”

Alexis, Emily’ye baktı. Mantar panoya göz atmıştı, konuşmadan binlerce kilometre uzaktaydı ve kendi düşünceleri arasında kaybolmuştu. Zihni gizemli bir yolculuğa çıkmış gibiydi. Belki de o da Ebner’in mahzeninde bulunan altmış iki kurbanın ailelerini düşünüyordu. Onlar kaybolduktan sonra yaşanan travmaları ve bunun bir jenerasyondan diğerine anlatılması, ailelerin geçmişinde demir bir perde gibi ağır olmalıydı. Acımasız ve gaddarca olsa da nihayet kafalarındaki sorulara cevap bulmak üzereydiler.

FALKENBERG KARAKOLU

24 Ocak 2014, Cuma, 08:00

Bergström telefonu kapattı ve Emily'ye doğru döndü.

"Björn az önce Svensson'un mahzeninde hiç parmak izi bulamadıklarını söyledi. Bu da demektir ki katil, cesetleri parçalarken eldiven kullanıyormuş. DNA izlerine gelecek olursak, kontrol edilen cesetlerle karşılaştırma yapmadan bu iş çok uzun bir zaman alacak gibi görünüyor."

Emily dirseklerini masanın üzerine yasladı, parmaklarını birbirine geçirdi ve dudaklarını ellerinin üzerine yasladı. Mahzende parmak izi bulunmaması onu hiç şaşırtmamıştı: Erich Ebner altmış beş yılı aşkın süredir hiç şüphe uyandırmadan insanları öldürmeyi başarmıştı ki bu da onun ne kadar titiz olduğunun bir kanıtıydı.

Tam o sırada Olofsson nefes nefese içeri girdi. Meslektaşlarının önüne oturdu, bacaklarını ayırdı ve göğsünü öne doğru şişirdi, bir kovboy gibi duruyordu.

"Maalesef size verebileceğim iyi bir haber yok. Kötü haberleri duymak ister misiniz?"

Bergström ve Emily'ye sırayla baktı ve dudaklarını bükerek iğrenmiş gibi göründü.

"Peki, kötü haberlere başlıyorum. Jacobsson Svensson'un evinin yanındaki evin sahibi olan Markus Stormare, kiracılarının listesini inceledi. Hiçbiri Ebner'i tanıdı-

yormuş. Onu gördüklerine dair bir şey bile hatırlamıyorlar.”

“Peki ya Stormare’nin bahsettiği kişiler? Danimarkalı çift?”

“Martha Knudsen saat 13:00 gibi beni arayacak.”

“Diğer kötü haberler neymiş?” diye sordu Bergström, derin bir iç çekerek.

Olofsson not defterine baktı.

“Her cinayetin işlendiği gece Svensson’un nerede olduğunu kontrol ettim. Andy Meadowbanks öldürüldüğünde Stockholm’deymiş, bir hafta boyunca orada kalmış. Cole Halliwell’in ölüm tarihindeyse mümessillerle ve müşterilerle Gothenburg’da görülmüş, Londra’ya gitmiş olma ihtimali bile yok. Logan Mansfield olayına gelince, üç gün üst üste evdeymiş ve aynı tedarikçiden sipariş ettiği camları teslim alıyormuş. Kargoyu getiren şoför onu çok iyi hatırlıyor çünkü o gün biraz tartışmışlar. Tomas Nilsson’un öldürüldüğü tarihte nerede olduğu bilinmiyor ama çocuk kaçırıldığında Berlin’deymiş.”

Bergström gözlerini ovaladı. “Peki, Linnéa Blix olayında?”

“Ah, evet. Svensson o gece mümessillerden birinin henüz on beş yaşında olan kızıyla –bu arada hatunda taş gibiymiş– yatakta eğleniyormuş. Linnéa kaybolduğunda da kendi evindeymiş. Bu yüzden genç kızdan olayın gerçekleştiği gece onunla birlikte olduğunu söylemesini istemiş.”

“Kız tüm bunları doğruladı mı peki?”

“Hem kız hem de Svensson’un kapıyı açtığı pizza

getiren adam doğruladı bunları. Diğer kötü haberi neredeyse unutuyordum: Svensson'un atölyesinde ya da eşyalarının üzerinde hiçbir kan izi bulunmadı. Atölyesinde sadece camlarla uğraştığı doğruymuş gibi görünüyor."

Olofsson'un cebindeki telefonu titremeye başladı.

"Martha Knudsen arıyor," dedi Olofsson, telefona cevap verirken. Hoparlörü açtı ve telefonu masanın üzerine koydu. "Selam Martha, ben Dedektif Olofsson."

"Umarım sizi çok erken aramamışımdır. Torunum Anton'u tren istasyonundan almaya gitmem gerekiyor. Yani şimdi konuşsak daha iyi olur çünkü sonra da onu komşumuzun çocuklarıyla kızak kaymaya götüreceğim. Falkenberg'de geçirdiğimiz yazlarla ilgili bir şeyler öğrenmek istiyormuşsunuz, öyle mi?"

"Evet, Martha."

"Orayı o kadar sevdik ki emekli olunca oraya yerleşmeye karar vermiştik. Şimdi Varberg'de yaşıyoruz. En küçük kızımız Kungsbacka'da yaşadığından burası daha uygun. En büyük olanı Philadelphia..."

"Markus Stormare'nin evini 1970'li yılların sonlarında kiraladınız, doğru mu?"

"Evet, 1977'den 1986'ya kadar. Daha önceleri sahil kenarındaki kamp alanlarında kalıyorduk ama kocam terfi aldıktan sonra ev kiralayabilecek duruma geldik. Çok hoş, şirin bir evdi diyebilirim. Kızların biz oradayken ne kadar mutlu olduklarını tahmin bile edemezsiniz!"

"Markus Stormare o zamanlar bir komşunuzla kavga ettiğinizi söyledi..."

"Ah, evet. 1986 yılında, orada geçirdiğimiz son yazda... Çok iğrenç bir olaydı gerçekten..."

“Ne olmuştu?”

“Küçük kızım Linda, sevimli bir köpek gibi ablası ne-reye giderse peşinden giderdi... Linda o yıl on iki yaşın-daydı ve biz sadece beş dakika uzaktaki sahilde ablasıyla birlikte bisiklete binmesine izin verirdik. Bir gün akşama doğru ağlayarak geldiğini gördük... Dahası şok olmuştu, hatta çok feci hâlde kusuyordu. Koşarak geldi ve kolları-ma atladı. Bütün gece hiç susmadan hıçkıra hıçkıra ağla-dı; bir türlü sakinleştiremiyorduk. Ne kadar korktuğumu bilemezsiniz! Neler olduğunu ancak ertesi gün bize anla-tabildi çünkü ablası ona biraz baskı yaptı. Linda ablasına hayrandı; bilirsiniz...”

“Peki, ne olmuş Martha?” diye sordu giderek sabır-sızlaşan Olofsson. Ancak Martha bunun farkında değildi.

“Komşularımızdan birinin oğlu –aslında oğlu olup olmadığına da pek emin değilim– Linda’nın gözü önün-de bir tavşan öldürmüştü. Önce bacaklarını kırmış, hatta kızımından o hayvanın bacaklarını kırarken çıkan sesi din-lemesini istemiş... Düşündükçe tüylerim hâlâ diken di-ken oluyor. Daha sonra hayvanın boynunu koparmış ve kızımın önünde onu yakmış. Korkunç, çok korkunç.”

Martha Knudsen biraz bekledi, sesli bir şekilde nefes alıp verdi ve anlatmaya devam etti.

“Kocam çok öfkelen-di, polisi aradı. Ama polis müda-hale etmek istemedi, biz de kendimiz gittik komşumuzla bu konuyu görüşmeye.”

“Komşunuzun adı Erich Ebner miydi?”

“Adının ne olduğunu hatırlamıyorum, bizi kapıda karşıladı ve oğlunun asla böyle bir şey yapmayacağını sa-vundu.”

“Kızınızı korkutan çocuk kaç yaşındaydı?”

“Bilmiyorum, hiç görmedik. Kızımız bize sadece onun uzun biri olduğunu söyledi. Tek bildiğimiz bu.”

“Peki, bu olaydan önce kızınız onu sık sık görüyor muydu?”

“Hayır, hem de hiç. Biz genellikle her şeyi birlikte yaptık ama büyük kızımız oradaki bir grup gençle vakit geçirmeye başlamıştı. On beş yaşındaydı, bilirsiniz. Arkadaşlarıyla sahile gitmişti ve artık bizimle takılmıyordu. Bizler yaşıydık onlara göre...”

“Peki, o zamandan hiç fotoğrafınız var mı? O çocuğun da olabileceği fotoğraflar?”

“Bende sadece dördümüzün olduğu fotoğraflar var ama eminim kızlarımda arkadaşlarıyla çekildikleri fotoğraflar vardır. Belki o da bu fotoğraflardan birindedir...”

Olofsson, Martha Knudsen’in kızlarının telefon numaralarını yazdı ve geveze kadına teşekkür edip telefonu kapattı.

Olofsson, Martha Knudsen’in kızlarının telesekreterlerine mesaj bırakırken, Bergström de konuşmanın özünü Emily için tercüme etti.

Emily hikâyeyi dinledikten sonra, “Üçlü,” dedi.

“Ne?”

“Martha Knudsen’e göre Ebner ile kalan çocuk oğlu olsa da olmasa da hayvanlara işkence etmiş. Şimdi anlıyorum ki o çocuk, Ebner öldükten sonra onu bulan kişiydi. Cesetlerin bir kısmını hatıra olarak kendi evine götürmesi biraz zaman almıştı. Ardından mahzenin üzerine beton bir katman dökerek kapatmıştı. Sonra da büyük olasılıkla

ateş yakmış ve itfaiyeyi çağırmıştı. Ustasına saygısından ve onun bir zamanlar olduğu adama benzediğinden, Ebner'in cesedinin bulunmasını istedi. Ama bunu yaparken de ölü bir adamla alakası olduğu düşünülmesin diye çok dikkat etti. Adının duyulmamasını, gizli kalmasını sağladı. Böylece ustasından kalan işi rahatça devam ettirebildi. Ateş yakmaya alışık, çocukluğundan beri yapıyordu bunu, hayvanları da öldürüyordu. Yani Macdonald üçlüsünün* iki etkeniyle karşı karşıyayız: Bir çocukta yetişkin olmadan çok önce üç davranışsal özellikten en az ikisi varsa bu çocuğun ileride suç işleme olasılığı yüksektir. Üçüncü etkense, büyük bir yaşa gelmesine rağmen altına tuvaletini yapmasıdır ve bu çocukta onun da bulunduğundan hiç şüphem yok."

"Yani diyorsun ki..."

"Katil ikilisinin ikinci üyesini de bulduk. Tek yapmamız gereken adını öğrenmek."

* Psikiyatrist John Macdonald tarafından kişilerde ileride görülebilecek şiddet eğilimlerini öngörebilmek için ortaya konulan davranış üçlüsü: Kundaqlama, altını ıslatma ve hayvanlara işkence etme. (çev. n.)

FALKENBERG

Ekim 2013

Adam, babasının akşamki çorbasını içmesini izledi. Çorbayı kaşığa doldurduğunda, çürük bir elma gibi kırışmış eli titriyordu. Çorbayı kâsedden ağzına götürmesi çok riskli görünüyordu.

Rüzgârın şiddetiyle eğilen bir ağaç gibi babasının vücudu da geçen yılların ağırlığı altında zayıf düşmüştü. Erich Ebner en sonunda gri vebaya yakalanmıştı. Ama bu hastalığı çekerken bile ölümün kaçınılmaz olduğunu biliyordu.

Vücudu harap bitap düşmüştü ama beyni hâlâ su gibi berraktı. Altmışınca doğum gününden beri günlük egzersizlerle hafızasını canlı tutmaya çalışmıştı ve hâlâ çok kabiliyetliydi.

Adam, altı yıldır konuşmak istemediği konuyu o sabah yine açmıştı.

“Baba, beni dinle. Atölyeyi benim evime taşımanın zamanı geldi artık.”

Erich sanki daha da ağırlaşmış gibi kaşığını kâsenin kenarına koydu. “Sana söyledim, böyle bir şey söz konusu bile olamaz.”

Adam, sabırsızca elini alnına koydu. Babası onu dinlemeyecekti. Belki de söylediklerini umursamamalı ve ce-

setleri kendisi taşınmalıydı? Babası birden ölürse, tüm bu sorunları kendisi çözmek zorunda kalacaktı.

“Ölürsen neler olacağını biliyorsun, baba. Bu ev artık senin değil, benim de değil.”

“O zamanlar bu evi satmak zorundaydım. Başka bir seçeneğim yoktu.”

“Biliyorum, baba. Bunun için seni suçlamıyorum. Ama şimdi seçeneğin bulunuyor. Benim de bir işim var... Sana yardım edebilirim. Aceleyle bir şey yapmak istemiyorsak, plan yapmalıyız. Ben hallederim.”

Erich çorbasını bitirdi ve kurumuş dudaklarını sildi. “Vücudum gücünü kaybediyor olabilir, Adam. Ama bu, Azrail’le karşılaşmaya hazır olduğum anlamına gelmiyor. Ölümün yaklaştığını anladığımda plan yapmaya başlarız. Şimdiden değil. Acele ettirme bana evlat.”

Adam bıkmış hâlde iç çekti ve sinirli sinirli kafasını salladı. “Senden istediğim tek şey ölümünden sonra olacaklar için plan yapman, tıpkı diğer anne babaların çocuklarını düşünerek yaptıkları gibi. Her ne kadar öyle düşünsen de ölümsüz değilsin, baba.”

“Ben öldükten sonra neler olacağı planlandı. Senin bir şeyle uğraşmana gerek yok, Adam.”

“Defin işlerinden bahsetmiyorum. Miras işleri konusunda endişeliyim. Her şeyi birlikte kurduk. Neden bu kadar inatçısın? Neden beni dinlemiyorsun? Senin işini devralabileceğimi pek çok kez ispatlamadım mı? Bu işi devam ettirecek kabiliyetim olmadığını mı düşünüyorsun?”

Erich’in gözleri çorba kâsesinden duvardaki saate kaydı. Oğluna artık gitmesi gerektiğini işaret ediyordu.

Adam öyle bir hışımla kalktı ki sandalye devrildi. Sandalyeyi yerden kaldırmadan, öfkeden deliye dönmüş bir hâlde çıktı gitti. Arabasına bindi, kapıyı defalarca çarptı ve ardından gözyaşlarına boğuldu. En sonunda sakinleşmeyi başardığında yan koltukta oturduğunu fark etti. Tekrar öfkeleni ve bir kez daha ağlamaya başladı.

Babası artık geceleri avlanmıyordu. Uzun süre uyanık kalamıyordu. Önceleri yorgun olduğunu hiç belli etmezdi. Ama bir gece Adam'dan yalnız gitmesini ve o günden sonra keşifleri ve organların çıkarılmasını onun yapmasını istemişti. Adam her zamanki gibi tamam demişti. Erich Ebner açıklar ve emrederdi. Asla ona fikrini sormazdı. Bu yüzden babası yeni bir hayata başlamamıştı. Adam'ın bu dünyada tanıdığı en itaatkâr kadın olan Erich'in karısı bile onu kendi kaderiyle baş başa bırakmıştı. Günün sonunda Adam, bu adama boynunu bükmeye cesaret eden ve onun yanında kalan tek kişi olmuştu.

Adam şoför koltuğuna geçti ve arabayı çalıştırdı. Son beş yıldır geceleri uykusuz kalan oydu. Gündüzleri de babası bazen adresleri kontrol etmek ve operasyonları en ince ayrıntısına kadar planlamak için yanına gelirdi ama Adam bu işleri gece tek başına halletmek zorundaydı. Kaçırılan çocuğu taşımak o kadar kolay değildi. Önlemleri iki katına çıkarmak ve her an tetikte olmak zorundaydı.

Bu gece, bir sonraki kurbanları Tomas Nilsson'u gözlemleyecekti. Bozuk ailenin saatlerle belirli bir düzeni yoktu ve bu da işleri biraz daha zorlaştırıyordu.

Ertesi sabah saat altıda babasının evine döndüğünde,

kurt gibi acıkmıştı. Normalde yanına birkaç sandviç alırdı ancak önceki akşam apar topar çıkınca, yanına hiçbir şey alamamıştı.

Duştan sonra çalışma odasındaki babasına yardım etmek için alt kata indi. Taşınma konusunu yeniden açmak için öğle yemeğini bekleyecekti. En sonunda onu ikna edeceğine inanıyordu.

Adam, koruyucu önlüğünü giydi, eldivenlerini, ga-loşlarını ve saç bandını taktı, odaya girdi. Babası orada değildi, hemen etrafına bakındı ama babası hiçbir yerde yoktu. Üstündekileri çıkardı, babasının birinci kattaki odasına girdi.

Hâlâ yatıyordu, Adam ona yaklaştı, elleriyle soğuk bir bedene dokunacağını hissediyordu. Parmaklarını babasının yıpranmış, beyaz saçları arasında gezdirdi ve geniş alnından, sivri çenesinden ve nasırlı ellerinden öptü. Son kavgalarında öfkelenildiği için onu affetmesini istedi. Babasının kalbinde ona karşı derin bir saygı olduğunu ve onunla gurur duyduğunu biliyordu. Aralarındaki bu kuvvetli bağ, saçma sapan aile tartışmalarının çok ötesindeydi. Babası ölürken bile hayatına hükmediyordu.

Adam dokuz saattir babasının yanında oturuyordu, ara sıra sessizce inliyor ve yüzünü babasının göğsüne yaslıyordu; bu, babası hayattayken daha çok yapmadığı için üzgün olduğu bir şeydi. Babasına yanında olmaktan ne kadar mutlu olduğunu söyledi, hayatı boyunca Erich Ebner'in oğlu olmaktan ne kadar gurur duyduğundan bahsetti. Sonra onu yanaklarından öpüp vedalaştı.

Mutfağa gitti ve babasının yanından ayırmadığı ve

düşüncelerini yazdığı not defterini buldu. Bir strateji belirlemek zorundaydı. Yeni bir strateji. Başta cesetlerin çoğunu kendi evinde saklamayı düşünmüştü. Babasının çalışma odasını yeniden oluşturmayı. Ama önce babasından onay almak istemişti... Babası artık hayatta değildi... O alçak herif Jakob Svensson, evin üzerine üşüşmek için akbaba gibi bekliyordu. Her ay, babasının sağlık durumunu öğrenmek üzere avukatlarını göndermişti. En son üç hafta önce gelmişlerdi.

Adam'ın kırk sekiz saatten önce Londra'ya geri dönmesi gerekiyordu ve en az on gün İsveç'e gelemezdi. İki gün tüm cesetleri taşımaya yetmezdi, başka bir çözüm bulmalıydı. Babası olsaydı ona ne diyeceğini biliyordu: Ne yaparsan yap, düzgün yap. Bu yüzden gereksiz risklere girmekten kaçınacak ve taşıyabildiği kadar çok cesedi taşıyacaktı. Ardından da çalışma odasına giden o gizli kapıyı kapatacaktı. Her şeyi bitirdikten sonra babasının cesedinin bulunması için de bir şeyler uyduracaktı. Svensson'un adamlarının babasını kokuşmuş bir hâlde bulmalarına asla izin veremezdi.

Adam kalemini bir kenara bıraktı.

Evet, plan mükemmel olmuştu. Gerçekten muhteşemdi. Sonsuza kadar çalışma odasına hapsedilmiş cesetler ordusuyla babasına ilk Çin imparatoru Qin Shi Huang gibi bir anıt mezar yaptırabilirdi. Bu, babasına büyük bir bağlılık göstergesi olurdu. Babası, tıpkı yaşarken olduğu gibi ölürken de bir kahraman olacaktı.

GRAND OTEL, FALKENBERG

24 Ocak 2014, Cuma, 08:00

Gece çok kısa sürmüş ama derin bir uyku çekmişti. Yorgunluk endişelerini alt etmiş ve uykuya dalmıştı.

Alexis, Stellan ile dün geceki akşam yemeğini iptal etmek zorunda kalmıştı ve o da iş seyahati için bu sabah erken çıkmak zorunda kalmıştı.

Onu nasıl bu kadar çok özlediğine şaşıırıyordu. Hâl-buki adamı neredeyse hiç tanıımıyordu. İnandırılmaz bir şey, diye düşündü. Onu daha tam olarak tanımadan nasıl böyle hissedebilirdi? Başka bir şekilde yaşamayı öğrenmeliydi: Yaşam şekli giderek daha da yorucu oluyordu.

Annesinin söyleyeceklerini şimdiden duyabiliyordu; kendi iç dünyasına dönerek tüm bu saçma düşünceleri zihninden attı ve Stellan’a karşı hissettiğı yoğun duyguları düşündü.

Telefonunu hoparlöre aldı, sesli mesajlarını dinledi ve duşa girdi. Tam kıyafetlerini giyerken telefon çaldı.

“Efendim anne, ben de tam dışarı çıkmak üzereydim...”

“Ah Tanrım! Alexis sakın bana senin de bu korkunç olayın içinde olduğunu söyleme... Ama tabii ki sen de içindesin, değil mi? ”

“Neden bahsediyorsun, anne?”

“Tüm kanallarda! Televizyonu aç görürsün! O heykeltıraşın evinde bulunan cesetler! Linnéa’nın eski kocasının evinde bulunan cesetler!”

Alexis hemen kumandayı aldı ve televizyonu açtı. Kanalları gezdi, her kanalda aynı fotoğraflar vardı. Tüm dünyanın gözü kulağı Falkenberg’deydi.

Adamlar siyah plastik torbaları ardı ardına kamyonete taşıyordu. Kamera başka bir yöne çevrildi. Olay yeri uzaktan çekiliyordu ve çok net değildi ama torbaların içinde cesetler bulunduğu aşikârdı.

Annesi telefonun diğer ucunda hiç susmadan konuşurken Alexis, Bergström’ün ne kadar sinirleneceğini düşündü.

“...İsveç’te güneş bile geç doğuyor! Böyle yapmak yerine, sen de kendi yaşındaki bekâr kızlar gibi masaj salonuna ya da kulübe gidemez misin?

Sabrı tükenmek üzere olan Alexis, ileride pişman olacağı bir şey söylememek için telefonu hemen kapattı.

Telefonu hiç susmuyordu. Arayan Alba’ydı. Kesinlikle o da annesiyle aynı sebepten arıyordu.

“Oh! Telefonu açtığına o kadar sevindim ki Alexis. Çok endişelendim. Dur hoparlöre alayım, evdeyim ve Paul’da yanımda.”

Alexis telefonun diğer ucundan kahve makinesinin sesini duyabiliyordu.

“İyi misin? Artık buraya dönme vaktinin geldiğini düşünmüyor musun?” Alba’nın dedikleri tam anlaşılmıyor, ağzı doluyken konuşuyordu. Alexis ince bir dilim yağlı ekmeğin çıtırtısını duydu.

“Tüm bunların giderek daha tehlikeli bir hâl aldığı-
nın farkında değil misin, Alexis?”

“Olanlar mide bulandırıcı, Alexis,” dedi Paul. “Yani
her şeyin arkasındaki kişi, Linnéa’nın eski kocası mıy-
mı?”

Alexis tam bir şey diyecekti ki vazgeçti. Böyle sorula-
ra cevap vermek istemiyordu. “Bu konu hakkında konuş-
mam yasak Paul, kusura bakma,” dedi en sonunda.

“Biliyorum, biliyorum... Ama herhâlde onu tutukla-
mışlardır, değil mi? Böyle bir canavarın öyle özgürce do-
laştığını düşünürsek, çok tehlikeli...”

“Kızı endişelendirme, Paul. Berbat bir durumda ol-
duğunu söylemeyi keser misin? Yardıma ihtiyacın var mı,
tatlım ya da yapabileceğimiz bir şey? Gelmemi ister mi-
sin? Ya da Paul’un gelmesini?”

“Hayır, hayır, hayır, teşekkür ederim, seviyorum
sizi. Ama her şey yolunda. Çok yakında geri döneceğim,
söz veriyorum.”

Alexis külotlu çorabını, yün çoraplarını ve kadife
pantolonunu giydi. Telefon üçüncü kez çaldığında, tara-
maya vakti olmadığından saçını arkada topluyordu. İsveç
numarasıydı.

“Alexis Castells?”

Alexis temkinli olarak, “Evet?”

“Günaydın. Ben Charlotte Linkvist. Bana, babamın
Buchenwald’de geçirdiği dönemle ilgili bir e-posta gön-
dermişsiniz. Babamın adı Andreas Ulvestad’dı.”

Alexis, Hilda Thorne’un verdiği listedeki tüm Nor-
veçli öğrencilerin adını hatırlamıyordu ancak ismi duy-
muş gibi davranmanın daha iyi olacağını düşündü.

“Evet, hatırlıyorum.”

“Erich Ebner adındaki bir mahkûmla ilgili bilgi toplamak istediğinizi söylemişsiniz.”

“Doğru. Savaşın sonra İsveç’e göç eden ve Buchenwald’de siyasi mahkûm olan bir Alman’dı.”

“Babam arkadaşlarından sık sık bahsederdi ancak Ebner’in adı hiç de tanıdık gelmiyor. Ama babam özgürlüğüne kavuştuktan sonra Buchenwald’e sürgün edilmesi hakkında bir anı defteri tutmuş. Defter babam öldükten sonra elime geçti fakat okuyacak cesareti bir türlü bulamadım. Belki o defterde Ebner’in de adı geçiyordur. Defterleri göndermek istemiyorum ama asistanıma tarattırıp size bir e-posta yollasak nasıl olur?”

Alexis birden kendini çok iyi hissetti. “Çok nazıksın, Charlotte. Harika olur.”

“Bir saniye bekle.”

Alexis hattın diğer ucundan ahizenin masanın üzerine konduğunu ve uzaktan gelen sesi duydu.

“Eğer telefonu kapatırsam, unutabilirim. O yüzden şimdi halletmeye çalışıyorum. Kişisel asistanım her şeyi halledecek. Bir saat içinde elinizde olur.”

24 Ocak 2014, Cuma

Televizyonun karşısına bir sandalye çekip oturuyor. Sırtı dik ve elleriyle mengene gibi dizlerini kavramış. Sandalyenin soğuk metali sırtına ve hayalarına değince tüyleri diken diken oluyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde her kanalda tekrar tekrar gösterilen fotoğraflara bakıyor.

Altmış yıllık emeği, bir çalışmayı sadece üç ay içinde yok etmişti. Altmış yıl, üç ayda yok olmuştu.

Tırnaklarıyla bacağındaki etleri tırmalıyor.

Öteki'nin kendisine öfkелendiğini hissediyor. Öteki, diğer ölülerin arasından avazı çıktığı kadar ona bağılıyor. Güveni ni boşa çıkardığını haykırıyor. Kendi kibrinde boğulmak yerine onunla mücadele etmeliydi.

Öteki haklıydı.

Saçlarını tutup çekiyor, ağzı açılıyor ve yanakları hıçkırıklarıyla sallanıyor.

O HAKLIYDI. Her kelimesinde haklıydı. Yüzüne bir tutam saç düşüyor.

Aniden kalkıyor ve odanın köşesine yürüyor. Yaramazlık yapan bir çocuk gibi oraya sınıyor, gözlerini ayaklarına diyor, kollarını da yanlarına koyuyor. Günah çıkarmalı ve af dilemeli. Günahlarının bedelini ödemeli.

Birden kalkıyor ve duvardan uzaklaşıyor. Kafasını sallıyor. Hayır, hayır. Bu durum tamamen kendi hatası değil. Öteki'nin

onu dinlemesi gerekirdi. Bir planı var: Cesetleri kendi evine götürecek ve böylece güvende olacaklar. Koleksiyon emin ellerde olacak. Eğer Öteki bu kadar inatçı olmasaydı, böyle bir şey hiç yaşanmazdı.

Her ne kadar Öteki bozuk plak gibi kendisiyle konuşmaya devam etse bile onun ölümü, tüm sorumluluklarını ortadan kaldırıp onu özgür kıldı.

Ve özgürlük güzel, vazgeçemeyeceği kadar tatlı bir his. Tek başına avlanmaktan aldığı inanılmaz haz, aylarca titiz şekilde planlama yapmadan doğrudan işe girmekten, mahzende tek başına formaldehitin kokusunu içine çekmekten ve çocukları parçalarına ayırmaktan duyduğu keyif...

Şimdi, paylaşmanın inanılmaz zevkini yaşıyor. Çalışmaları uzmanlar tarafından soruşturuldu, araştırıldı ve incelendi. Hatta onu takdir ettiklerinden bile emin.

Sertleşmiş penisini elinin arasında sıkıyor.

Bölgesini savunmalı, davetsiz misafirleri kendinden uzak tutmalı ki avlanmaya yeniden başlayabilsin.

Şu baş belası profil uzmanından başlayacak. Göğüslerini kesecek ve göğüs uçlarını yiyecek. Kalamara benzer bir tadı olduğunu duymuştu.

FALKENBERG KARAKOLU

24 Ocak 2014, Cuma, 14:00

Konferans salonundaki ortam kasvetliydi.

Bergström, Olofsson ve iki polis memuru sessizce Andreas Ulvestad'ın günlüklerini okuyordu. Norveçli mahkûm Buchenwald'de her gün yaşanan vahşeti güçlü ve etkili bir biçimde kaleme almıştı.

Ara sıra öksürüyor veya can sıkıntısından iç çekiyorlardı.

Alexis ve Emily de eşyalarını bir kenara bırakarak bilgisayar karşısına geçmişlerdi. Bir kişi bile okumalarını bölmemişti.

Ulvestad'ın Norveççe yazılmış günlüklerini incelemeye yardım edemediklerinden, Emily ve Alexis, Erich Ebner araştırmasına devam etmek için kütüphaneye gitmişlerdi. Yüzlerce sayfayı talan etmişler fakat faydalı bir şey bulamamışlardı: İsmi hiçbir yerde geçmiyordu.

Alexis belki biri mesaj göndermiştir diye posta kutusunu kontrol etti ama hiçbir şey yoktu.

Martha Knudsen'in bahsettiği genç adamı düşünerek, bir kahve almak için küçücük mutfağa doğru yürüdü. Onun, Ebner'in oğlu olduğuna emindi. Ebner kendini dünyadan soyutlayan, sessiz bir liman şehrinde inzivaya çekilmiş, yalnız bir adamdı. Kendi dünyasına alacağı tek

kişi mutlaka evladı olurdu. Onun tarafından yetiştirilen ve öğretilen bir evlat.

*"Jag har hittat något!"**

Çevirmeye gerek yoktu, ne dediği ses tonundan anlaşılıyordu.

Koşarak konferans salonuna geri döndü, kahve paketi hâlâ elindeydi.

Bergström, Emily ve iki polis memuru, dikkat çekmek isteyen ilkokul çocuğu gibi işaret parmağını kafasının üzerinde sallayan Olofsson'un etrafında toplanmıştı.

"Erich Ebner, cerrahi eğitimi alıyormuş. Ulvestad ve onun tıp fakültesinden öğrencisi arkadaşları, pazar günleri öğleden sonra SS askerleri tarafından rahatsız edilmeyecekleri tuvaletlerin civarında görüşüyorlarmış. Peki, neden tuvaletlerin orada?"

"Muhtemelen SS askerleri, umumi tuvaletlerden gelen o iğrenç kokudan dolayı oraya gitmekten kaçınıyorlardır," dedi Alexis.

Olofsson anladığını gösteren bir işaret yaptı ve devam etti. "Arada sıra İngilizce de sohbet diyorlarmış ama çoğu kez Norveççe konuşuyorlarmış çünkü Ebner onların dilini öğrenmek istiyormuş..."

"Ulvestad sebebini yazmış mı?" diye sordu Bergström.

"Hayır... Buchenwald'in toplama kampına dönüştürülmeden önceki hâlimden, 'kültür ve barbarlık arasındaki tezattan' bahsetmiş. Weimar'da yaşayan Goethe, Schiller, Liszt ve Bach ile ilgili bir şeyler yazmış... Ah, işte burada

* İsv. İşte buldum. (çev. n.)

tekrar Ebner'den bahsediyor... Ebner Buchenwald'den çıkar çıkmaz Almanya'yadan kaçmak istiyormuş. Hitler'in Almanlara ve Almanya'ya yaptıklarından dolayı çok sarılmış... Bu yüzden İsveç'te yaşamaya karar vermiş. Ah! Annesi İsveçliymiş..."

"Biliyordum!" diye bağırdı Alexis.

"...Ebner'in babası, Almanya'nın Brandenburg eyaletinde, Falkenberg'de doğmuş. Norveçlilerden biri Ebner'e İsveç'te aynı isimde bir kıyı kasabasının olduğunu söylemiş. Ebner de bunun kaderin bir işareti olduğunu ve gidip oraya yerleşeceğini ifade etmiş. Tam o anda tuvaletlerin arkasında saklanan bir SS subayı üzerine atlamış, saldırmış..." Olofsson'un yüzünden iğrendiği anlaşılıyordu. "Lanet olsun. Ebner çamurun ve bokun içine yüzüstü düşmüş... Asker onu kollarından tutmuş ve bir et parçası gibi sürüklemiş. Ulvestad, Ebner'i o günden sonra hiç görmemiş ama Blok 46 deney blokundaki grubun arasına katıldığını duymuş..."

Olofsson'un telefonu çaldı, açtı. Gözlerini anı defterinden hiç ayırmadan telefonu Bergström'e doğru uzattı.

Komiser arayan kişiyi dinledi ve İsveççe cevap verdi, sonra telefonu hoparlöre alıp masanın üzerine bıraktı.

"Linda Steiner, Martha Knudsen'in kızı telefonda. Ona aramızda bizimle bu davada çalışan ve İngilizce konuşan Emily Roy ve Alexis Castells'ın da olduğunu söyledim. O da İngilizce konuşmayı kabul etti."

"Komiser'e meslektaşınızdan bir mesaj aldığımı söylüyordum," diyen Linda'nın sesi telefonda yankılandı. "Az önce Karl Svensson ve Karl'ın, Stormare'lerin eski vil-

lasının yanındaki evinde bulunan cesetlerle ilgili haberi gördüm...”

Sonra Linda o kadar uzun bir süre sustu ki Alexis bağlantı kesildiğini zannetti.

“1986 yılının yazı hakkındaki sorularınızın bu konuyla alakalı olduğunu düşünüyorum...”

“O yaz yaşanan olayı bize anlatabilir misin, Linda?” diye sordu Bergström.

Cevap verene kadar yine uzun bir süre geçti.

Olofsson sabırsızlığını göstermek için kollarını yukarı doğru kaldırdı.

“Bir gece kız kardeşim izin almadan evden çıktıktan sonra, kendisine fark ettirmeden onu takip ettim. Ama sahilde gece yarısı yüzmeye gelmiş, yakışıklı bir çocuk gördüm. İlk görüşte ona âşık olmuştum, sadece on iki yaşındaydım. Sonraki birkaç gün boyunca onu takip ettim. Yan evde oturuyordu, dışarı çıktığını görmek için teleskop kullanıyordum ve o dışarı çıktığında, bir bahane bulup ben de evden çıkıyordum. Başta onu sadece uzaktan izliyordum ama sonra bir gün yanına gittim, kaybolmuş gibi yaptım. Sonraki üç hafta boyunca her gün onunla görüştüm. Tabii ki ailemin bundan haberi yoktu. Ta ki o güne kadar...”

Linda bir kez daha duraksadı.

Emily, Linda’nın bir kez bile çocuğun adını söylemediğini fark etti. Linda’nın ona sevgisinden başka ne verdiğini merak etti.

“Gözlerimi kapattı...” diye devam etti Linda. “Gözlerimi açtığımda kucağında bir tavşan vardı. Bana verdi ve

onu sevmemi istedi. Ben tavşanın tüylerine dokunurken çantasından bir şey çıkardı... Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum... Metal parçalarla birbirine bağlanmış iki çubuğa benziyordu, tam ortasında da bir boşluk vardı. Tavşanı benden aldı ve kafasını bu aletin arasına koydu. Tavşan çırpınmaya başladı. Ne olduğunu ya da ne yapmak istediğini bilmiyordum. Neler olduğunu hiç anlamadan sadece izledim. Bana dinlememi söyledi, sadece benim için bir senfoni yarattığını söyledi. Hayvanın bacaklarından birini ardından diğerini tuttu, sonra birden çat diye bacaklarını kırdı. Sanki bu yaptığına alışmış gibiydi. Linda nefes verdi, üzüntüden derin bir iç çekti. "Tuzağını açtı ve tavşanın boynunu döndürdü, sonra da onu yaktı. Üstelik tüm bunları yaparken gülümsüyordu."

Yeniden sessizlik oluştu. Söyledikleri hâlâ nefesini kesecek kadar acı veriyormuş gibiydi.

"O kadar şaşırmış ve korkmuştum ki kaçmayı denemedim bile. Sanırım, bana da zarar vereceğinden korkmuştum. Her zamanki saatte yanından ayrıldım, yani tam iki saat sonra ve ertesi gün tekrar görüşeceğimize söz verdim."

Alexis, Linda'nın bu genç ve zalim işkenceciyle geçirdiği iki saatin kızın tüm hayatını etkilediğini düşündü.

"Linda, ben Emily Roy. Çocuğun adı neydi ve kaç yaşındaydı?"

"Adam Ebner. On beş yaşındaydı."

Olofsson zafer kazanmış gibi yumruğunu havaya kaldırdı. Yani Ebner'in bir oğlu vardı. Soy ismi resmî olarak kaydedilmemişti ama şimdi en azından ismini biliyorlardı, artık daha çok araştırabiliriz, diye düşündü Alexis.

“Babasıyla mı yaşıyordu?” diye devam etti Alexis.

“Hayır, sadece tatillerde gelirdi. Annesiyle babası boşanmış ve annesiyle birlikte yaşıyormuş.”

“Annesiyle nerede yaşadığını biliyor musun? Ya da annesinin adını?”

“Hayır, bana hiç söylemedi.”

“Peki, sende fotoğrafı var mı?”

Linda acı bir kahkaha attı. “Evet. Neden diye sormayın ama var.”

FALKENBERG KARAKOLU

24 Ocak 2014, Cuma, 16:00

Alexis, Kungsbacka'da oturan Linda Steiner'in evine giden Emily'yi takip etmek üzere montunu giyerken telefonu çaldı. Arayan kişi niçin aradığını belirtince, Emily'ye tek başına gitmesini söyledi ve hemen not defterini açtı.

Bergström ve Olofsson da ellerindeki tek bilgiyle iz sürmeye devam ediyorlardı: Katil ikilisinin ikinci üyesinin adı ve doğum yılı. Ebner'in oğlu 1986 yılında on beş yaşındaydı yani tüm karakol, İsveç kayıtlarında 1970 ya da 1971 yılında doğan Adam adlı birini bulmaya çalışıyordu.

Alexis, Bergström ve Olofsson'un orada olduğunu bile unutmuştu. Theodore Langman'ın akıcı ve ukala Fransızcasıyla, Buchenwald Anma Vakfı'ndan gelen mesajdan nasıl etkilendiğini anlatışını dinliyordu.

"Ebner'in hayatımı kurtardığını bilmelisiniz, hanımefendi. Bu olay, Fleischer'in onu acımasız bir canavara dönüştürmesinden çok çok önce yaşandı..."

"Fleischer mi?"

"Evet, ismi buydu ve 'kasap' demektir. Karakteriyle nasıl da uyumlu..."

Alexis hiçbir şey anlamamıştı. "Bay Langman, Fleischer kimdi?"

“Ah kusura bakmayın... Oğlum haklı... Sanki herkes yaşadıklarımı biliyormuş gibi bahsediyorum savaştan... 1944 yılının Ekim ayında'ydık. O zamanlar altı yaşındaydım. Diğer yirmi Fransız çocukla birlikte Buchenwald'e yeni gelmiştim. Temizlik muayenesinden sonra bir SS subayı bizi dışarıya çıkardı, hepimiz çırılçıplaktık. Rüzgâr buz gibi esiyordu ve zaten hasta olan çocuklardan biri bayıldı. Subay ona yaklaştı ve kafasına bir el ateş etti. Fransızca olarak, “Şanslısınız, aranızdan biri gönüllü oldu ve seçmem gereken üç çocuk daha kaldı,” dedi. Sonra bizi yan yana sıraya dizdi ve grubumuzdan en küçük üç çocuğu seçti ki ben de onlardan biriydim. Bir adım öne çıkmamızı istedi. Oyunun amacının iki ayağının üstünde, ayakta kalabilmek olduğunu söyledi. Düşerseniz anne ve babamızı bir daha göremezmişiz. Ayakta kalmayı başarırızsa bizi sıcak bir kap yemekle ödüllendirecekmiş. Sıranın en ucunda duran çocukla başladı. Öldürene kadar copuyla ona defalarca vurdu. Ardından sol tarafımdaki çocuğa geçti. Çocuğun sesi kısalmıştı ve öksürüyordu.”

Alexis gözlerini kapattı sanki o zalim adamın silahının sesi kafasının içinde yankılanıyordu. SS askerlerinin acımasızlığının sadece birilerinin emirlerini yerine getirmek zorunda olmaktan çok daha fazlası olduğunu biliyordu.

“Sıra bana gelmişti. Daha ikinci vuruşunda ölü taklidi yaparak yere düştüm. Zaten SS subayı da yorulmuştu o yüzden vurmayı bıraktı. Almanca bir şeyler bağırdı çağırdı, bir sürü gürültü ve korkutucu sesler duyduktan sonra üzerimde diğer üç çocuğun cesediyle birlikte sert, soğuk bir zeminin üstüne bırakıldım.

“On dakika kadar sağa sola debelendim, arkadaşımın parçalanmış kafatası nefesimi kesiyordu. Ardından biri omzuna fırlatılıyormuş gibi hissettim, sonra da beni hasır bir şiltenin üzerine koydular. Orada ne kadar süre beklediğimi bilmiyorum ama korkumu yenmek ve titrememek ya da ağlamamak için gözlerimi sımsıkı kapatmıştım...

“Sanırım bir süre sonra bilincimi kaybettim çünkü bir erkek sesiyle uyandırıldım. Metalik sesler ve iğrenç kokular duyuyordum. Bu durum birkaç saat devam etti diyebilirim ama hatırladığım kadarıyla hiç bitmeyecekmiş gibiydi.

“En sonunda vücuduma bir çift el dokundu, çok şaşırdım ve bir anda gözlerimi açtım. İki adam tepemde dikilmiş bana bakıyordu. Azrail bizzat gelmemiş de iki küçük versiyonunu göndermiş gibi hissetmiştim. Biri uzun inceydi, beyaz bir önlük giymişti, yüzü soyluların yüzüne benziyordu ve iri mavi gözleri vardı. Adı Horst Fleischer’di. Diğer adam çıplaktı ve ellerinden kan damlıyordu, onun adı da Erich Ebner’di. Ebner bana bakarak kibarca gülümsedi ve benimle sessizce Almanca, sonra da İngilizce konuştu. Toplama kampına vardığımda ne İngilizce ne de Almanca biliyordum ama inanın bana hemen bu dilleri öğrenmem için zorlandım. Ebner, Fleischer ile konuştu, resmen yalvardı. Fleischer hiçbir şey söylemedi. Ama o soğuk gözlerinde haz aldığını gördüğümü hatırlıyorum. Benimden orada olmamdan kaynaklanan büyük bir kibirle Ebner’e bakıyordu, isteseydi Sezar gibi beni de oracıkta tek kurşunla öldürebilirdi. Tam olarak neler

konusulduğunu anlamadığım hâlde o an kaderimin değişeceğini hissediyordum. Daha sonra Fleischer, “Hans!” diye bağırdı ve kapıya bir SS askeri gelip selam verdi. Fleischer ona bir dizi emirler yağdırdı ve asker her seferinde kafasını salladı.

“Birdenbire Fleischer beni kucağına aldı ve ayaklarımın üzerine dikti. Kaskatı kesilmiştim. Kafama bir el ateş edileceğini ya da sıramın geldiğini düşünerek öldürülene kadar dövüleceğimi varsayıyordum. Tam o anda annemi düşündüğümü hatırladım. Annemi. Boynundaki işaret parmağımla dokunmaktan hoşlandığım o güzel noktayı hatırladım. Nefesimi tutuyordum, böylece çürümenin ve etrafımı saran pisliğin, odadaki deterjanın kokusunu almayacaktım. Sadece annemin portakal çiçeği parfümünün kokusunu duyuyordum.”

Alexis, Bergström ve Olofsson’un kendisine tuhaf tuhaf baktığını fark etti. Langman’ın konuşmasını bölmek için onlara başparmağıyla her şeyin yolunda olduğunu belirten bir işaret yaptı ama mahkûmun anlattıklarını düşününce, aslında bu hareketi pek de uygun değildi.

“Hans adındaki SS askeri beni ana kamp alanına kadar koşturdu ve yol boyunca copuyla vurdu. Sonra beni bloklardan birine bıraktı ve 11 Nisan 1945’te kamp özgürlüğüne kavuşana kadar orada kaldım. Yedi ay boyunca benim işim Fleischer ve Ebner’e akşam yemeği götürmekti. Tam olarak 18:00’daydı, her gün aynı saatte ta ki son akşama, 10 Nisan 1945’e kadar, bağımsızlığın arifesine kadar. Stan adındaki bir başka mahkûm da onlara öğle yemeği götürüyordu.”

Alexis toplama kamplarındaki Langman ve onun gibi diğer mahkûm çocukların katlanmak zorunda kaldığı cehennemi düşündü. Buchenwald'deki 'oğlan bebek' hikâyelerini, SS askerleri ve ayrıcalıklı kamp üyeleri tarafından tecavüz edilen çocukları duymuştu. Anne babalarından ayrı oldukları, insanlık dışı yaşam koşulları ve gardiyanların zalimliğinden dolayı yaşadıkları travma yetmezmiş gibi bir de tecavüze uğramışlardı...

"Her akşam içeri girdiğimde, üzerinde çalıştıkları cesedin yanına cerrahi aletleri koymuş oluyorlardı. Fleischer, odasındaki geniş, ahşap masanın önünde oturmuş posta kutusuna göz atıyordu. Ebner'se kokuşmuş cesetlerin dibinde çorbasını yudumluyordu.

"Yedi ayı geçince Ebner ile Fleischer arasındaki ilişkinin yavaş yavaş değiştiğine şahit oldum. Ama o zamanlar sadece altı yaşındaydım, biraz zaman geçtikten sonra daha iyi anladım. Ebner'in ona bakışları bile değişmişti. Tanıştığımız gün bana gösterdiği şefkati sanki yok oluyor ve yavaş yavaş... Nasıl desem? Sanki insanlığını kaybediyordu. İlk başta Fleischer ile Ebner hiç konuşmazlardı ama zaman geçtikçe bu sessizlik yerini uzun sohbetlere bıraktı.

"Sonra bir akşam en az benim kadar ağır olan yiyecek sepeti sırtımda bloka doğru yürürken, onları cesetlerden birine bakıp kahkaha atarken gördüm. Her zamanki gibi ellerindeki cerrahi aletleri kadavranın yanına bırakmışlardı. Ama bu sefer Fleischer sanki onunla gurur duyduğunu göstermek istermiş gibi bir elini Ebner'in sırtına koymuştu. Sonrasındaysa ikisi birlikte masaya oturdular

ve Fleischer'in yemeğini paylaştılar. Oldukça mutlu görünüyorlardı ama bana göre çok iğrenç bir şeydi: Canımı kurtaran adam, işkencecisi tarafından ayartılmıştı."

LINDA STEINER'İN EVİ, KUNGSBACKA

24 Ocak 2014, Cuma, 17:00

Linda Steiner bir sonraki fotoğrafa geçmeden önce, her fotoğrafı büyük bir dikkatle iyice inceledi.

Sonra fotoğrafları Emily'ye geri uzattı ve kafasını salladı. "Üzgünüm ama bu adamların hiçbiri ona benzemiyor."

Emily, Linnéa'nın arkadaşlarının fotoğraflarını tekrar çantasına yerleştirdi.

Linda kahve fincanını mutfak masasının üzerine koydu ve sandalyeden kalktı.

"Çatı katına bakma fırsatım olmadı, sanırım biraz zaman alacak," dedi ve üst kata çıkan merdivenlere giderken Emily'nin önünden geçti. "Oradaki eşyalara hiç bakmadım. Adam'ın fotoğrafının nerede olduğunu gerçekten bilmiyorum."

Emily ile birlikte çamaşır odasına gitti Linda ve çatıya çıkan gizli kapıdan sarkan halatı tutup çekti. Kapı geniş bir merdivene açıldı. Merdivenleri çıkmaya başladı, çatıya ulaştığında eliyle lambanın düğmesini aradı, Emily de onu takip etti.

Parmağıyla odanın diğer köşesindeki tavan penceresinin altında duran bir yığın kutuyu göstererek, "Buradan başlayalım," dedi.

Emily, kutuların arasından birini çekmesine yardım etti ve onu yere koydu. Linda kutuyu açtı ve karıştırmaya başladı. Emily iki bez bebeği, birkaç plastik oyuncak ve bir kitap sırtını fark etti. Linda kutunun kapağını kapattı ve derin bir iç çekerek diğerine geçti. Öbür kutunun içindekileri de karıştırdı ama belli ki bunda da bir şey yoktu.

Emily'nin telefonu çaldı. Linda duygusuz ve sistematik araştırmasına devam ederken Emily telefonunu açtı.

Telefonun diğer ucundaki Alexis'in sesi arkasından gelen gürültülerle karışıyordu.

"Toplama kampında Ebner'i tanıyan bir Buchenwald mahkûmu ile konuştum," dedi. "Ebner, Horst Fleischer adında tıbbi deneyler yapan bir Nazi doktoru ya da bilim adamıyla birlikte çalışmış."

"Bunu isteyerek mi yapıyormuş?"

"Hayır, hayır. En başta başka seçeneği yokmuş. Ama bu iki adam aylar geçtikçe birbirine daha da yakınlaşmış. Bu durum Stockholm sendromunun mükemmel bir örneği. Linda Steiner'in evinde misin?"

"Evet."

"Fotoğrafları buldu mu?"

"Henüz değil."

"Fotoğrafları bulursanız hemen taratıp bize de gönderin. Bir işe yarayıp yaramayacağından emin değilim ama kim bilir?"

"Neyi aramamız gerektiğini düşünüyorsun?"

Alexis, Emily'ye neye bakmaları gerektiğini açıkladı. Emily şaşırmasına rağmen kafasını salladı ve telefonu kapattı.

Linda çömelmişti ve tıpkı bir arkeoloğun hassaslığıyla başka bir kutuyu çekip yere koymaya çalışıyordu. Kutunun kapağını açtı, kendi düşüncelerinde öylesine kaybolmuştu ki Emily ona yaklaşınca birden irkildi. Sanki Emily'nin orada olduğunu unutmuş gibiydi. Linda hiçbir şey söylemeden kutuyu Emily'ye doğru itirdi. Emily diz çöktü ve fotoğrafların olduğu dosyayı kutudan içinden çıkardı.

Falkenberg'in yazın çekilen fotoğrafları başka bir bakış açıсыydı, cennet gibiydi. Güneş masmavi gökyüzünde nasıl da parlıyor, parlak ışığı denizin üzerine yansıyor. Linda, Adam'ı gözetleyebilmek için tarlaların orada bir yere saklanmış olmalıydı. Fotoğraflar yabancı çalıların arkasından çekilmişti.

İlk fotoğrafın gün ağarırken çekildiği belliydi. Arkada Karl Svensson'un evi vardı ve üstü çıplak bir adam sahil kenarında dolaşıyordu. Emily hızlıca diğer fotoğraflara da göz gezdirdi ama ilgisini çekecek bir şey yoktu. Tüm fotoğraflar çok uzaktan çekilmişti.

Linda saçlarını yana savurdu ve Emily'nin onun geçmişinde gezindiğini görürken, "Neden hâlâ fotoğrafların bana bu kadar kötü hissettirdiğini bilmiyorum... Neredeyse otuz yıl geçti," dedi sakın bir şekilde.

"Belki ilk defa onunla birlikte olduğun içindir. Belki de hafızan ilk birlikte olduğunuz zamanı sen farkında olmadan silmiş, onun yerine daha şiddetli ve karanlık olan travmayı koymuştur. Çünkü âşık olduğun çocuğun bir sadist olduğunu öğrendin."

Emily ikinci fotoğraf yığınına incelemeye başlamıştı,

Linda da onu izliyordu. Emily'ye katıldığını göstermek için kafasını salladı, çenesi titriyordu.

Emily birden durdu, elinde bir fotoğraf vardı. Alexis'in istediği şeyi bulmuştu.

Emily fotoğrafı telefonuna yükledi ve hemen Alexis'e gönderdi.

LONDRA

Kasım 2013

“Bir adam Londra’dan sıkılmışsa, hayattan da sıkılmış demektir.”

Adam son zamanlarda Samuel Johnson’ın sözlerini benimsemeye başlamıştı. Okumak için buraya ilk geldiğinde, bu şehir sanki kolları ve bacaklarıyla onun üzerine üşüşüyormuş gibiydi. Kafasının arkasına bir etiket yapıştırmıştı sanki: O bir Alman, İsveçli, İngiliz ve şimdi de Londralıydı. Babasının tüm nasihatlerine rağmen şehre adapte olmakta ve buradayken kim olduğunu hatırlamakta da zorlanıyordu.

Adam, Millennium Köprüsü’nün korkuluklarına yasladı. Şiddetli rüzgârla çalkalanan gökyüzünden yağmur çiseliyordu. Ama artık bu gibi şeyler keyfini bozamazdı. Başlangıçta tuhaf olmasına rağmen bu şehir zamanla sığınağı olmuştu. Bunu asla babasına söyleyemezdi çünkü o, bunun bir ihanet olduğunu düşünürdü. Ancak bu şehir onu uysallaştırmış ve ayartmıştı. Buraya kök salmıştı ve şimdi de şehrin ona sunduğu bilinmezliğin tadını çıkarıyordu. Annesinin baskılarından çok uzakta kendisine bir hayat kurmuştu. Ayrıca babasından da çok uzaktaydı. Londra’da, hoşuna giden ya da gitmeyen ne varsa hepsini yapabiliirdi. Burası artık onun bölgesi olmuştu, sadece onundu.

Hâlbuki bu gece ilk kez Londra'da sıkışıp kalmış gibi hissediyordu. Tomas Nilsson İsveç'te onu bekliyor ve bu düşünceyle baş edemiyordu.

Adam, zaman çizelgesini hep avlanmanın gerektirdiklerine ve kaçırma sürecine göre ayarlamıştı. Öte yandan babası gibi cesedi ilaçlayıp dönüştürme ritüelini uygulamaya pek istekli değildi. Oldukça zor ve iğrenç bir şeydi. Ama babası bunu anlayamamıştı.

İşte bu yüzden birbirlerini mükemmel bir şekilde tamamlıyorlardı: Babası saatlerce laboratuvarda uğraşmaya can atıyordu, Adam'sa kurbanları avlamayı ve yakalamayı tercih ediyordu.

Babasının katı prensiplerinin dışına çıkmak ilk başta onu endişelendirmişti. Tam otuz yıl boyunca, çayına varıncaya kadar ne istediye yapmıştı. Ama şimdi... Şimdi babası ölmüştü. Artık plan yapmak ya da Adam'a yol göstermek için hayatta değildi. Adam da artık sessiz kalmak zorunda değildi. Çünkü ortaklık bitmişti.

Kafasını çevirdi ve St. Paul Katedrali'nin ihtişamına şöyle bir baktı. Zarif mimarisi ve yüz on metrelik yüksekliği ile âdeta şehre hükmediyordu. Ama yüzlerce yıl geçtikten sonra yeni binaların yanında küçük kalmıştı, bu devasa kulelerin tepeleri bulutlara değiyordu.

Boynunun arkasında bir titreme ortaya çıktı ve tüm vücuduna yayıldı, tüylerini diken diken etti, sanki az önce soyunmuş ve sonbahar yağmurunda ıslanmış gibiydi.

Londra muhteşem bir avlanma bölgesi olacaktı.

Hemen gözlerini devirdi, bir türlü durduramadığı içindeki bu isteğinden utanıyordu. Ancak babası bunu kesinlikle yasaklamıştı.

Sırtını St. Paul Katedrali'ne döndü ve Millenium Köprüsü'nü karşısına aldı. Eski terk edilmiş elektrik santralinin yani şimdiki Tate Modern'in önüne ulaştı.

Thames Nehri'nin kıyısında yürürken, "Baba, baba, baba," diye mırıldandı. Bu kelime ağzına yapışmıştı. Zihninde iz bırakan anılar ve fotoğraflarla boğuşuyordu. Babasının ölümü onu eksik bırakmıştı. Babası diğer yarısıydı. Babasının yokluğu içinde derin bir acıya sebep olmuştu...

Sanki şüpheli bir ses duymuş gibi gözlerini kıstı, gözleri ince bir çizgi hâlindeydi.

Başını yana yasladı. "Yarısı... Öteki yarısı... Öteki..." Evet, bu çok iyiydi. Bundan sonra babasından Öteki diye bahsedecekti. Bu kelime artık canını acıtmayacaktı.

Öteki'nin yokluğunun sebep olduğu içindeki derin acı, tuhaf bir şekilde, yoğun bir heyecana dönüşmüştü... Hem duyuşsal hem de cinsel bir heyecandı.

İsveç'te Tomas Nilsson'u yeniden bulmayı beklerken acaba Londra'da da birkaç kurban bulabilir miydi?

Ah, evet... Londra gerçekten muhteşem bir avlanma bölgesi olabilirdi.

Dudaklarına düşen yağmur damlalarını yaladı ve aceleyle yürüdü.

FALKENBERG KARAKOLU

24 Ocak 2014, Cuma, 17:30

Olofsson kalemini *majorettenin** çubuğu gibi uzun parmaklarının arasında sallıyordu. Alexis az önce Langman'ın öyküsünü anlatmıştı. Her cümlesinin sonunda, sanki boğazına bir şey kaçmış gibi yutkunmuştu.

Olofsson, Langman herhâlde Süpermen gibi biri diye düşündü. Altı yaşındaki çocukların çoğu, kaçmaya çalışırken kafalarına silah doğrultulduğunda altını ıslatırdı.

Olofsson, toplama kampları hakkında bildiği tek şeyin 'Schindler'in Listesi' filmi olduğunu fark etti. Ralph Fiennes'in balkon sahnesini hâlâ hatırlıyordu. Fiennes'in canlandırdığı karakter gerçek hayatta da yaşamıştı. Sigarasını içerken mahkûmları tavşan gibi vuran deli bir herifti. Hitler, Aryan ırkından olmayanları örümcek gibi ezebilmek için tüm psikopatları yanına toplamıştı. SS sınıfından olan askerler, cidden akıl hastasıydı. Rahatça öldürmelerine izin verilen seri katiller sürüsüydü. Hepsi de Hitler'in işiydi. Tarihte kara bir lekeydi.

"Neler bulabildin?" diye sordu Bergström, pencere camını çizen bir tırnak gibi Olofsson'un düşüncelerini bölerek.

* İng. Bandonun önünde yürüyen kız. (çev. n.)

Olofsson kalemini ağzına götürdü. "1970 ila 1971 yılları arasında doğan elli tane Adam var."

"Kaçı Bohuslän ve Halland bölgesinde doğmuş?"

"On biri."

"İlk onlardan başla."

Acaba Bergström onun zihinsel engelli olduğunu mu düşünüyordu?

"Ben de öyle yaptım, Komiserim."

Bergström, Olofsson'un sesindeki alaycı tonlamayı görmezden geldi. "Sonuç?"

"Sonuç olarak bu yüzden fareyi deli gibi tıklayıp duruyorum. Elektronik postalarımın gelen kutusunu güncelliyorum, birkaç dakika içinde bir haber bekliyorum. İkisi ölmüş, tek bildiğim bu."

Tam o sırada telefon çaldı. Bergström telefona bakmasını, sonra da ofisine gelmesini işaret etti.

Olofsson gözünü bilgisayardan ayırmadan, istemeden de olsa kafasıyla onayladı. Sonra birden duruşunu düzeltti. Pantolonunun içine girmiş el gibi şehvet uyandıran sesi olan ve nüfus sayım bürosunda çalışan Elena, birkaç yeni bilgiye ulaşmıştı. Mesaj göndermektense telefonla aramayı tercih ettiğini söylemişti. İyi düşünmüştü.

"Ölen iki Adam'ı elersek, geriye denizaşırı ülkelere taşınan üç Adam kalıyor," dedi Elena. "İlki 1997 yılından beri Avustralya'da, ikincisi 2007 yılından beri Kıbrıs'ta, üçüncüsüyse 2000'den beri İzlanda'da."

"Şimdilik bunları bir kenara bırakalım," dedi Olofsson. "Ama İzlanda'da olana sonra tekrar bakacağım."

"O zaman altı kişi kaldı, ikisi Stockholm'de yaşıyor."

"Bunlardan bahsetsene."

"Adam Johansson, evli, dört çocuk babası ve sigorta şirketinde çalışıyor. Adam Westerberg, evli, iki çocuk babası ve kuaför."

"Hım... İkisi de pek mantıklı gelmiyor ama detaylı bilgileri yine de bana gönder."

Elena'nın erotik sesinin yerini klavyenin tıkırtısı aldı.

"Tamamdır, devam ediyorum. Adam Clarksson Malmö'de yaşıyor, şarküteri sahibi, evli ve üç çocuk babası. Adam Wallen, Västervik'te yaşıyor, elektrik teknisyeni, evli ve beş çocuk babası."

"Hadi be! Boklu çocuklar! Ata sporumuz..."

"Senin çocuğun yok mu?"

"Yok."

Elena dehşete kapılmış gibiydi. Sanki Olofsson kutsal bir şeye saygısızlık etmişti.

"Peki ya senin?" diye sordu Olofsson.

"Üç çocuğum, dört de torunum var."

Olofsson'un fantezileri, güneşin altında eriyen kar gibi yok olmuştu.

"Peki, son ikisi?" diye sordu hemen.

"Efendim?"

"Geriye kalan diğer iki Adam'ı kastettim, Elena," dedi Olofsson.

"Hım... Adam Strandberg, Gothenburg'da yaşıyor, evli ve iki çocuk babası, gazeteci."

"Strandberg, televizyoncu olan mı?"

"Sanırım evet."

Olofsson sandalyesini ileri geri ittirirken homurdan-

dı. “Lanet olsun, Bergström’ün hiç hoşuna gitmeyecek... Peki ya on birinci Adam?”

“Adam Berg, yaşadığı yeri bulmaya çalışıyorum. Bulamadım çünkü bir ikametgâh adresi yok. Bu kadar özgür olduğu için çok şanslı. Babasına teşekkür etmeli. Ah... Bir dakika. Doğduğunda annesinin nüfusuna kaydedilmiş. Üniversite mezunu, çocuğu yok, iş kaydı da yok, Särö’de yaşıyor.”

“Tüm bu bilgileri bana gönderir misin?”

Olofsson, Elena’ya teşekkür bile etmeden telefonu kapattı ve Bergström’ün ofisine koştu.

FALKENBERG KARAKOLU

24 Ocak 2014, Cuma, 17:30

Kalbi delicesine çarpıyordu. Alexis, Emily'nin gönderdiği e-postayı açtı. Fotoğraf ekrana yansıdığı anda küçük bir zafer çığılığı atmaktan kendini alamadı. Fotoğrafta iki adam açıkça görülebiliyordu. Linda Steiner birinin Erich Ebner ve diğerinin de oğlu Adam olduğunu söylemişti. Sahil kenarında yürüyorlardı, şort ve atlet giymişlerdi.

Alexis, Theodore Langman'a telefon etti, bu arada fotoğrafı ona e-postayla yolladı.

"Bay Langman, şimdi size bir fotoğraf gönderdim," dedi.

Alexis onun Olivier adında biriyle konuştuğunu duydu.

"Oğlum halletmeye çalışıyor," diye açıkladı Alexis'e. "Ben, bu internet işlerinin nasıl yapılacağını tam olarak bilmiyorum, öğrenmeye de çalışmadım..."

Bir süre ikisi de sustu.

"Bay Langman?"

"Ben... Anlamıyorum..." Langman'ın tereddütlü sesi bir sürü acıklı anının içinde kaybolmuş gibiydi. "Anlamıyorum, Bayan Castells... Fotoğraftaki adam... Ebner değil..."

Alexis yine heyecanını bastırmak zorunda kaldı. Biliyordum, diye düşündü. Biliyordum.

“Erich Ebner’in sağı omzundan koluna doğru inen bir dövmesi vardı. Alman şair Theodore Storm’un bir dizesiydi. Bir akşam bana neden böyle bir dövmesi olduğunu anlatmıştı. Benim adımın da o büyük şairin ismiyle aynı olduğunu söylemişti. ‘Almanya’da sadece Naziler gibi canavarların değil, aynı zamanda Storm gibi dâhilerin de olduğunu unutmamak için bu dövmeyi yaptırdım’ demişti.”

Langman anlatırken sanki bir süre yaşlı adamın dili boğazında takılı kalmış gibiydi.

“Fotoğraftaki adam Ebner değil,” diye devam etti.

“O kişi Horst Fleischer, değil mi, Bay Langman?”

“Evet, o adam Horst Fleischer. O kasap, işkenceci zalim.”

LINDA STEINER'İN EVİ, KUNGSBACKA

24 Ocak 2014, Cuma, 17:45

Emily arabanın kapısına yaslandı ve soğuk havayı ciğerlerine çekti.

Yanılmıştı.

Acı soğuğun tadını çıkarırken bir nefes verdi.

Yanılmıştı çünkü kolay yolu tercih etmişti. Kolaya kaçarak yaptığı seçim, hata yapmasına sebep olmuştu. Soruşturmaya çok büyük etkisi olacak bir hata değildi ama sonuçta hata yapmıştı.

Bergström, Alexis ve genç polis memurunun yaptığı gibi o da şüphelenmeliydi. Zaten ortada olanı araştırmasına gerek yoktu. Erich Ebner gibi sürgün edilmiş ve toplama kampı cehenneminden sağ olarak kurtulmuş birinin eli kanlı bir katil olma ihtimali yoktu. Buchenwald mahkûmu olan Erich Ebner ile İsveç vatandaşı olan Erich Ebner'in aynı kişi olma ihtimali yoktu.

Her zaman yaptığı gibi gerçeklere daha yakından bakmalı ve sorgulamalıydı. Ama Emily, Stockholm sendromu hipotezini çürüten kanıtları görmezden gelerek, öne sürdüğü ilk varsayımı aptal gibi hemen kabullenmişti. Entelektüel kibrini biraz törpülemeliydi. Kibri ve ego-su onu oyuna getirmişti ve Emily, ahlaki değerlere göre iğrenç olan kendi hipotezini kabul etmişti.

Neyse ki Alexis kararlıydı, kendi görüşünün arkasında durmuştu ve Emily'nin içine düştüğü hatayı düzeltmişti.

Theodore Langman'ın anlattıklarına göre kendisi, kamp bağımsızlığını kazanmadan önceki akşam Ebner ve Fleischer'e son akşam yemeklerini götürmüştü. Yani Fleischer kampın özgürlüğüne kavuştuğu 11 Nisan 1945'te Ebner'i öldürmüş ve onun kimliğini kullanarak İsveç'e gitmiş olmalıydı.

Telefonu çaldı, parkasının iç cebini açtı ve telefonunu çıkardı.

Bergström'ün nefes nefese kalmış sesi kulaklarında yankılandı. "Katili bulduk Emily, katili bulduk."

Emily'nin vücuduna, sanki elektrik verilmiş gibi, adrenalin yayıldı.

"Adı Adam Berg. Gothenburg ve Londra arasındaki tüm uçuş listelerinde adı geçiyor. Gothenburg'un yirmi beş kilometre güneyindeki ve Kungsbacka'dan on beş dakika uzaktaki Särö'de evi var."

Emily'nin aklına Linda geldi, aradan otuz yıl geçmesine rağmen adını bile söyleyemediği ve canını çok acıtan bu adamın hâlâ yakınında yaşıyordu. Hiç şüphesiz ki bu adam, kadının daha sonraki yaşamında erkeklerle olan ilişkisini çok etkilemişti.

"Hâlâ Martha Knudsen'in kızının evinde misin?" diye sordu Bergström.

"Az önce çıktım."

"Bir şey bulabildin mi?"

"Maalesef, hayır."

Linda'nın fotoğraflarındaki ergen çocuk, Linnéa'nın arkadaşlarından hiçbirine benzemiyordu. Emily, belki de budur, diye düşündü. Otuz yıl içinde yüzler de değişebilirdi, kontrol etmesi gerekiyordu.

"Pekâlâ... Yakında her şey ortaya çıkacak. Olofsson ve ben on dakika içinde yola koyuluruz. Gothenburg'u aradım ama bir saatten önce destek ekip gönderemezlermiş. Bir rehine olayıyla uğraşıyorlarmış ve Başbakan ziyarete gelmiş. Biz bir saate orada oluruz, sen Särö'ye git, bizden daha yakınsın. Sana koordinatları gönderirim."

On dakika sonra Emily arabasını, Adam Berg'in evine iki yüz metre uzaktaki küçük bir tepenin yamacına park etti.

Telefondaki haritadan bir kez daha kontrol etti ve arabadan indi. Şapkasını ve sırt çantasını taktı, karla kaplı ve karanlık tepeye hızlıca tırmanmaya başladı.

Berg'in evi çok da yüksekte değildi, sol taraftaydı ve eve giden yol yirmi metre kadardı. Emily çantasından dürbününü çıkardı ve evin etrafına göz gezdirdi. Her yer zifiri karanlıktı, araba da yoktu. Belki de Adam Londra'daydı?

Bergström ve Olofsson'un bulunduğu yere gelmesi yarım saat daha sürerdi. Biraz dolaşıp onları beklemek daha iyi olacaktı.

"Selam, Emily."

Emily birden arkasını döndü.

Önündeki adamın kim olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Kaskatı kesildi, çok şaşırmıştı.

"Buralarda bana Adam Berg derler. Ama sanırım sen zaten bunu biliyorsun."

Emily aşağı bakınca kendisine doğrultulan silahı gördü. Beretta 92 otomatik tabancaydı.

“Yaklaş tatlım, sana evimi gezdireyim. Eminim, görmek için can atıyorsundur.”

LONDRA

7 Kasım 2013

Üç el fenerinden gelen ışık, çukuru aydınlatıyordu.

Kusursuz bir dikdörtgendi. Bir metre otuz santimetre uzunluğunda, elli santimetre genişliğindeydi. Tamı tamına ölçülerek yapılmıştı.

Küreği eline aldı, toprağı kazdı ve çukurun içine döktü. Tek kürek dolusu toprakla bacakları kaplanmıştı, açıkta kalan tek şey ayak parmaklarıydı. Parmak uçlarıyla dokunmak istediğı ayak parmakları çakıl taşları kadar pürüzsüz, buz gibi soğuktu.

Pürüzsüz ve soğuk.

Karnının üzerine bir yığın daha toprak boşalttı. Toprağın bir kısmı göğüs kafesinin altına, göbek deliğinin etrafına, kalanıysa yanlara dökülmüştü. Birkaç kürek dolusu toprak daha atınca tüm vücudu kaplanmış olacaktı.

Tüm bunlar, onun için çocuk oyuncağıydı.

Birdenbire küreği bıraktı ve çamurlu eldivenleriyle kulaklarını kapattı.

“Kapa çeneni.”

Söylendi durdu, çenesi öfkeden kaskatı olmuştu.

“Hayır, hayır, hayır, hayır! Kes bağırmayı. Sus!”

Çukurun bir ucuna diz çöktü ve ellerini solgun dudaklarına götürdü.

“Şşş... Şşş... Kes sesini dedim sana...”

Burnu, cesedin buz gibi yanağına değdi.

“Tamam... Tamam... Yapacağım... İstedğin şarkıyı söyleyeceğim... ‘Imse Vimse’yi söyleyeceğim ama sessiz olmalısın. Anladın mı?”

Ayağa kalktı ve üzerindeki tozları silkeledi.

“Imse Vimse spindel klättrar upp för trå’n...”

Küreği tekrar eline aldı ve epey toprak attı. Çenesinden boynundaki çukura kadar olan derin kesiğin içine toprak doldu.

“Ned faller regnet spolar spindeln bort...”

Bir kürek dolusu toprak da yüzüne... Toprak alnına dökülüyor, saçlarını kaplıyor ve göz çukurlarına sızıyordu.

“Upp stiger solen torkar bort allt regn, Imse Vimse spindel klättra upp igen.”

Çamur, mermer kadar beyaz vücudun üzerine, çocuk şarkısındaki ritme uyarak, yağmur gibi yağdı.

Son toprağı da üzerine atıp düzeltti, ardından bir demet kahverengi kış yaprağını abartılı, süslü bir sanat-sallıkla mezarın üzerine dizdi. Mezarı geride bırakarak uzaklaştı ama gözlerini mezardan ayıramıyordu. Adımlarını takip ederek geldiği yoldan geri döndü ve yürürken yerdeki yaprakları iteledi.

Eldivenli elleriyle küreği temizledi, el fenerlerini kutularına koydu, eldivenlerini çıkarıp tozlarını silkeledi ve eşyalarını teker teker çantasına yerleştirdi.

Tam çantasını sırtına asacakken, muhabbet kuşlarının ötüşlerini duydu. Egzotik kuşların, Bogart’ın 1951

yılındaki Oscar ödüllü “Afrika Kraliçesi” adlı filminin çekimleri sırasında, Surrey’deki Shepperton film stüdyosundan kaçtığını bir yerde duymuştu. Ancak gerçek şuydu ki bu tür bir kuş kesinlikle sette kullanılmazdı ve film de aslında Isleworth’teki stüdyoda çekilmişti. Peki, nereden gelmişti bu kahrolası kuşlar?

Bir an öylece durdu ve gecenin zifiri karanlığında kuşların elma yeşili tüylerini aradı. Tek duyabildiği yakınlardan gelen bir hışırtıydı.

Gece görüşü de olan ikinci bir dürbüne gerçekten ihtiyacı vardı. Artık sadece fener ışığıyla dolaşamazdı, oldukça tehlikeliydi. Daha iyi planlamalar yapmak ve bu gibi tedbirsizliklerden kaçınmak zorundaydı. Parkasının cebinden fenerlerden birini çıkardı ve parlaklığını kısarak yoluna devam etti.

Şimdi hayatında yeni bir sayfa açmıştı, ağaçların arasından geçerken bunu düşündü. İlk kez kendi başına bir bölüm yazmıştı. Zaten yazmaya başlamak için sabırsızlanıyordu.

Her şeyi Öteki’nin öğrettiği titizlikle planlamıştı ve tüm operasyon kusursuz işlemişti.

Doğru avı bulmak kolaydı ama bazen seçim yaparken de zorlanıyordu. Henüz avlanmanın üçüncü gece-sindeyken kriterlerine uyan üç aile bulmuştu. İlk Londra avı için Andy Meadowbanks’i seçmişti. Karısı onları terk edip gittiğinden beri, adam çocuğunu tek başına büyüt-müştü. Gerçi büyütme kelimesi biraz hoş kalırdı, babası gününü barlarda içki içerek geçiriyordu. Çocuğunu okuldan alma zahmetine bile girmiyordu. Akşamlarıysa, saat

sekiz civarında, çocuğuna akşam yemeği hazırlamadan hatta evden çıkarken görüşürüz dahi demeden, koruma görevlisi olarak çalıştığı Londra'nın kuzeydeki kulübe gidiyordu.

Dolayısıyla avlanma işi çok kısa sürmüştü, Adam'a beklediği hazzı verememişti. Kaçırmayı da çok kolay halletmişti, gerçekten çocuk oynacağıydı. İşin geri kalan kısmı içinse garajında özel olarak modifiye edilmiş bir karavan vardı, İsveç'teyken kullandıklarına benziyordu.

Derken zihninde beklenmedik bir düşünce belirmişti. Öteki, Adam'ın avı öldürdükten sonra toprağa gömdüğünü bilseydi öfkeden deliye dönerdi. Ama gömme işi çok heyecan vericiydi, en ufak bir suçluluk duygusu dahi hissetmemişti.

İlk başlarda cesedi nasıl muhafaza edebileceğini düşünüp durmuştu; ta ki böyle bir zorunluluğu olmadığını fark edene kadar.

Burada, Londra'da, canı ne isterse onu yapardı.

Burada, Londra'da, Adam'ın kuralları geçerliydi.

ADAM BERG'İN EVİ, SÄRÖ

24 Ocak 2014, Cuma, 18:00

Emily'nin çıplak vücudu buz gibi otopsi masasına değer değmez, tüyleri diken diken olmuştu. O andan itibaren içini bir ürperti sarmıştı.

Peter Templeton'ın sırtı ona dönüktü. Metal tekerlekli servis masasının üzerinde bir şeyler hazırlamakla meşguldü.

El ve ayak parmaklarını kıpırdatmaya çalıştı, el ve ayak bileklerine bağlanan kayışların verdiği acıdan kurtulmak istiyordu.

Döndü, sol elinin başparmağı ve işaret parmağı arasında yaklaşık beş santimetre çapında, metal bir disk vardı.

Emily'nin çıplak vücudunu baştan aşağı süzdü.

"İddiaya girerim, şu anda ne düşündüğünü biliyorum: Beni bulmalarının ne kadar süreceğini düşünüyorsun, değil mi?"

Peter başını iki yana salladı.

"Falkenberg'den buraya kadar gelmek zorundalar. Ayrıca evin her yerini araştırmaları gerekecek. Gizli betonarme kapıyı da bulmaları ve patlatmaları lazım veya ne istiyorlarsa onu yapmaları... Belki evi aradıktan sonra seni başka bir yere götürdüğümü de düşünebilirler... Sonra da..."

Gözlerini kapattı, derin bir nefes alıp verdi, elleriyle Emily'nin yüzü önünde sarmallar çiziyordu.

"Seninle rahatça ilgilenebilmek için yeterli zamanım var."

Emily'nin gözlerinin içine baktı.

"Şimdi bu söylediğim kafanda başka bir soru işareti oluşturdu, değil mi? İlgilenmek derken ne demek istiyor?"

Peter çizimlerle kaplı duvara doğru bir adım attı. İşaret parmağıyla, masaya uzanmış ve bağlı hâldeki kadına tecavüz ederken aynı zamanda onun boğazını kesen adamın resmini gösterdi. Kadının bir zamanlar gözlerinin olduğu yerde sadece iki kara delik vardı.

"Bunun gibi mi? Yoksa..." Parmağını çevirdi ve başka bir resim gösterdi. Yine uzanmış bir kadının göğüsleri kesilmiş ve başının iki yanına konmuştu. "Böyle mi?"

Emily'nin idrarı sırtına ve kalçalarına doğru aktı.

Peter idrarın masanın girintili köşelerine akışını izledi.

"İlginç. İlk kez bir kadın burada altına işedi. Bu şekilde akmasını beklemiyordum."

Tekrar resimlere baktı.

"Aslında Emily itiraf etmem gerekir ki bu düpedüz şeytana uymaktır..." Orta parmağıyla başka bir resmi gösteriyordu. Kadının göğüs uçları kesilmiş ve göz çukurlarına konmuştu.

"Şimdi ne düşündüğünü biliyorum: Yaptıklarımız birbirinden çok farklı, yani Öteki ve Ben. Ben ve babam. Doğru, farklı. Ancak koşullanmanın bir insanın içgüdü-

lerini ne kadar engellediğini özellikle sen bilirsin. Birinin yaratıcı fikirlerini...”

Emily’ye baktı, şehvetle onu süzdü.

“Neden Linnéa ile beraberdim, bilmek ister misin?”

Metal diski servis arabasının üzerine koydu ve sustalı bıçağı aldı.

“Çünkü nihayetinde ben de duygusal bir adamdım.” Jileti, Emily’nin vajinasına doğru götürdü ve özenle tıraş etmeye başladı. “Biraz da romantik bir adamım. Doğduğum ve hayatımın en önemli yıllarını geçirdiğim yerde evi olan bir kadınla tanışmak... Evrenin bana altın tepside sunduğu bir gelecekti. Böyle bir kadının bizim çalışmamızda önemli bir rol oynaması gerekiyordu. Doğal olarak tabii.” Pürüzsüz vajinasına eliyle dokundu.

“Gothenburg’da karşılaştığımızda, olası bir kurbanın takibinden dönüyordum ve kılık değiştirmemiştim. Gecenin karanlık ve kafamda kapüşon olmasına rağmen beni hemen tanıdı. Ben de bunu kaderin bir oyunu olduğunu düşündüm ve nihayet onu kendi dünyama davet etme zamanım gelmişti, dedim.” Dudaklarını bükmüştü, üzüldüğü anlaşılıyordu. “Oysa tamamen yanılmışım, kesinlikle yanlış kapıyı çalmışım.”

Tekrar metal diski eline aldı ve ucunu Emily’nin koluna dayadı. Alet, eti jilet gibi kesiyordu.

Emily acı bir çığlık attı. Gözlerini kapattı, hissettiği acıyı hayal etmeye çalıştı. Ortası kıpkırmızı bir kor gibi olan siyah taş benzliyordu ve tüm gücüyle bu acıdan kurtulmaya çalıştı.

Nefes alıp verişini kontrol etmeyi, kafasını toplamayı denedi.

“Gamalı haç... Babanın anısına mı?” diye sordu Emily.

Kafasını salladı ve gülümsedi, kadının kolunu kazımaya devam etti. “Seninle daha önce tanışmalıydım, Emily. Seninle. Linnéa ile değil.”

Emily’nin boğazında öfke düğümlendi. Tekrar siyahlı kırmızılı taşı düşünmeye başladı ve zihninde o taşı ayaklarının altında ezdi, taş topuklarının altında un ufak oldu.

“Öldürülen her erkek çocuğu, gamalı haçın bir parçasını simgeliyordu. Onlar... Senin çalışmanın ayrılmaz bir parçasıydı...” dedi Emily.

“Parçalanmış bir gamalı haçtı o ve parçaları hiçbir zaman gerçekten birleştirilmedi. Babamın bir zamanlar takmak zorunda olduğu haç.”

Salgıladığı adrenalin Emily’nin vücudunu yeniden hayata döndürmüştü, acısını yok etmişti. Peter babasının gerçek kimliğinin farkında değildi. Emily bundan faydalanabilirdi.

“Hayır, Peter. Senin baban Horst Fleischer’di ve o haçı kendi isteğiyle takmıştı.”

Peter’ın kolu Emily’nin vücudu üzerindeki dondu kaldı.

“Ne? Sen neden bahsediyorsun? Babamın adı Erich Ebner’di.”

Emily şaşırmış gibi yaptı. “Erich Ebner mi? Hayır, Peter. Erich Ebner, Horst Fleischer için çalışan bir Alman’dı ve tıp fakültesi öğrencisiydi. Senin gerçek babansa maddiyatçı olan bir Nazi subayıydı.”

Peter ayağa kalktı ve göz kırptı.

Emily sesinin titrediğini gizlemeye çalışarak konuşmaya devam etti. "Senin baban Horst Fleischer, Buchenwald Toplama Kampı bağımsızlığını kazanırken Ebner'i öldürdü. Sonra da onun yerine geçip İsveç'e kaçtı."

Elindeki kanla kaplı metal diski sallarken, "Hayır. Hayır. Yanlış biliyorsun."

Jiletin ince ve epey keskin olan ağzı, Emily'nin yüzünden sadece birkaç santimetre uzaktaydı.

"Babam bana Buchenwald Toplama Kampı'nı anlattı. Buchenwald'in nasıl özgürlüğüne kavuştuğunu, İsveç'e geldiğini ve burada bir hayata başladığını."

Emily'ye sırtını döndü, ayağa kalktı ve bacaklarının arasını açtı. Resimlerle dolu duvarın karşısına geçti.

"Babam bana anlatırdı, bana karşı daima dürüsttü."

Tekrar döndü ve bir adım atarak otopsi masasına yöneldi.

Emily kasılmaya başladı, tüm vücudu titriyordu. Kendini sakinleştirmek zorundaydı. Hampstead Heath'te, Kenwood House'a yakın bir yerde bulunan ve orayı koruyan bir muhafıza benzeyen yaşlı meşe ağacını düşündü. Meşe ağacının içinden gelen gücünü, dinginliğini, dayanıklılığını düşündü. Toprağa sıkı sıkı sarılan kıvrımlı köklerini, yenilmez kudretini düşündü.

Peter yüzünü Emily'ninkine yaklaştırdı, alnını onun alnına dayadı. "Yalan söylüyorsun! Yalan söylüyorsun! Yalan söylüyorsun!"

"Hayır, Peter," diye fısıldadı Emily. "Yalan söylemiyorum. Doğruyu söylüyorum. Bildiğini sanıyordum. Özür dilerim."

Geri çekildi, kaybolmuş bir çocuk gibi boşluğa bakıyordu. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Bu mümkün değil."

Emily onu sakinleştirmek zorundaydı. Zamanı da yavaşlatmalıydı. İkisinin arasında bir bağ olduğunu söylemeliydi.

"Haklısın, Peter. Haklısın. Belki de yanılıyordum. Baban gerçeği senden saklamış olamaz. Benim babam da benden bir şey saklamazdı, annem de..."

"Annem onu terk etti... Kendine aptal bir zengin buldu... Ve ben babamı sadece tatil günlerinde görebildim... Sadece o zamanlar için yaşadım, sadece onunla geçirdiğim zamanlar için. Sen şimdi bu söylediğini nasıl kanıtlayacaksın?"

Elbette, kanıtı ihtiyacı vardı. Elinde fotoğraflar olduğunu söyleyecekti.

"Kanıt mı?"

"Evet, kanıt. Ebner ve Fleischer ile ilgili."

"Fotoğraflar var, Peter."

"Kes. Bana Peter deyip durma!" diye bağırды, neredeyse Emily'nin yüzüne tükürecekti.

Güzel, diye düşündü Emily, Peter tahriklerine karşılık veriyordu.

"Özür dilerim... Adam... Peter denmesini tercih edersin, diye düşünmüştüm..."

Hiçbir şey anlamamış gibi Emily'ye bakıyordu.

"Âdem* iyi ve kötü ağaçlarından meyveler yiyerek insanların ölümlü olmasına sebep olan kişiydi. Âdem

* Âdem isminin İngilizcedeki karşılığı Adam'dır. (ed. n.)

tüm insanlığı mahkûm etmişti. Peter ise İsa'nın üzerine kilisesini inşa ettiği taş demekti, yani baban da senin üzerine kendi projesini kurdu..."

Peter gözlerini kırıştırdı, kafasını bir o yana bir bu yana salladı, belli ki içindeki çaresizlikle mücadele ediyordu. "Nerede bu fotoğraflar? O fotoğraflarda ne var?"

"Erich Ebner'in Buchenwald'de mahkûmken çekildiği fotoğraflar," diye yalan söyledi Emily. "Sağ omzunda ve kolunun tamamında bir dövme vardı. Alman şair Theodore Storm'un bir dizesiydi. Babanın böyle bir dövmesi var mıydı, Adam?"

"Dövme mi?" Peter gözlerini bile kırpmadan Emily'ye bakıyordu. "Nerede o fotoğraflar, yanında mı?"

Emily, Adam kendisini yakaladığından beri ne kadar süre geçtiğini merak ediyordu. On dakika mı? On beş dakika mı? Yoksa yarım saat mi? Aslında fotoğraflar sırt çantasındaymış gibi yapabilirdi ama o fotoğrafları bulamadığında işler daha da kötüleşebilirdi...

"Buchenwald Anma Vakfı'nda, Almanya'da. Üzgünüm Adam, bildiğini düşünmüştüm..."

"Almanya'daki Buchenwald Anma Vakfı'nda. Hım anlıyorum. Şimdi bakacağım."

Birkaç kere kafasını salladı, ardından neşteri eline aldı.

"Sakın kıpırdama yoksa ilk önce gözlerinden başlarım." Emily'nin üzerine doğru eğildi, sol göğsünü eline aldı ve neşteri meme ucuna batırdı.

Emily acı acı feryat etti, inledi. Göğüs kafesinden gelen acı, yavaş yavaş tüm vücuduna yayılmaya başladı.

Bu canavarla mücadele etmek için artık hiçbir seçeneği kalmamıştı. Kendini bir an önce uzaklaştırıp bu acıdan, vücudundan ve odadan kurtulmalıydı.

Neşterin ucuyla Emily'nin göğsünü deşmeye devam etti.

En azından zihninde Peter'ın ona ulaşamayacağı bir yer bulmalıydı. Kendi cennetini düşünmeliydi.

Kadının yüzüne kan sıçramıştı. Şimdiyse meme ucunu Emily'nin gözlerine doğru tutuyordu.

Emily daha fazla dayanamadı, gözlerini kapattı.

Kendi cennetini düşündü... Oğlunun yanındaydı... Minik meleğinin yanında...

Oğlunun, göğsünün üzerindeki yarım zeytin yaprağına benzeyen küçük ağzını düşündü. Bir kelebeğin kanat çırpması gibi yumuşacıktı emmesini... Doğduktan sadece iki ay sonra minik bebeğinin üzerinde uyuyup kaldığı göğsü... Bu zehirli göğsü... Küçük bedeni soğuyuncaya kadar onu kucağından indirmemişti.

Oğlum.

Oğlum... Ne kadar da büyümüş şimdi. Ah Tanrım, dudığından hiç eksilmeyen o gülümsemesi, nasıl da babasına benziyor. Saçlarının arasında ellerimi gezdirdim. Ergenler gibi kendini geri çekmeye çalıştı, anne şefkati gösterilmesinden mahcup oldu ve babası gibi dudak büktü. Ellerimle pürüzsüz yanaklarına dokundum. Dokunuşlarımdan kaçmadı, benimle konuşmadı ama gözlerinin içindeki yaşam enerjisiyle bana baktı. Dudaklarına baktım ben de, zeytin yaprağına benzeyen ağzına, yıllar geçtikçe büyüyüp daha da erkeksi olmuş. "Biraz yüksek sesle konuş bebeğim. Biraz daha sesli konuş. Seni duyamıyorum. Çok fazla gürültü var."

“Emily, ben Bergström. Hepsi geçti, Emily. Biz buradayız.”

“Seni duyamıyorum, Sebastian. Biraz daha yüksek sesle konuş, aşkım... Daha sesli...”

“Emily, ben, Lennart. Her şey bitti, Emily. Seni hastaneye götürüyoruz. Artık güvendesin.”

KUMLA HAPİSHANESİ, OREBRO, İSVEÇ

31 Ocak 2014, Cuma, 11:00

Emily ellerini Alexis'in ellerinin üzerine koydu. Titremesi dinmişti.

Peter tam karşılarında oturuyordu.

Kelepçelerin metal masaya değince çıkardığı tıngırtı, Peter'ı gülümsetti.

"Bileziklerin güzelmiş," dedi Emily.

Alexis bu dingin ve tanıdığını sandığı adama baktı, pişkin pişkin sırtmasına bir anlam veremedi. Uyarı yerine geçecek özel bir ipucu aramış ama böyle bir şey görememişti, zaten görmek de istemiyordu. Ancak bariz olan hiçbir şey de yoktu.

Peter ellerini sakalında gezdirdi. "Hoşuna gitmedi mi, Alexis? Adam Berg tarzı. Bu hâlimle İsveç pasaportundaki fotoğrafa benziyor muyum? Diğer fotoğrafların yerine geçebilmesi için biraz daha zaman gerekiyor, mahkeme günü gelene kadar bende vakitten bol ne var ki... Değil mi?"

Sustu, Emily ve Alexis'e dikti gözlerini.

"En komiği de ne biliyor musunuz, kızlar? En azından annemin kocasının soyadını sonsuza kadar kirletmeyi başardım: Templeton." Kelepçeli elleriyle yüzünün

önünde birkaç şekil çizdi. "Onun soyadı sonsuza kadar bu cesetlerle hatırlanacak..." Tiksinerek yüzünü buruşturdu. "Eminim şirketinin hisseleri de düşmüştür..."

"Annen gayet iyi durumda, Adam," diye sözünü kesti Emily. "Televizyondaki haberlere göre çok yakın bir geçmişte, büyük bir İngiliz yayıneviyle, bu hikâyenin kendisine ait tarafını anlatmak için oldukça kârlı bir anlaşma imzalamış. Herhâlde anlatacakları senden çok onunla ilgilidir, diye düşünüyorum."

Peter'ın bir an yüzü düştü, sonra Emily'nin göğsüne odaklandı.

"Kolun nasıl Emily?" Başını hafif yana yasladı. "Ve tabii memen nasıl?"

Emily montunu çıkardı ve sandalyenin arkasına astı. "Senin fotoğraf albümünü karıştırıyordum, Adam."

Peter'ın yüzünde sahte bir gülümseme belirdi. "Beni hafife alma, Emily. O bir günlük."

"Senin günlüğün."

Kafasıyla onayladı Peter. "İtiraf etmeliyim ki benim cesetleri gün yüzüne çıkarma şeklim ilkokul öğrencisi sunumu gibiydi. 'Polimerizasyondan önce' ve 'Sonra'," diye dalga geçerek taklit etti. "Babamsa ilaçların dozajları konusunda bile oldukça ısrarcıydı; aşılama, kurutma işlemleri gibi şeylerin hepsi büyük bir titizlikle kaydedilmişti... Nazi zamanlarından kalan bir alışkanlık galiba."

Alexis'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne oldu? Ne yapmamı istiyorsun? Tarihi baştan yazmam ya. Babam şeytanın tarafındaydı. Kesinlikle yanlış taraftaydı. Ama sonuçta epey dolu bir hayat yaşayarak

doksan üç yaşında öldü. Tabii ki Erich Ebner böyle bir hayatla övünemez,” dedi Peter.

“Erich Ebner bir kahramandı.”

“Kahraman mı? Nedenmiş o, Alexis? Yoksa Buchenwald’e staj için mi alınmıştı?”

Peter bir kahkaha patlattı.

Alexis öfkesini bastırdı. “Erich Ebner bir kahraman çünkü Buchenwald’in bağımsızlığa kavuşması için o da çok çaba göstermişti, Peter. 11 Nisan 1945’te binlerce mahkûmun özgürlüğüne kavuşmasını sağlayan direnişe katılan onun ve diğer mahkûmların çabaları kahramanca bir mücadeleiydi. Bu cesur adamlar sayesinde, Naziler ve Alman ordusunun planlarıyla ilgili gizli bilgiler müttefiklere ve uluslararası direniş gücüne duyurulmuştu. Kendi hayatlarını hiçe sayarak, Blok 50’nin kömür mahzenindeki gizli duvarın arkasına silah saklayıp SS askerlerini geri püskürtmüş ve Buchenwald’i özgürlüğüne kavuşturmuşlardı. Evet, Peter, Erich Ebner bir kahramandı.”

Peter kafasını yukarı kaldırdı.

Emily kollarını masanın üzerine koydu, sanki burası benim bölgem dermiş gibi davranıyordu. Ebner ile Fleischer arasındaki ilişkinin Stockholm sendromuna dayandığını düşünerek yaptığı hatadan dolayı hâlâ kendi içinde rahatsızlık duyuyordu. Ebner’in işkencecisiyle ittifak kurmasının sebebi, onları birbirine bağlayan duygusal bir umursamazlıktan kaynaklanmıyordu. Hayır, mahkûm ve gardiyanın arasında hiçbir zaman sevgi bağı olmamıştı. Asla. Açıkça boyun eğmesinin tek sebebi, içindeki büyük motivasyonu gizlemektir.

Profil uzmanı öne doğru eğildi, sanki Peter ile gizlice konuşmaya çalışıyormuş gibiydi.

“Erich Ebner Blok 46’da mükemmel bir şey üzerinde çalışıyordu, evet ama baban Binbaşı Fleischer tarafından yürütülen o iğrenç deneyler üzerinde çalışmıyordu. Ay-larca babanın psikopat hareketlerini destekliyormuş gibi yapmış, boğazına kadar kana bulanmış, daha soğumamış cesetleri parçalamış, geceleri çürümüş cesetlerin yanında uyumuştur. Ancak Erich Ebner’e tek şey umut olmuştur: hayatta kalmak ve canavar babanı ona gerçekten bağlı olduğuna, kendisine taptığına inandırarak, direniş ha-reketindeki arkadaşlarını Buchenwald’in bağımsızlığını kazanması için örgütlemek. Eski bir mahkûm olan The-odore Langman’ın şahitliği sayesinde, Stanislas Legendre adındaki bir sürgüne daha ulaştık, o dönemde her gün bloka Fleischer ve Ebner’in öğle yemeğini taşıyormuş. Ebner yemek aralarında kamp ve Naziler hakkında ba-bandan edindiği bilgileri her bir gün Legendre ile pay-laşıyormuş. Legendre de direniş hareketindekilere söy-lüyormuş. Ebner, babanın veya herhangi birinin kurbanı değildi, Adam. Tam tersine, Erich Ebner, Buchenwald’in özgürlüğüne kavuşması için uğraşanlardan biriydi.”

Peter’ın yüzü ifadesizdi. Yavaşça kafasını indirdi, sonra hemen geri kaldırdı ve gülümsedi. Duygusuz, çok yapmacık bir gülümsemedir. Tıpkı diğer sosyopatlar gibi Templeton’ın da duygularını anlamak ve çözmek imkân-sızdır çünkü derinlerde bir yerlerde, kendi içinde bu adam gerçekten insan değildi.

Emily yüzünü ona yaklaştırdı. “Bu yüzden seni zi-

yarete geldik, Adam,” diye devam etti Emily, sesi uzak-
tan geliyormuş gibiydi. “Sana güzel haberler verebilmek
için. Burada televizyonun olmadığını ve komşularının da
hâlâ hayatta olduğunu biliyoruz. Baban şu anda her yer-
de araştırılıyor.”

Peter, Emily’nin üzerine atladı, ağzını açtı, vahşi bir
hayvana benziyordu. Emily hızla geri çekildi ve Alexis’i
kolundan tuttu.

İki polis hemen Peter’ı yakaladı ve sandalyeye geri
oturttu.

Emily onlara Peter ile işinin henüz bitmediğini işaret
etti. İlerledi, ellerini masanın üzerine koydu.

“Duygusal biri olduğunu söyleyen sen değil miydin,
Adam? Bu yüzden Linnéa ile ilişkiye başlamadın mı? Onu
öldürmek gibi bir hata yapmasaydın, seni asla yakalaya-
mazdık. Asla. Yani oğlu da babası gibi; babanın duygusal
tarafı, Erich Ebner’in barışı organize etmesini sağlamıştı.
Duygusallık senin lafın ama bu kelime bir sosyopatı tarif
etmek için yetersiz kalır. Bence baban da tıpkı senin gibi
aklıyla değil, cinsel organıyla düşünüyordu.”

Peter acı içindeki bir hayvan gibi avazı çıktığı kadar
bağırdı ve sesi odanın içinde yankılandı.

Emily montunu giydi ve Alexis ile birlikte odadan
çıktılar.

EMILY ROY'UN EVİ, HAMPSTEAD VILLAGE, LONDRA

1 Şubat 2014, Cumartesi, 16:00

Stellan valizleri girişe bıraktı.

Emily gülümseyerek Stellan'a teşekkür etti. Yaraları hızla iyileşiyordu ama son birkaç haftanın üzerindeki psikolojik etkisi çok ağırdı.

Alexis bir eliyle Emily'nin sırtını sıvazladı, bakışlarında hem minnettarlık hem de hâlâ biraz endişe vardı. Emily sessizce başını salladı ve onlar giderken kapıyı arkalarından kapattı.

Sevgililer Alexis'in evine gitmek için taksiye atladılar. Hayatlarında birlikte yeni bir sayfa açıyorlardı. Tüm uzlaşılara, tartışmalara ve yaralara rağmen bazı insanların bunlara birlikte göğüs germesi güzel şeydi.

Kapıyı kapatır kapatmaz Emily mutfığa koştu, sonra da botlarını giyip bahçeye çıktı. Nihayet tuğla duvarın yanındaki taşlarla çevrili bir metrekarelik alana ulaştı.

Diz çöktü, parkasının iç cebini karıştırdı ve küçük, siyah bir kutu çıkardı. Kutunun içinde bir şey yoktu ama ona hâlâ doluymuş gibi geliyordu. Tıka basa dolu bir valizmişcesine ağırdı. Anıları zihninde dönüp duruyordu. Başka bir vakaya geçmeden önce tüm bu düşüncelerden ve eşyalardan kurtulmalıydı.

Andy Meadowbanks, Cole Halliwell, Logan Mansfield, Tomas Nilsson ve Linn a Blix'in ve Fleischer ile Templeton'ın mahzeninde bulunan cesetler hâlâ gözünün önünde ydi. Kolundaki ve g  s ndeki yaralara baktı.

Kutuyu kapattı ve diğer kırk yedi kutunun yanına gömdü.

TEŞEKKÜRLER

Oğlumuz Maximilian'ın doğduğu ilk yıl hem müthiş bir mutluluğun hem de sıkıntıların, uykusuz gecelerin olduğunu öğrenmeye başlarken, aslında bir şeye daha gebeydim: *Cerrah*. Bana her gün yardım eden muhteşem insanlar olmasaydı, bu kitap asla gün yüzüne çıkamazdı. Eşim Mattias mükemmel ve anlayışlı bir babadır, büyükanne ve büyükbabamız Odile, Jean-Louis ve Britt, halalarımız ve amcalarımız: Elsa, Cedric, Susan ve Lionel ve Maria'mız. Benim küçük bebeğime bu kadar iyi baktıkları için hepsine çok teşekkürler. Ve sana da teşekkürler benim küçük bebeğim. Bu kadar uyumlu ve mutlu bir bebek olduğun için, babandan aldığın o sonsuz gülüşlerin için.

Sevgili Karen Sullivan, sana da çok teşekkür ederim, yazarlarına ve kitaplarına verdiğin destekle birlikte enerjin, fedakârlığın ve tutkun için... Bu güçlü Orenda Yayınevi ekibinin bir parçası olmaktan gurur duyuyorum.

Bu kitabı yazarken yollarımızın kesiştiği ve tüm yeteneğini şimdi anne-babası gibi olduğumuz *Cerrah* için ortaya koyan çevirmen Maxim Jakubowski'ye de çok teşekkür ederim.

Fransızca editörüm, benim yazı perim olmasaydı şu anda bu kitap elinizde olamazdı. Teşekkür ederim Lilas Seewald. Londra'da bir akşam yemeğindeyken, karnım

hâlâ şişken Emily, Alexis, Bergström, Stellan ve diğerleriyle tanışacağım yola beni sen yönlendirmiştin.

Teşekkürler Stephane Marsan ve beni içine kabul eden Bragelonne'deki dinamik ekibi. Sizin heyecanınız beni kanatlandırdı.

Davranışsal Araştırma Danışmanı Lee Rainbow'a, Olay Yeri İnceleme Memuru Lars-Ake Nordh'a, Adli Tıp Uzmanı Sonya Baylis'e, Profil Uzmanı Carl Sesely'e ve Heykeltıraş Pablo Posada Pernikoff'a ve soru yağmuruna tuttuğum tüm uzmanlara en içten teşekkürlerimi sunarım.

Anneme ve babama, kız kardeşime, gece gündüz tekrar tekrar okumaları ve yapıcı eleştirilerde bulunmalarından dolayı benim "mükemmel ekibime" de teşekkür ediyorum.

Aile toplantılarında çoğu zaman cesetlerin nasıl yok edileceğinden ya da insanların nasıl öldürüleceğinden bahsetmekten keyif alırdık. Umarım bu hep böyle devam eder! Küçük kız kardeşim Elsa'ya ve onun güçlü psikolojik bakış açılarına, anneme sürekli beni cesaretlendirdiği ve hem anne hem de yazar olmama destek olduğu için, kelimelerimin çıkış noktası olan babama (bu kitap benim olduğu kadar senindir de) çok teşekkür ederim. Bu kitabın seni Buchenwald yıllarına ve ailenin geçmişine götürdüğünün ve bunun da senin için acı dolu bir yolculuk olduğunun farkındayım, yanımda olduğum için de teşekkür ederim, babacığım.

Oldukça güçlü bir kadın olan büyükannem Ginette'ye bitmek tükenmek bilmeyen hayal gücü ve hikâye an-

latma yeteneği için –ikisi de ilham kaynağıydı– teşekkür ederim, büyükbabam Lucien’e her zaman sağ omzumda olduğu için (sol tarafta tabii ki babam var!) teşekkür ederim.

Laetitia Milot’a teşekkür ederim, *Cerrah* yolculuğuna birlikte başlamıştık.

Jan Andersson’a İsveç polisiyle kurduğu bağlantılar için, Eva Munoz’a Cartier ve tarihiyle ilgili bağlantılar hakkında bilgi vererek merakımı artırdığı için, Philip Senge’ye Alman dili ve kùltürü hakkında verdiği bilgiler ve çeviriler için en içten teşekkürlerimi sunarım. Girls Network’ten Charly Young’a İngilizce nüshadaki düzeltmelere yardım ettiği için, Blossom & Co ekibine *Cerrah* ve geleceği hakkında verdikleri profesyonelce tavsiyeler için teşekkür ederim.

Ayrıca Martine Dupont-Girault’a ilk ve en sadık okuyucum olduğu, desteği ve teşviki için teşekkür ederim.

Son olarak sevgili eşim, Mattias sana çok teşekkür ederim. Yanımda olduğun için teşekkür ederim, ya da hayatımda olduğun için. Lamartine’nin de bir zamanlar dediği gibi sen olmasaydın bu dünya çok anlamsız olurdu.

Bu kitabı, 11 Nisan 1945’ten yani bir grup kahraman tarafından Buchenwald Toplama Kampı’nın özgürlüğüne kavuşturulduğu günden bahsederek bitirmek istiyorum. Büyükbabam, Simon Lagunas’ın da aralarında olduğu bir grup kahraman.

Buchenwald’in de içinde olduğu ulusal ve uluslararası direniş örgütlerinin oynadığı önemli rolü burada tüm

detaylarıyla anlatamam. Ancak unutmayalım ki onların da parçası olduğu bu kahramanlar olmasaydı, müttefik güçler geldiğinde tek mahkûm bile hayatta olmazdı.

Unutmamak, hayatta kalanlara yardım etmek ve aralarındaki bağı devam ettirmek için 1945 yılının Temmuz ayında, "The Association Française Buchenwald-Dora et Kommandos" kuruldu. Yetmiş yıllık varlığından sonra bile epey geniş bir veri tabanını yeni nesillere aktarmaya devam etmektedir. Buradan onlara da teşekkürlerimi sunarım.

*Cerrah'*ta sürgün yıllarını oldukça kısa bir şekilde anlatmaya çalıştım ancak bu konuda daha fazla bilgi edinmek isterseniz, Eugen Kogon'un *L'Enfer Organisé* (Organize Cehennem) kitabını ve Pierre Durand'ın *Les Français à Buchenwald et à Dora* (Buchenwald ve Dora'daki Fransızlar) kitabını okuyabilirsiniz.

O cehennemden kurtulup hayatta kalanların, Buchenwald Toplama Kampı'nda ölen elli altı bin kişinin ve Nazi kamplarında yok olan milyonlarca kadının, çocuğun ve erkeğin anısına selam göndererek sözlerimi bitiriyorum. BİR DAHA ASLA BÖYLE BİR ŞEY YAŞANMASIN.

Londra, 4 Temmuz 2015

